ISSN 2241-6021

ΚΟΝΤΡΑ

Μπανανία και με τη βούλα
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Η Γερμανία, η Γαλλία και το Grexit
ΣΕΛΙΔΕΣ 8-9

Εμείς που παράγουμε τον κοινωνικό πλούτο θ' αφήσουμε να μας αρπάξουν την Κοινωνική Ασφάλιση;
ΣΕΛΙΔΑ 16

Κυβέρνηση υπό πολλαπλή ομηρία και υπό προθεσμία
ΣΕΛΙΔΑ 3

Νέα αναχώματα στον επαναστατικό ριζοσπαστισμό
ΣΕΛΙΔΑ 7

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ | αρ. φύλλου 831 - 18 Ιούλη 2015 | www.eksegersi.gr

Η λύση θα είναι επαναστατική ή δε θα υπάρξει

ΤΑ ΜΝΗΜΟΝΙΑ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑΞΙΚΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΕ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΟΥΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΥΣ

Scripta...Verba...

Το να ταπεινώνεις έναν ευρωπαίο εταίρο από τη στιγμή που η Ελλάδα έχει παραδοθεί σχεδόν σε όλα, είναι αδιανόητο.

Ματέο Ρέντσι

Η έμφαση στο «έχει παραδοθεί σχεδόν σε όλα».

Ανεξάρτητα από τις δυσκολίες της συμφωνίας, οι ευρωπαίοι σοσιαλιστές σημειώσαμε σήμερα νίκη έναντι των ακραίων συντηρητικών κύκλων.

Φώφη Γεννηματά

Αν δεν παινέψεις το σπίτι σου, πώς θα πάρεις ψήφους;

Η συμφωνία που υπογράφηκε σήμερα στις Βρυξέλλες δημιουργεί την προοπτική και τις προϋποθέσεις για να γυρίσει επιτέλους σελίδα η χώρα μας.

Σύνδεσμος Βιομηχανιών Βόρειας Ελλάδας

Αυτό έλειπε, να μη χειροκροτήσουν οι καπιταλιστές.

Η σημερινή μέρα έχει μια ιδιαίτερη σημασία για την Ευρώπη και τη χώρα μου. Με την υπογραφή της νέας συμφωνίας διασφαλίζεται η ευρωπαϊκή πορεία της Ελλάδας, αλλά και υπηρετούνται οι βασικές αρχές της Ευρωπαϊκής Ενωσης, αυτές της αλληλεγγύης και της συνοχής.

Βαγγέλης Αποστόλου

Προπαντός υπηρετείται η βασική αρχή της... αλληλεγγύης! Οταν όμως μιλάς στους ομολόγους σου, πρέπει να τους γλείφεις δεόντως.

Η κυβέρνηση οφείλει να αξιοποιήσει το μομέντουμ της συμφωνίας και να αρχίσει να κυβερνά: αυτό προϋποθέτει να τελειώσουν οι μικροδιευθετήσεις στο Δημόσιο και να γίνει η μεγάλη στροφή στον ιδιωτικό τομέα, που συνιστά τη μοναδική σοβαρή αναπτυξιακή δυνατότητα της χώρας.

Τα Νέα (editorial, 10.7.15)

Πριν καν υπογραφεί η συμφωνία, ο Ψυχάρης την είχε σίγουρη και έδινε τη γραμμή στην κυβέρνηση Τσίπρα.

Σε ορισμένα αρχαία θέατρα, στην Επίδαυρο για παράδειγμα, αυτό που ψιθυρίζεται στη σκηνή ακούγεται μέχρι τις ψηλότερες κερκίδες. Με τον ίδιο τρόπο, μια παράξενη ευρωπαϊκή ακουστική κάνει τις ελληνικές συζητήσεις να αντηχούν ισχυρότερα από όσο αλλού στη γαλλική αγορά.

Liberation

Οχι, καλέ, γαλλικός ιμπεριαλισμός με ιδιαίτερα συμφέροντα, ακόμη και κόντρα στο γερμανικό, δεν υπάρχει.

Το δίλημμα που έχουν αφήσει οι δανειστές στο τραπέζι, δυστυχώς, είναι ή βίαιη βουλγαροποίηση της ελληνικής κοινωνίας ή έξοδος ή αναστολή της σχέσης μαζί τους.

Αλέξης Μητρόπουλος

Μετά ψήφισε ναι, με την ελπίδα αυτό να εκτιμηθεί από τους τσιπραίους.

ΡΙΠΕΣ

◆ Τελικά, ο πεντοζάλης γνώρισε την αποθέωσή του στις Βρυξέλλες! ◆ Ποιος έπαιζε τη λύρα και ποιος χόρευε το ξέρει όλος ο κόσμος, οπότε περιττεύει να το επαναλάβουμε ◆ Δυστυχώς, όμως, τη χαρτούρα στους οργανοπαίχτες θα την πληρώσει ο ελληνικός λαός ◆ Που μπορεί, βέβαια, να μην την πληρώσει ◆ Απ' αυτόν εξαρτάται ◆ «Δύσκολο» χαρακτήρισε το Μνημόνιο-3 ο Τσίπρας ◆ Δηλαδή, άμα ζοριστούμε λίγο, θα το βγάλουμε! ◆ Οποία πρωτοτυπία ◆ Τα ίδια μας έχουν πει ο Γιωργάκης, ο Σαμαράς, ο Καρατζαφύρερ, ο Βενιζέλος, ο Κουβέλης ◆ Το ότι η Μέρκελ ξέρει καλύτερο ποδόσφαιρο από τον Ευκλειδάκο είναι δεδομένο ◆ Αλλά έχει κι άλλο ένα πλεονέκτημα η γερμανίδα καγκελάριος ◆ Εκπροσωπεί τη Μπάγιερν, ενώ ο Ευκλειδάκος δεν εκπροσωπεί τη Μπαρτσελόνα, αλλά τον ΠΑΣ Πρέβεζα ◆ Ούτε καν τον ΠΑΟΚ, του οποίου έχει δηλώσει οπαδός ◆ Εκανε κι η μύγα κώλο κι έχεσε τον κόσμο όλο ◆ Ο Μάρδας (ναι, ναι, ο Μάρδας) την πέφτει σε Λαφαζάνη-Κωνσταντοπούλου ◆ Οι πρώην πασόκοι ακολουθούν το γνωστό δόγμα του γυμνοσάλιαγκα ◆ Ναι σε όλα από τη Θεοδώρα Τζάκρη ◆ Απολύτως συνεπές με την πορεία της ◆ Η Θοδώρα ψηφίζει «όχι» μόνο όταν έχει βρει άλλο κόμμα για να επανεκλεγεί ◆ Βρέθηκαν, όμως, πιστοί αντικαταστάτες της, για να μη λείψει η κωμωδία από τη Βουλή ◆ Οι ψεκασμένοι με τον αρχηγό τους◆ «Ψηφίζω με το πιστόλι στον κρόταφο» έλεγε η Θοδώρα ◆ «Με βαριά καρδιά θα ψηφίσουμε» είπε ο Καμμένος ◆ Σε πότισα ροδόσταμο, με πότισες φαρμάκι ◆ Θα μπορούσε ο Τσίπρας να το τραγουδήσει στη Ραχήλ ◆ Ως γνωστόν, με προσωπική του παρέμβαση την επέβαλε ως υποψήφια στην Κοζάνη, όταν την είχαν κόψει οι τοπικοί συριζαίοι ◆ Ομως, τέτοια ώρα τέτοια λόγια ◆ Ο Ολαντρέου έγινε ο «μεγάλος φίλος» μας ◆ Οπότε, μπορούμε άνετα να μιλάμε και για Τσιπραντρέου ◆ Για τρόικα μιλούσε ο Τσίπρας στο ευρωκοινοβούλιο, κάνοντας γαργάρα τους «θεσμούς» ◆ Απροσεξία λόγω κούρασης ή θα φορτώσουν και τα βαφτίσια της τρόικας στον Μπαρουφάκη; ◆ Κορυφαίος ο Ευκλειδάκος ◆ Στα θετικά του νέου Μνημόνιου είναι ότι στα δημοσιονομικά οι εταίροι δεν ζητάνε περισσότερα ◆ Δηλαδή, κάναμε ένα δημοψήφισμα, πήραμε 61% και αισθανόμαστε ευτυχείς που δεν μας έβαλαν χειρότερα αλλά μόνο αυτά που είχαμε απορρίψει! ◆ Πόσο απέχει η «δημιουργική ασάφεια» από την «έλλειψη εμπιστοσύνης»; ◆ Οσο ένα Μνημόνιο-3, με όρους εξοντωτικούς για τον ελληνικό λαό και εξευτελιστικούς για τον πρωθυπουργό, την κυβέρνηση και ολόκληρο το αστικό πολιτικό σύστημα ◆ Ο Μπαρούφ, όμως, δεν ήταν εκεί για να υποστεί προσωπικά το τσαλάκωμα ◆ Το υπέστησαν Τσίπρας, Τσακαλώτος και Παππάς ◆ Ούτε ο Δραγασάκης ήταν εκεί ◆ Αυτός τους έλεγε να υπογράψουν από τις 13 Φλεβάρη, αλλά δεν τον άκουσαν ◆ Ετσι, η «βίαιη ενηλικίωση» έγινε διά της μεθόδου του ομαδικού βιασμού ◆ Καλά, ο Τσίπρας δεν πρόκανε να διώξει Λαφαζάνη-Στρατούλη, αυτοί γιατί δεν παραιτήθηκαν αμέσως; ◆ «Ναι σε όλα» και ο γίγαντας Μιχελογιαννάκης ◆ Συνεπής κι αυτός ◆ Διότι όταν έλεγε «όχι» μπορούσε να πάει από το ΠΑΣΟΚ στη ΔΗΜΑΡ και από τη ΔΗΜΑΡ στον ΣΥΡΙΖΑ ◆ Τώρα πού να πάει; ◆ Για τους θλιβερούς χειροκροτητές του Τσίπρα, που ξαναμαζεύτηκαν στο σύνταγμα διαμαρτυρόμενοι, δε λέμε τίποτα ◆

επί του πεστηρίου

Κ Δρυός πεσούσης... «Ευτυχώς είμαστε πολλοί κόντρα στους ξενιστές που ήρθαν να μπολιάσουν το δένδρο της Αριστεράς με τις χυδαιότητες πολιτικές παραδόσεις...», έγραψε η Δούρου στο twitter, με τα... υπέροχα ελληνικά της! Στη συνέχεια, δε, εξήρε το «ηθικό αντιπαράδειγμα του Ευκλείδη Τσακαλώτου», φωτογραφίζοντας ως «χυδαίο ξενιστή» τον Μπαρουφάκη. Το να μιλάει η Δούρου για πολιτική ηθική είναι λίγο κωμικό, ας έχει όμως υπόψη της ότι στο μιντιακό ακροατήριο ο Μπαρουφάκης αυτήν τουλάχιστον θα την λιώσει. Εδώ θα είμαστε και θα το δούμε.

Κ Κάνει, βέβαια, κι αυτός χοντρές γκάφες, όταν δεν ακούει τον σύμβουλο «επικοινωνίας» που έχει προσλάβει. Οπως το weekend στην Αίγινα τη μέρα της ψηφοφορίας. Πήγε να τα μπαλώσει με τα της επίσκεψης της κόρης του, που επικαλέστηκε εκ των υστέρων, όμως η ζημιά είχε ήδη γίνει. Γι' αυτό και αναμένουμε με ενδιαφέρον τη μιντιακή ρελάνς που σίγουρα θα επιχειρήσει.

Κ Τον πήραν στο ψιλό οι φεϊσμπουκάδες τον Βαγγέλη τον Διαμαντόπουλο, τον τσίφτη, τον μάγκα, τον αντιμνημονιακό καραμπουζουκλή. Προηγουμένως τον είχαν πάρει στο ψιλό οι δεξιοί και οι πασόκοι, που ξέσπασαν σε θυελλώδη χειροκροτήματα μόλις ακούστηκε το δικό του «ναι» μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα. Την Τετάρτη, πάντως, ψήφισε «όχι», προσχωρώντας στο υπό ίδρυση κόμμα Λαφαζάνη. Την ίδια τακτική έχουν εφαρμόσει και άλλοι πριν απ' αυτόν.

Κ *«Δεν έχει κοπάσει ο ενθουσιασμός με τον οποίο υποδέχτηκαν οι χρήστες των social media τις 56 λέξεις που είπε ο Σταύρος στην πιο κρίσιμη συνεδρίαση της Βουλής».* Αυτοθαυμάζονται αηδιαστικά οι ελεεινοί ποταμίσιοι.

Κ Το καρφί προέρχεται από τη βουλευτίνα του ΣΥΡΙΖΑ Σία Αναγνωστοπούλου. Οπως έγραψε, *«κορυφαίος βουλευτής που ψήφισε "παρών" και που είναι υπέρ της δραχμής είπε στην Κοινοβουλευτική Ομάδα ότι σε αυτή τη φάση "δεν μπορούμε να βγούμε από το ευρώ γιατί αυτό θα σημάνει καταστροφή". Οταν τον ρώτησα, για ποιον λόγο τότε δεν θα υπερψηφίσει την εξουσιοδότηση για συμφωνία, η απάντηση μου φάνηκε απολύτως κυνική: "Γιατί κάποιοι πρέπει να υπερψηφίσουν και κάποιοι να καταψηφίσουν" (επομένως κάποιοι πρέπει να το παίξουν "αριστεροί" σε βάρος αυτών που θα δαχτυλοδειχτούν ως "δεξιοί")».* Καλά όλα τ' άλλα, αλλά από πότε έγινε «κορυφαίος βουλευτής» ο Λαπαβίτσας; Εκτός αν η τσιπρικιά βουλευτίνα μπέρδεψε το «κορυφαίος» με το «διάσημος». Θα απαντήσει άραγε ο Λαπαβίτσας;

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Αγωνιστήκαμε για τους χαμηλόμισθους και τους χαμηλοσυνταξιούχους, αγωνιστήκαμε για τα εργασιακά δικαιώματα, για την αποτροπή των ομαδικών απολύσεων. Αγωνιστήκαμε γι' αυτό που εμείς καταλαβαίνουμε ως το δίκαιο του ελληνικού λαού. Είμαι βέβαιος ότι αυτός ο αγώνας δεν μπορεί να πάει χαμένος και δεν θα πάει χαμένος! (...) Είμαι βέβαιος ότι θα σταθούμε στο ύψος της ευθύνης και θα τα καταφέρουμε. Είμαι βέβαιος ότι το πείσμα, το πάθος αυτού του λαού για ζωή, για αξιοπρέπεια θα είναι οδηγός μας και τις επόμενες μέρες, τα επόμενα χρόνια. Θα τα καταφέρουμε! Θα καταφέρουμε όχι μόνο να μείνουμε στην Ευρώπη, αλλά να ζήσουμε ως ισότιμος εταίρος με αξιοπρέπεια και υπερηφάνεια, διεκδικώντας το δίκιο μας στην Ευρώπη, ανοίγοντας δρόμους και για τους υπόλοιπους λαούς της Ευρώπης.

Αλέξης Τσίπρας

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

18/7: Ημέρα Nelson Mandela, Ισπανία: Ημέρα εργασίας 18/7/1918: Γέννηση Νέλσον Μαντέλα 18/7/1980: Εμπρησμός τεσσάρων φορτηγών ψυγείων Μαρινόπουλου (ΕΛΑ) 18/7/2002: Σύλληψη Βασίλη Τζωρτζάτου, Θεολόγου Ψαραδέλλη 19/7: Λάος: Ημέρα ανεξαρτησίας (1949), Νικαράγουα: Ημέρα ανεξαρτησίας 19/7/1969: Αυτοσχέδιοι μηχανισμοί (ΔΑ) δίπλα στο μηχανοστάσιο του «Ηχος και Φως» 19/7/1969: Βόμβα (ΚΕΑ) στο Καλαμάκι 19/7/2002: Σύλληψη Αλέξανδρου Γιωτόπουλου 20/7: Κολομβία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1819), ΗΠΑ: Ημέρα Σελήνης (1969) **20/7/1923: Δολοφονία Πάντσο Βίγια 20/7/1974: Εισβολή Τουρκίας στην Κύπρο** 20/7/1975: Εμπρησμός εισόδου πλαζ ΕΟΤ Βούλας, βορειοαμερικάνικου αυτοκινήτου, εμπρησμός σε διάφορα σημεία πλαζ Βουλιαγμένης (ΕΛΑ) 20/7/1980: Δακρυγόνα και μολότοφ (Ρόδος) λόγω δρομολόγησης τουριστικού σκάφους από/προς Τουρκία, δύο αστυνομικοί τραυματίες από καραμπίνα, δεκάδες τραυματίες διαδηλωτές, οδοφράγματα **20/7/1999: Εξεγέρσεις ακροαριστερών σε έξι τουρκικές φυλακές, 43 δεσμοφύλακες όμηροι 20/7/2001: Δολοφονία Κάρλο Τζουλιάνι (Γένοβα)** 20/7/2002: Σύλληψη Ηρακλή Κωστάρη, Κώστα Καρατσώλη 21/7: Βέλγιο: Ημέρα ανεξαρτησίας (1831), Βολιβία: Ημέρα μαρτύρων **21/7/1965: Δολοφονία Σωτήρη Πέτρουλα** 21/7/1973: Δημοψήφισμα χούντας (78,4% ναι, 21,6% όχι) για πολιτειακό 21/7/2002: Σύλληψη Θωμά Σερίφη 22/7: Πολωνία: Ημέρα απελευθέρωσης (1944) 22/7/1932: Θάνατος Ερρίκο Μαλατέστα **22/7/1943: Διαδήλωση 300.000 Αθηναίων για να φύγουν οι βούλγαροι φασίστες από τη Θεσσαλονίκη, τριάντα νεκροί, διακόσιοι τραυματίες, πεντακόσιοι φυλακίστηκαν 22/7/1964: Βίαιες συγκρούσεις (Λαύριο) απεργών κλωστοϋφαντουργίας Καρέλα και χωροφυλάκων, δεκάδες τραυματίες** 23/7: Αίγυπτος, Λιβύη, Αιθιοπία, Ομάν: Εθνική γιορτή (1952), Ολλανδία: Ημέρα τουλίπας 23/7/1969: Ανεύρεση αυτοσχέδιων εκρηκτικών μηχανισμών (ΔΑ) στην Αμερικάνικη Βιβλιοθήκη 23/7/1978: Δεκατρείς βόμβες ακροδεξιών σε Αθήνα-Πειραιά 23/7/1996: «Αυτοκτονία» (δολοφονία από ΕΚΑΜ) Χριστόφορου Μαρίνου 23/7/2002: Σύλληψη Κωνσταντίνου Τέλιου 24/7: Εκουαδόρ, Βενεζουέλα: Ημέρα Μπολίβαρ (1783) 24/7/1938: Με απόφαση του Αρείου Πάγου η απόδοση της ιδιότητας του κομμουνιστή αποτελεί δυσφήμιση **24/7/1974: Μεταπολίτευση.**

Κυβέρνηση υπό πολλαπλή ομηρία και υπό προθεσμία

«Ο καθένας έχει την πολιτική ευθύνη να συνειδητοποιήσει ποιο πολιτικό σχέδιο υπηρετεί. Αν υπηρετεί το πολιτικό σχέδιο της ενότητας και της διατήρησης της αριστερής κυβέρνησης ή το πολιτικό σχέδιο αυτών που θέλουν να τη ρίξουν». Σ' αυτά τα λόγια του Τσίπρα, από τη συνέντευξή του στην ΕΡΤ το βράδυ της περασμένης Τρίτης, αποτυπώνεται η πλήρης επιβεβαίωση του τίτλου που έφερε το σχετικό με την ανάλυση των αποτελεσμάτων του δημοψηφίσματος άρθρο στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας: «Πύρρειος νίκη Τσίπρα, μεγάλη ήττα του ελληνικού λαού».

Από το πρωί της περασμένης Δευτέρας, όταν βγήκε λευκός καπνός από την καμινάδα του κτιρίου που φιλοξενούσε την Ευρωσύνοδο στις Βρυξέλλες, έγινε σαφές και στους πλέον δύσπιστους, ότι άρχισε η αντίστροφη μέτρηση για τον Τσίπρα και την περί αυτόν ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ (στην πραγματικότητα, η αντίστροφη μέτρηση είχε αρχίσει από τις 20 Φλεβάρη). Οσοι μιλούσαν για τον «μεγάλο τακτικιστή», που με τις κινήσεις του καταφέρνει να κατακτά την ηγεμονία και στο λαό και στον αστικό πολιτικό χώρο, αποδείχτηκαν για μια ακόμη φορά αναλυτές της συμφοράς, που δεν μπορούν να δουν πέρα από τη μύτη τους. Που δεν μπόρεσαν να διακρίνουν ότι αυτό που ονόμαζαν «σχεδιασμένο τακτικισμό» του Τσίπρα και της παρέας του δεν ήταν παρά κινήσεις της στιγμής, που δεν εντάσσονταν σε κανένα μακροπρόθεσμο ορίζοντα. Μέχρις ενός σημείου κάποιες απ' αυτές τις κινήσεις τους έβγαιναν, γιατί στην πραγματικότητα έπαιζαν χωρίς εσωτερικό αντίπαλο. Οταν όμως κάθησαν στο τραπέζι απέναντι στον πραγματικό αντίπαλο, τους ιμπεριαλιστές ηγέτες, τότε η παιδική χαρά χέστηκε πάνω της.

Οσο για το δημοψήφισμα, όσοι το θυμούνται το κάνουν είτε για να καταγγείλουν τον Τσίπρα για την άφρονα ενέργειά του είτε για να τον καταγγείλουν επειδή πρόδωσε τη θέληση του ελληνικού λαού. Ο μεγάλος νικητής βάλλεται πλέον παντοχόθεν, και από τα δεξιά και από τ' αριστερά κι έχει φτάσει στο σημείο να έχει ως βασικό υποστηρικτή του στα τηλεοπτικά παράθυρα τον... Φίλη! Η άμυνα των Τσιπραίων έναντι των καταγγελιών και των μεν και των δε είναι πραγματικά πανικόβλητη. Τα δε επιχειρήματα που επιστρατεύουν είναι τόσο γελοία που και οι ίδιοι δεν καταφέρνουν να βρουν έναν πειστικό τρόπο για να τα εκφέρουν.

Από την Παρασκευή πριν τη συμφωνία φάνηκε ότι ο ΣΥΡΙΖΑ οδεύει προς σημαντική διάσπαση και όχι προς μια πολιτικά διαχειρίσιμη απώλεια μερικών ψήφων, που δε θα έθετε καν σε κίνδυνο τη δεδηλωμένη. Στην ψηφοφορία για τον πρώτο προκαταρκτικό εφαρμοστικό νόμο του Μνημόνιου-3, που έγινε λίγο μετά τα μεσάνυχτα της περασμένης Τετάρτης, ο ΣΥΡΙΖΑ μέτρησε 32 «όχι», 6 «παρών» (κυρίως από ταλαντευόμενους της ομάδας των «53», που έχει υποστεί και εσωτερική διάσπαση) και 1 απουσία. Τους υπολογίζαμε σε 45, σχολίασε στωικά την επομένη ο Βούτσης. Πάλι καλά που δεν είπε ότι το αποτέλεσμα αποτελεί νίκη.

Η διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ είναι δεδομένη. Ο,τι φαίνεται να γίνεται στην αντίθετη κατεύθυνση δεν είναι παρά μέρος του φραξιονιστικού παιχνιδιού, με στόχο να τραβήξει τους ταλαντευόμενους. Οταν ο Λαφαζάνης δηλώνει ότι δεν ψηφίζει τα μέτρα, αλλά στηρίζει την κυβέρνηση, κοροϊδεύει τον ελληνικό λαό. Οταν η Κωνσταντοπούλου φιλάει με συντροφική αγάπη τον Τσίπρα και μετά τον εξευτελίζει, παρουσιάζοντάς τον σαν έναν χέστη πρωθυπουργό, που υπέκυψε στον εκβιασμό, και μόνο η κοινοβουλευτική του ομάδα μπορεί να τον σώσει ψηφίζοντας «όχι», κοροϊδεύει τον ελληνικό λαό.

Κι όταν ο Τσίπρας προσπαθεί να προκαλέσει τον Μεϊμαράκη λέγοντάς του «αν αγωνιάτε τόσο για την κυβερνητική συνοχή, γιατί δεν κάνετε μια πρόταση μομφής; Ή ακόμα-ακόμα γιατί δεν ζητάτε εκλογές;», επίσης κοροϊδεύει τον ελληνικό λαό. Οσο για τους βουλευτές του, που χειροκρότησαν αυτή την ατάκα, τι να πει κανείς; Μας προσέφεραν ένα λαμπρό δείγμα του... ήθους της πολιτικής αλητείας. Ο Βαγγέλας, όμως, δεν τσίμπησε. Γελώντας σαρδόνια, είπε στον Τσίπρα: «Θέλετε ακόμα μεγαλύτερη συσπείρωση; Αμα χρειάζεστε, να την κάνουμε αύριο (την πρόταση δυσπιστίας), δεν έχουμε κανένα πρόβλημα».

Η πολιτική κατάσταση που χαρακτηρίζει σήμερα το ελληνικό αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα δεν έχει προηγούμενο. Εχουμε γνωρίσει κυβερνήσεις με ισχυρές πλειοψηφίες, κυβερνήσεις που στηρίζονταν σε μια ισχνή πλειοψηφία και παραιτήθηκαν χωρίς καν να υποστούν τη βάσανο μιας πρότασης δυσπιστίας (Μητσοτάκη το 1993), συγκυβερνήσεις περιορισμένης διάρκειας (Τζαννετάκη και Ζολώτα το 1989-1990), κυβερνήσεις ειδικού σκοπού (Παπαδήμου), συγκυβερνήσεις με φιλοδοξία να μακροημερεύσουν (Σαμαρά-Βενιζέλου-Κουβέλη και μετά μόνο Σαμαρά-Βενιζέλου), ήρθε ο καιρός να γνωρίσουμε και μια συγκυβέρνηση μειοψηφίας, η οποία και ειδικού σκοπού θα είναι και υπό πολλαπλή ομηρία και υπό προθεσμία.

Τα δεδομένα στο πολιτικό σύστημα έχουν ως εξής:

- Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι διασπασμένος. Η τυπική διάσπαση είναι ζήτημα χρόνου και θα γίνει αφού προηγηθεί ένας άγριος φραξιονιστικός αγώνας για το ποιος θα τραβήξει τους περισσότερους. Οι δύο βασικές φράξιες (τσιπριοί - λαφαζανικοί) προσπαθούν να αναγκάσουν η μία την άλλη να κάνει πρώτη το βήμα προς τη ρήξη. Πεδίο αυτής της ρήξης θα είναι καταρχήν η κοινοβουλευτική ομάδα. Ο Τσίπρας μιλάει στην ΚΟ και βάζει ουσιαστικά ζήτημα ψήφου εμπιστοσύνης, αλλά δεν τολμά να το βάλει και επίσημα από το βήμα της Βουλής. Οι λαφαζανικοί δηλώνουν υποκριτικά ότι στηρίζουν την κυβέρνηση και την ίδια στιγμή ψηφίζουν «όχι» στα βασικά νομοθετήματα της κυβέρνησης, αυτά που καθορίζουν την πολιτική της.

- Η αντιπολίτευση ξεκαθάρισε ότι δε θέλει ούτε εκλογές ούτε το σχηματισμό κυβέρνησης ειδικού σκοπού (καθαρά τεχνοκρατών ή μικτή, με ή χωρίς τον Τσίπρα πρωθυπουργό). Το είπαν καθαρά και ο Μεϊμαράκης και η Γεννηματά. Ο Βαγγέλας μάλιστα προειδοποίησε: εμείς θα ψηφίζουμε όλα τα μνημονιακά νομοσχέδια που θα φέρνετε, μη διανοηθείτε όμως να μας δοκιμάσετε και σε κανένα άλλο νομοσχέδιο (π.χ. παιδεία), γιατί δε θα το ψηφίσουμε.

- Ο Τσίπρας σκουπίζει τις ροχάλες από τα μούτρα του, αποφαίνεται ότι ψιχαλίζει και δηλώνει λεβέντικα: *«Και σε ό,τι με αφορά, είμαι ο τελευταίος ο οποίος θα δραπετεύσω από αυτήν την ευθύνη. Είμαι, όμως, και ο τελευταίος ο οποίος οικειοθελώς θα προσχωρήσω στο σχέδιο των αντιπάλων, δηλαδή, ο τελευταίος ο οποίος θα προχωρήσω, με τη δική μου επιλογή, στο να διευκολύνω το σχέδιο απομάκρυνσης από τα κυβερνητικά έδρανα ετούτης εδώ της Κυβέρνησης, που έδωσε τον αγώνα με θάρρος, με αξιοπρέπεια, με τόλμη, όλους αυτούς τους μήνες της σκληρής διαπραγμάτευσης».*

Είναι προφανές ότι η «παιδική χαρά» του Μαξίμου, έχοντας χάσει την πρωτοβουλία των κινήσεων, προσπαθεί να αγοράσει χρόνο. Δεν έχει κάτι καλύτερο αυτή τη στιγμή. Μένουμε στην κυβέρνηση, βλέποντας και κάνοντας είναι το δόγμα που κυριαρχεί σήμερα στους Τσιπραίους. Αυτό το «βλέποντας και κάνοντας», όμως, έχει πολιτικό κόστος. Το επόμενο τρίμηνο η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου θα πρέπει κατά σειρά να διεκπεραιώσει τα εξής: να ψηφίσει όλα τα προκαταρκτικά εφαρμοστικά νομοσχέδια, να τα εφαρμόσει στην πράξη, να ολοκληρώσει με την τρόικα τη διαπραγμάτευση για το Μνημόνιο-3 (θεωρούμε δεδομένο ότι θα ανάψει το πράσινο φως από το ιμπεριαλιστικό διευθυντήριο) και να ολοκληρώσει την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση μέχρι τα τέλη Οκτώβρη. Ολ' αυτά θα τα περνάει από τη Βουλή με τις ψήφους της αντιπολίτευσης (ΝΔ, Ποτάμι, ΠΑΣΟΚ) και χωρίς τις ψήφους της σαραντάδας των βουλευτών που διαχωρίστηκαν. Αρα, θα είναι μια κυβέρνηση μειοψηφίας, που θα επιβιώνει χάρη στην ανοχή της αντιπολίτευσης, η οποία θα γίνεται ολοένα και πιο επιθετική στις τοποθετήσεις της, σε μια προσπάθεια να φορτώσει το μεγαλύτερο τμήμα του πολιτικού κόστους στους Τσιπραίους.

Ολο το πολιτικό σύστημα θα βρίσκεται υπό την ομηρία των ιμπεριαλιστών. Η κυβέρνηση θα ετοιμάζει τα μνημονιακά νομοσχέδια (και με τον κρατικό μηχανισμό θα τα εφαρμόζει), ενώ η αντιπολίτευση θα είναι υποχρεωμένη να τα ψηφίσει. Τα ιμπεριαλιστικά κέντρα έχουν στείλει σαφείς προειδοποιήσεις στη ΝΔ, το Ποτάμι και το ΠΑΣΟΚ, μέσω ΕΛΚ και ΕΣΚ, να μη διανοηθούν να ρίξουν την κυβέρνηση κατά την ψήφιση κάποιας μνημονιακής ρύθμισης.

«Εχω κανένα λόγο να θέλω εκλογές; Δεν έχω κανένα λόγο να θέλω εκλογές», είπε ο Τσίπρας στη στημένη συνέντευξή του στην ΕΡΤ. Οι εκλογές, όμως, δεν αποτελούν επιλογή του. Θα καταστούν αναπόφευκτες μόλις ολοκληρωθεί η πρώτη φάση του νέου «προγράμματος». Μέχρι τα τέλη του χρόνου δηλαδή. Οσο καθυστερήσουν τόσο οι Τσιπραίοι θα καταναλώνουν το όποιο πολιτικό τους κεφάλαιο. Εκτός αν σε όλους επιβληθεί η λύση μιας κυβέρνησης τεχνοκρατών, η οποία θα ισοδυναμεί με μια χούντα με κοινοβουλευτικό ένδυμα.

Μπαρουφακιάδα

Μετά το κάζο που έπαθε το περασμένο Παρασκευοσάββατο, με την απουσία του από την κρίσιμη διαδικασία της Βουλής και τις διακοπές στην Αίγινα, ήταν αναμενόμενη η αντίδραση Μπαρουφάκη. Ηρθε με ένα μπαράζ συνεντεύξεων σε ξένα και ελληνικά Μέσα, στις οποίες επιδόθηκε στο αγαπημένο του σπορ των δηλώσεων και υπαινιγμών που μετά διόρθωνε ή έπαιρνε πίσω. Κεντρικό θέμα σ' αυτές τις δηλώσεις η προετοιμασία για ενδεχόμενο Grexit που έγινε και δεν έγινε, σύμφωνα με τις απανωτές δηλώσεις του «ροκ σταρ» τέως υπουργού.

Ολ' αυτά συνοδεύονταν με ιοβόλα βέλη κατά του ίδιου του Τσίπρα, ο οποίος –πάντα σύμφωνα με τις ποιητικές εξάρσεις του Μπαρουφάκη- υπέστη σοκ και κατάθλιψη από το μεγάλο ποσοστό του «όχι» στο δημοψήφισμα (φαίνεται πως περίμενε να βγει το «ναι» για να υπογράψει τη συμφωνία και να «την κάνει» από την κυβέρνηση).

Το θέμα με τον Μπαρουφάκη είναι πως παίζει «σόλο». Από τη στιγμή που η «Αριστερή Πλατφόρμα» οδεύει προς την οργανωτική ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ και τη δημιουργία ανεξάρτητης κοινοβουλευτικής ομάδας και πολιτικού φορέα, ο ίδιος θα πρέπει να επιλέξει: ή θα πάει μ' αυτούς (και σίγουρα δε θα καλοπεράσει, γιατί θα προσπαθήσουν να του βάλουν τα δυο πόδια σ' ένα παπούτσι) ή θα μείνει με τους Τσιπραίους, επιδιώκοντας να κλείσει μια καινούργια συμφωνία με τον ίδιο τον Τσίπρα, ο οποίος στη συνέντευξη που έδωσε την περασμένη Τρίτη στην ΕΡΤ δεν του έκλεισε την πόρτα, αλλά αντίθετα υπερασπίστηκε την εντιμότητά του (πέρα από την εξυπνάδα και τις επιστημονικές του γνώσεις) και χαρακτήρισε ανοησίες όσα ακούγονται περί δολιότητάς του.

Η αντιπολίτευση, βέβαια, δε θα τον αφήσει σε χλωρό κλαρί (ήδη ο Λοβέρδος ζήτησε την κλήση του στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής, ενώ άλλοι μιλούν για ποινικά αδικήματα εκ μέρους του). Χτυπώντας τον Μπαρουφάκη, αποδομούν τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ ή το μελλοντικό φορέα των Λαφαζανικών, αν ο Μπαρουφάκης ενταχθεί σ' αυτόν. Ο αστικός κόσμος έφτασε στο σημείο να αγωνιά για το «πού θα πάει ο Βαρουφάκης»!

Δεν είμαστε σε θέση να πούμε αν ο Μπαρουφάκης τορπίλιζε συνειδητά τις διαπραγματεύσεις, υπηρετώντας την ατζέντα κάποιων χρηματιστικών κέντρων που ήθελαν να πλήξουν την Ευρωζώνη. Είναι όμως βέβαιο ότι έχει προσωπική πολιτική ατζέντα. Μέχρι το 2011, ελάχιστοι στην Ελλάδα γνώριζαν ότι στο ΕΚΠΑ υπάρχει κάποιος καθηγητής ονόματι Βαρουφάκης. Ηταν ένας από τους δεκάδες πανεπιστημιακούς της αράδας. Εγινε γνωστός με τις συνάξεις της «πλατείας των αγανακτισμένων» και έκτοτε δούλεψε συστηματικά το «ροκσταριλίκι» καταφέρνοντας να γίνει «κάτι». Αυτό το «κάτι» το πούλησε ακριβά και εξακολουθεί να το πουλάει ακριβά. Βλέποντας τα πράγματα έτσι, μπορούμε να πούμε ότι ο Μπαρουφάκης είναι τυπικό προϊόν της πολιτικής κρίσης του αστικού συστήματος στα χρόνια των Μνημονίων, όπως ακριβώς είναι ο Καμμένος και ο Θεοδωράκης ως αρχηγοί κομμάτων.

ΥΓ. Θα θέλαμε να ξέρουμε ποιος ήταν ο δεύτερος στην –άτυπη έστω- ψηφοφορία που έγινε για να αποφασιστεί «ενεργητική» απάντηση στον εκβιασμό των δανειστών και κατέληξε σε 4-2 (δύο υπέρ της... κολοκοτρωνέικης πρότασης Μπαρουφάκη και τέσσερις κατά). Υποψιαζόμαστε ότι ήταν ο κυρ-Αλέκος ο Φλαμπουράρης, ο οποίος μάλλον ήθελε να απαλλαγεί από το μαρτύριο ν' ακούει τις μπαρούφες του Μπαρουφάκη και να πάει να παίξει καμιά πρέφα.

Κωνσταντοπουλειάδα

Αντίθετα απ' ό,τι ισχύει με τον Μπαρουφάκη, η Ζωή Κωνσταντοπούλου έχει μπροστά της ένα μονόδρομο. Πρέπει ν' ακολουθήσει τους Λαφαζανικούς με τη φιλοδοξία να παίξει ηγετικό ρόλο στο μόρφωμά τους. Θα πρόκειται για μια καλή μεταγραφή του μορφώματος, δεδομένου ότι η ίδια ανήκε ανέκαθεν στους «προεδρικούς» του ΣΥΡΙΖΑ. Εχει τη στήριξη του πατέρα της (αν και αυτός δε θα μπορέσει να την προστατεύσει από τις επιθέσεις των μίντια) και με τις κινήσεις που έχει κάνει ως πρόεδρος της Βουλής (γερμανικές αποζημιώσεις, επιτροπή για το χρέος κτλ.) έχει δημιουργήσει ένα προσωπικό πολιτικό έρεισμα στα λαϊκά στρώματα. Ιδιαίτερα σ' εκείνα τα λαϊκά στρώματα που υποτάσσονται στην κατασκευασμένη μυθολογία των αστών πολιτικών και δε δίνουν δεκάρα για τα κοινοβουλευτικά καραγκιοζιλίκια (σαν αυτά που κάνει η Κωνσταντοπούλου), αλλά τα ερμηνεύουν ως... καψονάρισμα των μνημονιακών.

Κάποιοι μπορεί να σκεφτούν πως η Κωνσταντοπούλου πρέπει να συμμαζέψει το σύζυγό της, που της πρόσφερε ήδη ένα πρωτοσέλιδο στην Espresso μ' αυτά που γράφει στο facebook. Ομως ο σύζυγος δεν ενεργεί ερήμην της συζύγου. Απλά, διεκπεραιώνει το λαϊκίστικο μέρος της προσωπικής της πολιτικής καμπάνιας. Ο ίδιος που προ ημερών έγραφε για τα... τεράστια αρ@@δια του Τσίπρα γράφει για τη Ζωή που «διεκδικεί χωρίς βοήθεια από τους "συντρόφους" της τις πολεμικές αποζημιώσεις της Γερμανίας» και γι' αυτό «δέχεται αήθεις επιθέσεις». Οι σύντροφοι του ΣΥΡΙΖΑ μπήκαν ήδη εντός εισαγωγικών...

Γερμανία

Απεργίες στη «γη της επαγγελίας» (1)

Η «καλοπέραση» των γερμανών εργαζόμενων είναι ένας μύθος που συντηρείται επί πολλά χρόνια. Με βάση το γεγονός ότι η ιμπεριαλιστική Γερμανία δίνει μερικά ψίχουλα παραπάνω στους εργαζόμενούς της για να διατηρήσει την κοινωνική ειρήνη στο εσωτερικό, στύβοντας τους ξένους εργαζόμενους και τα υποτελή κράτη, πολλοί νομίζουν ότι οι εργαζόμενοι στην Γερμανία περνούν πλουσιοπάροχα. Δεν μιλάμε φυσικά για τα στελέχη των επιχειρήσεων που αμείβονται αδρά, αλλά για μια μεγάλη μερίδα γερμανών εργαζόμενων, η κατάσταση της οποίας δεν είναι καλή και χειροτερεύει χρόνο με το χρόνο.

Στο παρόν σημείωμα θα αναφερθούμε στο κύμα των απεργιών που τους τελευταίους μήνες έχει «χτυπήσει» τη Γερμανία. Πρόκειται για το κύμα που κατά τα λεγόμενα γερμανών αξιωματούχων «δυσφημίζει την ανάπτυξη της χώρας» και μπορεί να μην αποτελεί σοβαρό κίνδυνο για τους γερμανούς κεφαλαιοκράτες, αποτελεί όμως μία ένδειξη της δυσαρέσκειας των εργαζόμενων στο εσωτερικό. Πολλά από τα στοιχεία που αναφέρουμε παρακάτω έχουν παρθεί από το Ενιαίο Συνδικάτο Εργαζομένων στις Υπηρεσίες (ver.di), που παρά το γεγονός ότι αποτελεί μέρος της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της χώρας, παρουσιάζει ένα εργασιακό τοπίο αρκετά διαφορετικό από αυτό που πολλοί νομίζουν.

Το κύμα των απεργιών που ξέσπασε τους τελευταίους μήνες ήταν, σύμφωνα με την Deutsche Welle (http://www.dw.com/en/germany-to-mark-record-year-for-strikes/a-18450024), το μεγαλύτερο από το 2006. Ηδη, οι μέρες απεργίας μέχρι σήμερα είναι πάνω από διπλάσιες σε σχέση με το σύνολο των απεργιών του περασμένου χρόνου. Μέχρι τα μέσα Μάη, υπολογίζονταν σε 350 χιλιάδες μέρες απεργίας, ενώ το 2014 καταγράφτηκαν 150 χιλιάδες. Αυτά τα στοιχεία αναφέρει το Γερμανικό Οικονομικό Ινστιτούτο (IW) της Κολωνίας, που είναι φιλικά προσκείμενο στους καπιταλιστές.

Μηχανοδηγοί: Από το ξέσπασμα στο ξεπούλημα

Η απεργία των μηχανοδηγών τον περασμένο Μάη μπορεί να κράτησε μόνο μία βδομάδα, ήταν όμως η μεγαλύτερη στην ιστορία των γερμανικών σιδηροδρόμων. Ηταν η ένατη φορά μέσα σε έντεκα μήνες που οι εργάτες κατέβηκαν σε απεργία, με τις προηγούμενες να έχουν στοιχίσει στην εταιρία πάνω από 220 εκ. ευρώ, σύμφωνα με στελέχη της τελευταίας. Την απεργία την ξεκίνησε το σωματείο των μηχανοδηγών GDL. Βασικό κίνητρό της ήταν να μη χαθεί η δυνατότητα του σωματείου να διαπραγματεύεται για τις συλλογικές συμβάσεις. Αυτή η δυνατότητα αφαιρούνταν από το εν λόγω σωματείο βάσει του νομοσχεδίου της κυβέρνησης που προέβλεπε ότι μόνο το μεγαλύτερο σωματείο (EVG) θα επιτρεπόταν πλέον να διαπραγματεύεται. Το τελευταίο είναι ένα καθαρά εργοδοτικό συνδικάτο, όπως έχουμε γράψει παλαιότερα (http://www.eksegersi.gr/issue/821/Διεθνή/23837.Περί-απεργιών-και-γραφειοκρατών-συνδικαλιστών).

Ετσι, το συνδικάτο των μηχανοδηγών ξεκίνησε μια απεργία που πέρα από το παραπάνω αίτημα διεκδικούσε αυξήσεις 5%, βελτίωση των ωραρίων για μια πραγματικά πενθήμερη εργασία και ελεύθερα Σαββατοκύριακα, καθώς και όριο 50 ωρών το χρόνο στις υπερωρίες. Μετά από πολλές παλινωδίες και παραπομπή στη διαιτησία, που συνέχισε τις διαπραγματεύσεις μετά το τέλος της απεργίας στις 21 Μάη, η εταιρία αποδέχτηκε τελικά τις αυξήσεις αυτές με τη συμφωνία της 1ης Ιούλη.

Η συμφωνία αυτή ήταν μια παγίδα για τους εργαζόμενους. Κι αυτό πρώτα απ' όλα γιατί η εταιρία αποδέχτηκε μεν να δώσει αυξήσεις 5.1%, αλλά όχι όλες άμεσα. Ενα 3.5% θα δοθεί άμεσα και άλλο ένα 1.6% από 1η Μάη του 2016! Η μείωση των ωρών εργασίας κατά μία ώρα θα ισχύσει από το Γενάρη του 2018 και η μείωση των υπερωριών θα προκύψει από την πρόσληψη μόλις 300 μηχανοδηγών και 100 συνοδών σε σύνολο 34 χιλιάδων! Σε αντάλλαγμα γι' αυτές τις «παραχωρήσεις», το σωματείο δεσμεύτηκε να μην απεργήσει μέχρι το Σεπτέμβρη του 2016 (http://www.handelsblatt.com/wirtschaft-handel-und-finanzen-roundup-2-einigung-im-bahn-tarifkonflikt-keine-streiks-mehr/11995874.html). Η απαγόρευση ουσιαστικά παρατείνεται μέχρι το Δεκέμβρη του 2020, αφού μέχρι τότε ισχύει η περίοδος «συμφιλίωσης», στην οποία η μία από τις δύο πλευρές μπορεί να πάει στη διαιτησία αν οι μεταξύ τους διαπραγματεύσεις αποτύχουν. Η προσφυγή στη διαιτησία (που γίνεται όταν και τα δύο μέρη προσφύγουν σ' αυτή) σύμφωνα με τη γερμανική νομοθεσία συνεπάγεται υποχρεωτική «ειρήνευση», δηλαδή σταμάτημα των απεργιών. **Το δικαίωμα προσφυγής στη διαιτησία από το ένα μόνο μέρος, δίνει στους εργοδότες τη δυνατότητα να απαγορεύσουν τις απεργίες μέχρι το Δεκέμβρη του 2020!**

Ξέρετε ποιο είναι το πιο ενδιαφέρον σ' αυτή την υπόθεση; Οτι ένας από τους «διαιτητές» είναι ο πρωθυπουργός της Θουριγγίας Μπόντο Ράμελο, που είναι μέλος της Die Linke, του κόμματος που εμφανίζεται σαν ριζοσπαστικά αριστερό! Αυτός συμφώνησε μαζί με το σωματείο να μπει ταφόπλακα στις απεργίες για τα επόμενα πέντε χρόνια.

Η απεργία των νηπιαγωγών

Μία από τις απεργίες που κράτησε για αρκετό χρονικό διάστημα ήταν αυτή των νηπιαγωγών. Η απεργία κράτησε για περίπου τέσσερις βδομάδες και τον περασμένο μήνα περίπου 50.000 εργαζόμενοι σε Φρανκφούρτη και Αμβούργο συμμετείχαν στις απεργιακές κινητοποιήσεις του συνδικάτου τους ver.di, ζητώντας από την Ενωση Δημοτικών Εργοδοτών (VKA) αύξηση μισθών σε ποσοστό περίπου 10%, για περίπου 240.000 εργαζόμενους.

Οι εντατικοποιημένες συνθήκες εργασίας έπαιξαν κι αυτές το ρόλο τους στο ξέσπασμα της απεργίας. Χαρακτηριστικά είναι αυτά που αναφέρει η διευθύντρια σε ένα μεγάλο βρεφονηπιακό σταθμό στη Φρανκφούρτη, η 53χρονη Μαριάνε Χίμπινγκερ. Πέντε χρόνια ήταν η εκπαίδευσή της, δυο χρόνια εκπαιδεύτηκε ως βοηθός κοινωνικού λειτουργού, δυο χρόνια ως εκπαιδευτικός και ένα χρόνο έκανε πρακτική άσκηση. *«Με το πέρασμα των χρόνων οι απαιτήσεις της δουλειάς μας έχουν τελείως αλλάξει»*, λέει η Χίμπινγκερ και συμπληρώνει: *«Πρέπει να συμβάλλουμε με το επάγγελμά μας στην ενσωμάτωση, το δικαίωμα για ίσες ευκαιρίες, τη γλωσσική επάρκεια των παιδιών, να φροντίζουμε το κάθε παιδί ξεχωριστά και να γράφουμε αναφορές, να βοηθάμε στο σχολείο, να ενσωματώνουμε τα παιδιά με ειδικές ανάγκες: Τόσες πολλές αρμοδιότητες!»*. Η Χίμπιγνκερ αποκαλύπτει ότι *«κάποιοι συνάδελφοι δεν τα βγάζουν πέρα και κάνουν και δεύτερη δουλειά. Φυσικά, μετά δεν μπορούν να δουλέψουν και τόσο καλά»* (http://www.verdi.de/themen/geld-tarif/soziale-berufe-aufwerten/++co++3ba34a46-006d-11e5-a26f-5254008a33df).

Στις 4 Ιούνη ξεκίνησαν στο Βερολίνο οι διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία. Ομως κατέληξαν άκαρπες. Οι δυο πλευρές συμφώνησαν σε μια διαιτησία για να βρεθεί η πολυπόθητη λύση. Η διαιτησία ξεκίνησε στις 7 Ιούνη και η απεργία ανεστάλη, αφού -όπως επισημάναμε παραπάνω- σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία όταν τα δύο μέρη πάνε σε διαιτησία επιβάλλεται υποχρεωτικά «ειρήνευση».

Στις 23 Ιούνη, οι εκπρόσωποι της διαιτησίας (ο ένας ήταν πρώην πρωθυπουργός του κρατιδίου της Σαξωνίας από το CDU, και ο άλλος ο πρώην δήμαρχος του Αννόβερου από το SPD) επισφράγησαν τη λήξη της απεργίας και την επίτευξη κοινά αποδεκτής συμφωνίας. Η συμφωνία προέβλεπε αυξήσεις από 2% έως 4.5%. **Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία αποδέχτηκε δηλαδή, μετά από τέσσερις βδομάδες απεργία, αυξήσεις κάτω από το μισό της αρχικής διεκδίκησης κι αυτές όχι για όλες τις κατηγορίες των εργαζόμενων!** Επόμενο ήταν να υπάρξουν γκρίνιες και μέσα στους κόλπους της. Κάποιοι κατήγγειλαν ότι υπήρξε «καπέλωμα», καθώς δεν υπήρξε συναπόφαση, ούτε και επαρκείς συζητήσεις μέσα στο σωματείο για την απόφαση της διαιτησίας. Για την ώρα, αυτές οι γκρίνιες δεν αποτελούν πρόβλημα για τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Αντανακλούν όμως τη δυσαρέσκεια που υπήρξε μέσα στους εργαζόμενους από το ξεπούλημα της απεργίας.

Στο κάτεργο της Amazon

Οι απεργίες στην Amazon έχουν παρελθόν. Είχαν ξεκινήσει από το 2013, όταν οι εργαζόμενοι ζητούσαν συλλογικές συμβάσεις εργασίας, που αρνούνταν να συνάψουν οι καπιταλιστές. Οι τελευταίοι αρνούνταν να πληρώσουν επίδομα αδείας στους εργαζόμενους και έδιναν για ξεκάρφωμα ένα ευτελές ποσό ως «χριστουγεννιάτικο δώρο».

Οι συνθήκες εργασίας ήταν εξοντωτικές και ο έλεγχος ασφυκτικός. Οι απάνθρωπες συνθήκες εργασίας έχουν ως αποτέλεσμα τα υψηλά ποσοστά ασθένειας που φτάνουν έως το 20% (https://www.verdi.de/themen/nachrichten/++co++2a168e70-18fd-11e5-be81-52540059119e). Χαρακτηριστικό παράδειγμα της αυθαιρεσίας των αφεντικών ήταν η μείωση της άδειας από 29 μέρες σε 28 στη Λειψία κατά παράβαση της συλλογικής σύμβασης εργασίας που προβλέπει 30 μέρες άδεια.

Μετά από τις απεργίες του περσινού καλοκαιριού και των Χριστουγέννων, οι εργαζόμενοι στην αμερικάνικη πολυεθνική κατέβηκαν ξανά σε απεργία στις 22 Ιούνη. Αίτημά τους η αναγνώρισή τους ως εργαζόμενων στο εμπόριο και όχι στα logistics. Αυτό θα σήμαινε αύξηση κατά ένα ευρώ στις ωριαίες αποδοχές τους, έτσι ώστε αυτές να φτάσουν τα 11.5-12 ευρώ την ώρα. **Ούτε όμως το ένα ευρώ ήταν διατεθειμένα να δώσουν τα αφεντικά της Amazon και η απεργία που κράτησε μόλις ένα τριήμερο σταμάτησε χωρίς την ικανοποίηση των αιτημάτων της**.

Η άκαμπτη στάση των καπιταλιστών και του κράτους τους δεν περιορίστηκε στις παραπάνω απεργίες αλλά και στις άλλες που ξέσπασαν, για τις οποίες θα γράψουμε στο επόμενο φύλλο.

Ουκρανία

Επίδειξη δύναμης από τους νεοναζί του Δεξιού Τομέα

Δείχνουν τα δόντια τους και απειλούν με νέο Μαϊντάν την κυβέρνηση του Κιέβου οι νεοναζί του Δεξιού Τομέα, με αφορμή την ένοπλη σύγκρουση στο Μουκάτσεβο της δυτικής Ουκρανίας το Σάββατο 11 Ιούλη.

Το επεισόδιο σημειώθηκε σε αθλητικό συγκρότημα της πόλης, που ανήκει στον Μιχαήλ Λάνιο, μέλος της ουκρανικής βουλής, όταν περίπου 20 βαριά οπλισμένοι, φορώντας στολές καμουφλάζ με διακριτικά του Δεξιού Τομέα, άρχισαν την ανταλλαγή πυρών με μπράβους του βουλευτή, ο οποίος κάλεσε για υποστήριξη την τοπική αστυνομία. Στην προσπάθειά τους να διαφύγουν, οι ένοπλοι του Δεξιού Τομέα πυροβολούσαν με Καλάσνικοφ και βαριά πολυβόλα τοποθετημένα πάνω σε οχήματα και εκτόξευαν χειροβομβίδες. Κατά την ανταλλαγή πυρών σκοτώθηκαν τρεις ναζί και τραυματίστηκαν δεκατρείς και από τις δύο πλευρές, μεταξύ των οποίων πέντε μπάτσοι. Η συμμορία του Δεξιού Τομέα κατέφυγε σε δάσος στα περίχωρα της πόλης και αρνήθηκε να παραδοθεί και να καταθέσει τα όπλα, απειλώντας να ανοίξει πυρ σε περίπτωση που η αστυνομία επιχειρούσε να τους συλλάβει.

Τις επόμενες μέρες, ο Δεξιός Τομέας κάλεσε συλλαλητήρια υποστήριξης της ομάδας που ενεπλάκη στη σύγκρουση σε 17 πόλεις σε όλη την Ουκρανία (Κίεβο, Χάρκοβο, Λβιβ, Οδησσό, Μαριούπολη, Τερνοπόλ κ.ά), χαρακτηρίζοντας τα μέλη της ήρωες που αντιστάθηκαν στις διεφθαρμένες αρχές. Ταυτόχρονα, ο αρχηγός του Δεξιού Τομέα, Ντμίτρι Γιάρος, ο οποίος έχει

Ιράκ

Επιχείρηση ανακατάληψης της Φαλούτζα

Υστερα από έξι βδομάδες προκαταρκτικών βομβαρδισμών, ξεκίνησε από τις 12 Ιούλη μια μεγάλη στρατιωτική επιχείρηση για την ανακατάληψη της Φαλούτζα, που βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Ισλαμικού Κράτους εδώ και 18 μήνες, από το Γενάρη του 2014.

Στην επιχείρηση συμμετέχουν χιλιάδες μαχητές των σιιτικών πολιτοφυλακών, που αποτελούν τη βασική δύναμη πυρός των κυβερνητικών δυνάμεων, καθώς ο ιρακινός στρατός παραμένει αποδιοργανωμένος, με μόλις 10.000 – 12.000 αξιόμαχη δύναμη, σύμφωνα με το αμερικάνικο Πεντάγωνο, η οποία μάλιστα έχει εξαντληθεί πολεμώντας σε διάφορα μέτωπα χωρίς ανάπαυλα. Αυτή τη στιγμή, οι κυβερνητικές δυνάμεις έχουν περικυκλώσει τη Φαλούτζα από τρεις πλευρές, έχοντας αφήσει ανοιχτό ένα διάδρομο μέσω του οποίου μπορούν να διαφύγουν οι άμαχοι πριν από την κλιμάκωση των συγκρούσεων. Ο ρόλος των Αμερικάνων στην επιχείρηση αυτή θα είναι επικουρικός, με αεροπορικές επιθέσεις και παροχή πληροφοριών για τις θέσεις και τις κινήσεις των μαχητών του ISIS.

Πρόκειται για μια από τις πιο κρίσιμες στρατιωτικές επιχειρήσεις του ιρακινού πολέμου, καθώς η Φαλούτζα, με 500.000 πληθυσμό σε απόσταση μόλις 80 χλμ. περίπου από τη Βαγδάτη, είναι η πόλη - σύμβολο της ιρακινής αντίστασης εναντίον των αμερικάνικων στρατευμάτων κατοχής. Από το σουνιτικό πληθυσμό της επαρχίας Ανμπάρ, της μεγαλύτερης ιρακινής επαρχίας, ξεκίνησε η ιρακινή αντίσταση ενάντια στην αμερικάνικη κατοχή, ενώ η Φαλούτζα μπήκε στο στόχαστρο των κατοχικών στρατευμάτων όταν τέσσερις αμερικάνοι εργολάβοι Ασφάλειας που συνόδευαν μια αποστολή τροφίμων έπεσαν σε ενέδρα στις 31 Μάρτη του 2004 και τα καμένα σώματά τους, αφού σύρθηκαν στους δρόμους, κρεμάστηκαν από μια γέφυρα της πόλης. Σε αντίποινα, τα αμερικάνικα στρατεύματα χρειάστηκε να πολιορκήσουν δύο φορές την πόλη σε διάστημα έξι μηνών για να καταφέρουν να την καταλάβουν. Η ηρωική αντίσταση των πολιορκημένων ανάγκασε τα αμερικάνικα στρατεύματα να δώσουν τις πιο σκληρές μάχες από τον

πόλεμο του Βιετνάμ. Η δεύτερη πολιορκία της Φαλούτζα, που κράτησε δύο μήνες, τελείωσε το Δεκέμβρη του 2004 και άφησε περισσότερους από 100 νεκρούς αμερικάνους στρατιώτες και το μεγαλύτερο μέρος της πόλης ισοπεδωμένο. Ομως η Φαλούτζα ήταν η καρδιά της αντίστασης και ενάντια στην ελεγχόμενη από τα σιιτικά κόμματα ιρακινή κυβέρνηση, την οποία οι σουνίτες κατηγορούν ότι τους κακομεταχειρίζεται και αγνοεί τις ανάγκες τους. Σημειωτέον ότι ήταν η πρώτη μεγάλη πόλη της επαρχίας Ανμπάρ που έπεσε στα χέρια του Ισλαμικού Κράτους, το Γενάρη του 2014. Ακολούθησε η Μοσούλη, με δύο εκατομμύρια πληθυσμό, τον Ιούνιο του 2014, και πρόσφατα, τον περασμένο Μάη, το Ραμάντι, η πρωτεύουσα της επαρχίας Ανμπάρ.

Είναι βέβαιο ότι η πολιορκία της Φαλούτζα θα κρατήσει καιρό και ταυτόχρονα δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι οι κυβερνητικές δυνάμεις θα πετύχουν το στόχο τους, όση υποστήριξη κι αν τους προσφέρουν οι Αμερικάνοι. Γιατί οι σιιτικές πολιτοφυλακές, που αποτελούν τον κορμό αυτής της επιχείρησης, μπορεί να συναγωνίζονται σε θρησκευτικό φανατισμό τους μαχητές του Ισλαμικού Κράτους και είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν μέχρι θανάτου, υστερούν όμως σε έμπειρους διοικητές και εκπαίδευση, με αποτέλεσμα να έχουν πολλές απώλειες. Αντίθετα, οι μαχητές του ISIS στη Φαλούτζα είχαν πολύ χρόνο στη διάθεσή τους για να προετοιμάσουν την άμυνά τους, να τοποθετήσουν αυτοσχέδιους εκρηκτικούς μηχανισμούς και νάρκες. Η τακτική τους περιλαμβάνει, εκτός των άλλων, καλά εκπαιδευμένους ελεύθερους σκοπευτές και μεγάλο αριθμών βομβιστών αυτοκτονίας, οι οποίοι χρησιμοποιούν θωρακισμένα οχήματα φορτωμένα με εκρηκτικά που προκαλούν μεγάλες απώλειες στους αντιπάλους. Σημαντικότατο πλεονέκτημα για τους μαχητές του ISIS είναι επίσης το ότι μπορούν να υπολογίζουν στην υποστήριξη και στη συμπάθεια της πλειοψηφίας του σουνιτικού πληθυσμού της πόλης αλλά και της ευρύτερης περιοχής, καθώς το 85% της επαρχίας Ανμπάρ βρίσκεται υπό τον έλεγχο του Ισλαμικού Κράτους. Σε συνδυασμό με τη μεγάλη συμβολική σημασία που προσδίδει στην τρίτη κατά σειρά πολιορκία της πόλης η πρόσφατη ηρωική αντικατοχική της ιστορία.

Σκοτώνουν τ' άλογα όταν γεράσουν

Σύμφωνα με δημοσίευμα της αμερικάνικης εφημερίδας Huffington Post, το ένα τρίτο των 847.000 βετεράνων που συμμετείχαν στις όπου γης αμερικάνικες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και είναι καταχωρημένοι στις λίστες αναμονής για παροχή πάσης φύσεως ιατρικής βοήθειας από το αμερικάνικο σύστημα υγείας, πέθανε περιμένοντας ιατρική περίθαλψη που ποτέ δεν παρασχέθηκε.

Νωρίτερα αυτή τη χρονιά, το αμερικάνικο ειδησεογραφικό δίκτυο CBS News αποκάλυψε ότι περισσότεροι από 14.000 βετεράνοι που βρίσκονταν στα όρια της εξαθλίωσης είχαν κάνει αίτηση για παροχή ιατρικής περίθαλψης το 2014, χωρίς να έχει δοθεί ακόμα λύση στο πρόβλημα από τις αρμόδιες υπηρεσίες.

Το αμερικάνικο κράτος, αφού τους μίσθωσε και τους μετέτρεψε σε δολοφόνους, τους πετάει στα σκουπίδια σαν στυμμένες λεμονόκουπες.

Σκότωσαν και το τρίτο παιδί μιας παλαιστινιακής οικογένειας

Για περισσότερο από δέκα χρόνια, έναν τοίχο του σπιτιού της οικογένειας Κάσμπα στη Δυτική Οχθη κοσμούσε ένα κάδρο με τις φωτογραφίες των δύο νεκρών παιδιών της οικογένειας, 15 και 11 ετών, που έχασαν τη ζωή τους από σφαίρες ισραηλινών στρατιωτών κατά τη διάρκεια της δεύτερης Ιντιφάντα, το 2001 και το 2002 αντίστοιχα. Την Παρασκευή 3 Ιούλη, στο κάδρο προστέθηκε και το τρίτο παιδί της οικογένειας. Ο Μοχάμεντ έχασε τη ζωή του από τις σφαίρες ισραηλινών στρατιωτών κοντά στο σημείο ελέγχου της Καλαντίγια, στα περίχωρα της Ραμάλα. Ηταν μόλις 17 ετών.

Ο Μοχάμεντ συμμετείχε στις συγκρούσεις παλαιστίνιων νεολαίων με τον ισραηλινό στρατό. Λίγο πριν σκοτωθεί, είχε πετάξει μια πέτρα εναντίον ενός στρατιωτικού οχήματος και έτρεχε να ξεφύγει από τους διώκτες του. Δυο στρατιώτες βγήκαν από το όχημα, τον σημάδεψαν, ενώ είχε γυρισμένη την πλάτη και έτρεχε, και τον εκτέλεσαν εν ψυχρώ, πυροβολώντας τον τρεις φορές, δύο στον κορμό και μία στο κεφάλι.

Η άγρια δολοφονία του παλαιστίνιου έφηβου αποτυπώθηκε σε βίντεο που δόθηκε στη δημοσιότητα από την ισραηλινή οργάνωση ανθρωπίνων δικαιωμάτων B'Tselem, ανατρέποντας τους ισχυρισμούς του στρατού ότι ο Μοχάμεντ αποτελούσε κίνδυνο για τη ζωή των ισραηλινών στρατιωτών.

Η δολοφονία του Μοχάμεντ έρχεται να προσθέσει άλλον ένα μάρτυρα στον αγώνα του παλαιστινιακού λαού για απελευθέρωση. Από την αρχή του 2015, 15 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί στη Δυτική Οχθη από τους ισραηλινούς στρατιώτες και περισσότεροι από 960 έχουν τραυματιστεί, σύμφωνα με εκθέσεις του ΟΗΕ. Από την πρώτη Ιντιφάντα το 1987 μέχρι σήμερα, 52 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί από τον ισραηλινό στρατό στο σημείο ελέγχου της Καλαντίγια.

Οι παλαιστίνιοι κρατούμενοι ξανά σε κινητοποιήσεις

Σύμφωνα με το παλαιστινιακό Κέντρο Ενημέρωσης Κρατουμένων (Πέμπτη 9 Ιούλη), παλαιστίνιοι κρατούμενοι σε διάφορες ισραηλινές φυλακές πρόκειται να εντείνουν τις κινητοποιήσεις τους μετά το τέλος του Ραμαζανιού. Στόχος των κινητοποιήσεων είναι η κατάργηση μιας σειράς περιοριστικών εκδικητικών μέτρων που τους έχουν επιβάλει οι σιωνιστές ύστερα από την απαγωγή τριών ισραηλινών στρατιωτών από μαχητές της Παλαιστινιακής Αντίστασης στην Αλ Χαλίλ τον Ιούνη του 2014.

Τα μέτρα σε βάρος των παλαιστίνιων κρατουμένων περιλαμβάνουν την απαγόρευση στους συγγενείς τους να τους επισκέπτονται στη φυλακή, το δραστικό περιορισμό της επίσκεψης συγγενών σε όσους κρατούμενους επιτρέπεται να δέχονται επισκέψεις, το κλείσιμο στην απομόνωση πολλών απ' αυτούς, τις νυχτερινές επιδρομές στα κελιά τους, το ξεγύμνωμα με σκοπό τη σωματική έρευνα και πολλά άλλα που κάνουν τις συνθήκες εγκλεισμού των Παλαιστίνιων στα σιωνιστικά κάτεργα ακόμα πιο αφόρητες.

Η ανακοίνωση για ένταση του αγώνα των παλαιστίνιων κρατουμένων έρχεται λίγες μέρες μετά την απελευθέρωση από τις ισραηλινές φυλακές του Χαντέρ Αντνάν, συμβόλου του αγώνα των παλαιστίνιων κρατουμένων, μετά από πολυήμερη απεργία πείνας.

διοριστεί σύμβουλος του αρχηγού του Γενικού Επιτελείου του ουκρανικού Στρατού, δήλωσε ότι τα «αδέλφια μας ενήργησαν στα πλαίσια της αυτοάμυνας», απέδωσε την ευθύνη για τη σύγκρουση στην τοπική αστυνομία και κάλεσε τα μέλη του Δεξιού Τομέα να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις επ' αόριστο μέχρι να συλληφθούν οι ένοχοι της τραγωδίας. Συν τοις άλλοις, ο εκπρόσωπος τύπου του Δεξιού Τομέα, Αρτεμ Σκοροπάντσκι, ανακοίνωσε ότι τα τάγματα του Δεξιού Τομέα που πολεμούσαν στο Ντόνμπας επέστρεψαν στις βάσεις τους και απείλησε ότι μαζί μ' αυτά θα αναπτυχθούν, αν χρειαστεί, 19 εφεδρικά τάγματα που υπάρχουν σ' όλη την Ουκρανία για να πιέσουν την κυβέρνηση του Κιέβου να αποδεχτεί τα αιτήματά τους. Τα αιτήματα αυτά είναι: η παραίτηση του υπουργού Εσωτερικών Αβάκοφ, η ποινική δίωξη των τοπικών αρχών στην περιοχή των Καρπαθίων, η εισαγγελική έρευνα εναντίον του τοπικού βουλευτή Μιχαήλ Λάνιο και της συμμορίας του και τέλος η απελευθέρωση των μελών του Δεξιού Τομέα που έχουν συλληφθεί για το επεισόδιο.

Οπως προκύπτει από πολλές πηγές καθώς και από την ανακοίνωση του ίδιου του ουκρανού προέδρου, το επεισόδιο στο Μουκάτσεβο σχετίζεται με τον ανταγωνισμό για τον έλεγχο του λαθρεμπορίου στην περιοχή και πρόκειται για σύγκρουση μεταξύ συμμοριών που επιδιώκουν την αναδιανομή της κερδοφόρας αυτής μπίζνας. Προφανώς, ο τοπικός βουλευτής Μιχαήλ Λάνιο είναι γκάνγκστερ και μεγαλολαθρέμπορος και έχει αντιθέσεις με τις συμμορίες του Δεξιού Τομέα που διεκδικούν μεγαλύτερο μερίδιο της πίτας. Και προφανώς στην υπόθεση αυτή δεν είναι αμέτοχες οι τοπικές αρχές και η αστυνομία. Το Μουκάτσεβο βρίσκεται στα σύνορα με τρεις χώρες, την Ουγγαρία, τη Σλοβακία και τη Ρουμανία και είναι το κέντρο του λαθρεμπορίου τσιγάρων και βότκας ανάμεσα στην Ουκρανία και τις χώρες αυτές. Για παράδειγμα, η τιμή ενός πακέτου τσιγάρων στην Ουκρανία είναι 0.94 ευρώ, υπερτριπλάσια στις χώρες αυτές και εφταπλάσια στη Γαλλία, όπου κατευθύνεται μεγάλη ποσότητα των λαθραίων τσιγάρων.

Στις 13 Ιούλη, ο ουκρανός πρόεδρος Ποροσένκο έδωσε εντολή στις υπηρεσίες Ασφάλειας και στην αστυνομία να αφοπλίσουν τις «παράνομες ομάδες» και στις δικαστικές αρχές να ερευνήσουν σε βάθος την υπόθεση. Ωστόσο, οι εντολές αυτές πιθανότατα θα μπουν στο συρτάρι. Οχι μόνο γιατί ο Δεξιός Τομέας έχει αρνηθεί επανειλημμένα να αφοπλιστεί επικαλούμενος ότι έχει αποστολή να υπερασπίσει την Ουκρανία από την απειλή της Ρωσίας, αλλά και γιατί η κυβέρνηση του Κιέβου στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό σε ιδιωτικές πολιτοφυλακές στον πόλεμο στην ανατολική Ουκρανία. Ανάμεσα σ' αυτές, ο Δεξιός Τομέας είναι ο μεγαλύτερος ιδιωτικός στρατός της Ουκρανίας, ενώ ακόμη και η Εθνική Φρουρά, που αποτελεί τμήμα του κυβερνητικού στρατού, έχει συγκροτηθεί στη συντριπτική πλειοψηφία από εθνικιστές, φασίστες και νεοναζί που πρωτοστάτησαν στην εξέγερση για την ανατροπή της κυβέρνησης Γιανουκόβιτς. Συνεπώς, η κυβέρνηση του Κιέβου, ακόμη κι αν το θέλει, είναι ανίκανη να αντιμετωπίσει προκλήσεις και απειλές που προέρχονται από τις δυνάμεις αυτές.

στο ψαχνό

Πολιτικός αγώνας

Πρέπει, όμως, να παραδεχτούμε πως ο Τσίπρας και η παρέα του μπορούν και λερώνουν την παράδοση της Αριστεράς, επειδή έχει κυριαρχήσει η αντίληψη της ανάθεσης και του μεσσιανισμού, από τη μια, και του μικρότερου κακού, από την άλλη. Η αντίληψη ότι το ύψιστο πολιτικό καθήκον ενός εργάτη, ενός εργαζόμενου, ενός νέου είναι να ρίχνει ένα ψηφοδέλτιο στην κάλπη, επιλέγοντας μια βουλή και μια κυβέρνηση που θα διαχειριστεί στο όνομά του και για λογαριασμό του τα πάντα. Η αντίληψη ότι οι αντικαπιταλιστικές δυνάμεις πρέπει να σέρνονται πίσω από τις πρωτοβουλίες του «μεγάλου πόλου». Οτι δήθεν υπάρχει κάποια «μεγάλη Αριστερά», μέσα στην οποία ανήκει και ο ΣΥΡΙΖΑ.

Μ' αυτό τον τρόπο επιτράπηκε σε μια κλίκα σαλταδόρων να καπηλευτεί οράματα και προτάγματα, να εμπορευτεί την ελπίδα και να υφαρπάξει την ψήφο του ελληνικού λαού. Με την ίδια λογική ένας ολόκληρος κόσμος σύρθηκε πίσω από το κάλπικο δημοψήφισμα, με αποτέλεσμα ο Τσίπρας να πάρει το 61,3% του «όχι» και να το μετατρέψει σε ανθοδέσμη στο τραπέζι της Μέρκελ, του Ολάντ, του Ρέντσι και των υπόλοιπων ιμπεριαλιστικών καθαρμάτων, που όλα μαζί έκοψαν και έραψαν το «κοστούμι» του Μνημόνιου-3.

Με τον ίδιο τρόπο ετοιμάζονται τώρα τα νέα αριστερά αναχώματα, από εκείνους που δεν μπορούν να σηκώσουν πολιτικά το νέο Μνημόνιο και ετοιμάζουν μεθοδικά τη σύγκρουση με την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ και την αυτόνομη κάθοδό τους στον πολιτικό στίβο, για να «μαντρώσουν» τη δυσαρέσκεια και την αγανάκτηση σ' ένα νέο κοινοβουλευτικό σχήμα. Αν μέχρι τώρα είχαμε την καπηλεία, το εμπόριο ελπίδων και το οργανωμένο ψεύδος από την «παιδική χαρά του ευρώ», πλέον θα έχουμε τα ίδια πράγματα από την «παιδική χαρά της δραχμής» [...]

Η διέξοδος από την κινεζοποίηση ή θα είναι επαναστατική ή δε θα υπάρξει. Στο έδαφος του καπιταλισμού δεν υπάρχει σωτηρία για την εργατική τάξη. Μόνο η προλεταριακή επανάσταση, για μια Ελλάδα κομμουνιστική, θα μας απαλλάξει από τη βαρβαρότητα, με την αποδέσμευση απ' όλους τους ιμπεριαλιστικούς οργανισμούς (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΔΝΤ), με τη μονομερή διαγραφή όλου του ιμπεριαλιστικού χρέους, με την απαλλοτρίωση των καπιταλιστών, με το πέρασμα όλου του κοινωνικού πλούτου στα χέρια αυτών που τον παράγουν [...]

Το να συνειδητοποιήσουμε την απαξία της ψήφου και τον διαχειριστικό χαρακτήρα του αστικού κοινοβουλευτισμού και των κυβερνήσεών του, δεν σημαίνει παραίτηση από τον πολιτικό αγώνα, αλλά αναβίβαση του πολιτικού αγώνα σε ανώτερο επίπεδο. Σημαίνει απόφαση να απεμπλακούμε από τους κάθε είδους νταβατζήδες και να πάρουμε την άσκηση της πολιτικής στα δικά μας χέρια. Να χτίσουμε βήμα-βήμα, μέρα με τη μέρα, έναν πολιτικό φορέα ταξικής πολιτικής, με επαναστατικό πρόγραμμα ανατροπής.

Αυτό το καθήκον όχι μόνο δεν ξεστρατίζει από την οργάνωση των άμεσων διεκδικητικών αγώνων, αλλά αντίθετα τους εφοδιάζει με γνώση, με όραμα, με οργάνωση. Τα Μνημόνια και οι εφαρμοστικοί τους νόμοι δε θα καταργηθούν με κοινοβουλευτικούς περιπάτους, αλλά με σκληρούς ταξικούς αγώνες [...]

Να οργανώσουμε την τάξη μας. Να την οργανώσουμε έτσι που να μπορέσει να ορθώσει πραγματική ταξική αντίσταση στη λαίλαπα της κινεζοποίησης, που συνεχίζεται και βαθαίνει. Να την οργανώσουμε πολιτικά, έτσι που να μπορεί και τους άμεσους αγώνες της να δίνει με τη μέγιστη δυνατή οργάνωση και μαχητικότητα, αλλά και να χαράξει μια ταξικά ανεξάρτητη πολιτική κατεύθυνση, η οποία θα βάλει ως στόχο της την επαναστατική ανατροπή του καπιταλισμού και την οικοδόμηση του κομμουνισμού.

Αποσπάσματα από διακήρυξη της «Κόντρας», 14.7.2015.

Μια φωτογραφία χίλιες λέξεις (ή αλλιώς, η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο)! Πώς να μη γελούν πλατιά οι εκπρόσωποι των πιο βρόμικων αστικών κύκλων, βλέποντας τον Τσίπρα πεσμένο στα τέσσερα; Τόσα τους είχε σούρει και ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης και ως αεράτος πρωθυπουργός. Ηταν γι' αυτόν ο εύκολος σάκος του μποξ. Τώρα, το πολιτικό μέλλον του... θριαμβευτή του δημοψηφίσματος εξαρτάται (και) απ' αυτούς. Θα πρέπει να κλείσει μυστικές συμφωνίες και με τα κόμματα της αντιπολίτευσης και με ισχυρούς πολιτικούς παράγοντες (όπως οι Μητσοτάκηδες) και με τους βαρόνους των μίντια, προκειμένου όχι να παραμείνει για καιρό στην κυβερνητική εξουσία (αυτό είναι αδύνατο), αλλά να παραμείνει στο πολιτικό παιχνίδι.

ΚΟΝΤΡΕΣ

Ξεπέρασε και τον Μινχάουζεν

«Η Συμφωνία αυτή θα οδηγήσει σε ένα αποκλειστικά αμιγώς ευρωπαϊκό πρόγραμμα, αποκλειστικά των ευρωπαϊκών μηχανισμών στήριξης. Αυτό σημαίνει ότι **το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο δεν θα είναι αντισυμβαλλόμενος**. Η πιθανή συμμετοχή του θα είναι μόνο τεχνικής υποστήριξης. Αυτό σημαίνει ότι **τελειώνει η τρόικα όπως τη γνωρίσαμε**».

Αυτά έλεγε ο Τσίπρας στη μεταμεσονύχτια ομιλία του στη Βουλή, την Παρασκευή 10 Ιούλη. Ακόμη και στη συζήτηση για μια εξουσιοδότηση που ήταν δεδομένη (αφού θα την ψήφιζαν ΝΔ-Ποτάμι-ΠΑΣΟΚ), αυτός δε δίστασε να πει τα πιο χοντρά ψέματα. Μάλλον θέλησε να προσφέρει ένα τελευταίο άλλοθι στους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ που ταλαντεύονταν, εν γνώσει του ότι αυτά που έλεγε θα διαψεύδονταν την επομένη. Η συμφωνία που υπογράφηκε το πρωί της Δευτέρας 13 Ιούλη κατέδειξε τον Τσίπρα ως ψευταρά πιο αδίστακτο από τον βαρόνο Μινχάουζεν.

Για τη συμμετοχή του ΔΝΤ η συμφωνία αναφέρει: *«Ενα μέλος της Ευρωζώνης, το οποίο αιτείται οικονομική βοήθεια από τον Ε.Μ.Σ., αναμένεται να υποβάλει, όποτε είναι δυνατόν, ένα ανάλογο αίτημα στο Δ.Ν.Τ. Αυτό είναι μια **προϋπόθεση να συμφωνηθεί ένα νέο πρόγραμμα**. Κατά συνέπεια η Ελλάδα θα ζητήσει τη συνέχιση της υποστήριξης του Δ.Ν.Τ. (υποστήριξη **και χρηματοδότηση**) από τον Μάρτιο του 2016».* Σημειωτέον, ότι μέχρι το Μάρτη του 2016 συνεχίζεται το τρέχον «πρόγραμμα» του ΔΝΤ. Γι' αυτό τίθεται αυτό το χρονικό ορόσημο.

Σχετικά με το αν «τελειώνει η τρόικα όπως τη γνωρίσαμε» η συμφωνία αναφέρει: *«Η Ελληνική Κυβέρνηση δεσμεύεται να εξομαλύνει πλήρως τις μεθόδους εργασίας με τους Θεσμούς, συμπεριλαμβανομένης της απαραίτητης εργασίας **στο έδαφος της Αθήνας**, για να βελτιωθεί η εφαρμογή του προγράμματος και η παρακολούθηση. Η Κυβέρνηση πρέπει να συμβουλεύεται και **να συμφωνεί με τους Θεσμούς σε όλα τα σχέδια νομοθεσίας** στους σχετικούς τομείς με επαρκή χρόνο πριν τη δημόσια διαβούλευση ή το Κοινοβούλιο».* Σημειωτέον πως σε ολόκληρο το νομοσχέδιο προβλέπεται συνεχώς έλεγχος και έγκριση από την τρόικα («θεσμοί») για τα πάντα.

Μπανανία

Οι ιμπεριαλιστές της Ευρωένωσης δεν εξευτέλισαν μόνο τον Τσίπρα και την κυβέρνησή του. Εξευτέλισαν ολόκληρο το ελληνικό αστικό πολιτικό σύστημα. Οχι μόνο στα ζητήματα ουσίας (επιβολή καθαρά αποικιοκρατικού καθεστώτος ελέγχου, ακόμη και προληπτικά στη νομοθετική διαδικασία), αλλά και στα πλέον τυπικά, εκείνα που δίνουν την ψευδαίσθηση της ανεξαρτησίας μιας εξαρτημένης χώρας, όπως η Ελλάδα.

Η ελληνική Βουλή υποχρεώθηκε να ψηφίσει νυχτιάτικα ένα είδος προσύμφωνου, εξουσιοδοτώντας τον Τσίπρα, τον Δραγασάκη, τον Τσακαλώτο και τον Παππά να το διαπραγματευθούν πρώτα με την τρόικα και μετά στο Eurogroup και στο Eurosummit (σύνοδος κορυφής ευρωζώνης). Δηλαδή, η ελληνική Βουλή ψήφισε ένα σχέδιο Μνημόνιου, χωρίς να το έχει επισήμως συμφωνήσει ούτε με την τρόικα, αφήνοντας ανοιχτή τη δυνατότητα αυτό το σχέδιο συμφωνίας να γίνει ακόμη χειρότερο.

Ετσι και έγινε. Η τελική συμφωνία, που έκλεισε στο Eurosummit, είναι χειρότερη από το προσχέδιο που ψήφισε η ελληνική Βουλή. Κι όμως, τους υποχρεώνουν να ψηφίσουν και αυτή τη συμφωνία. Να ψηφίσει δηλαδή η ελληνική Βουλή ένα κείμενο που δεν έχει κανένα νομικά δεσμευτικό χαρακτήρα (δεν αποτελεί διεθνή σύμβαση, ούτε δανειακή σύμβαση). Δηλαδή, δεν αρκούνται μόνο στην ψήφιση των προαπαιτούμενων που έθεσαν (φορολογικό και ασφαλιστικό), αλλά βάζουν την ελληνική βουλή να εγκρίνει και την απόφαση του Eurosummit, η οποία έχει το χαρακτήρα πολιτικού τελεσίγραφου (λέει ότι πρέπει να γίνουν κάποια προαπαιτούμενα για να δώσουν εντολή στην τρόικα

Που φτάσαμε!

Αναλογιστείτε λίγο που φτάσαμε μέσα σ' ένα εξάμηνο. Από το «μέτωπο του Νότου», που θα ανέτρεπε τον «μερκελισμό», στις ευχαριστίες προς τον Ολαντρέου, που απέτρεψε το Grexit με την επιβολή όχι μόνο ενός ακόμη Μνημόνιου, αλλά και αποικιοκρατικού τύπου δεσμεύσεων, που καμιά από τις τέσσερις προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις δεν είχε αναγκαστεί να υπογράψει.

Και από τον «σούπερ Μάριο» (Ντράγκι), που με το πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης «έπληττε το νεοφιλελευθερισμό» και χάραζε το δρόμο για την «εξαφάνιση της λιτότητας», στον Ντράγκι βασανιστή, που εφάρμοζε το μαρτύριο της σταγόνας στην ελληνική οικονομία, και το τελευταίο δεκαπενθήμερο στον Ντράγκι σωτήρα, που δεν έκλεισε τελείως την κάνουλα (άσε που τσακώθηκε και με τον Σόιμπλε στο Eurogroup).

Μέσα σ' ένα εξάμηνο, πέραν όλων των άλλων, κατέρρευσαν όλα τα ιδεολογήματα με τα οποία η αδίστακτα καιροσκοπική ψευτοαριστερά του ΣΥΡΙΖΑ εξαπατούσε τον ελληνικό λαό. Θα καταβληθεί προσπάθεια στη θέση τους να μπουν νέα ιδεολογήματα, ενδεχομένως να οικοδομηθούν και νέοι πολιτικοί φορείς γύρω απ' αυτά. Σ' αυτή την εποχή των συγχύσεων και των καταρρεύσεων, έχει μεγάλη σημασία το θεωρητικό φώτισμα των όσων συνέβησαν και των κινητήριων δυνάμεων που «κρύβονται» πίσω από τις εξελίξεις. Γιατί η γνώση της πραγματικότητας αποτελεί όρο εκ των ων ουκ άνευ για τη συγκρότηση των δυνάμεων της ανατροπής της.

να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις για το νέο δάνειο - δεν εκχωρεί καν το νέο δάνειο).

Δύο απανωτοί εξευτελισμοί όχι μόνο στον Τσίπρα αλλά στο σύνολο του πολιτικού συστήματος έρχονται να πιστοποιήσουν και στο επίπεδο του φαίνεσθαι το στάτους της Μπανανίας.

Λαρτζ!

Το φιλί στο μάγουλο και το πατρικό χτύπημα στην πλάτη του Τσίπρα δεν τα τσιγκουνεύτηκε και πάλι ο Γιούνκερ. Και στις... μετασυμφωνιακές δηλώσεις του δεν χρησιμοποίησε θριαμβευτικούς τόνους κατά του Τσίπρα. Το παίζει... λαρτζ. Αυτή η αλεπού της ιμπεριαλιστικής διπλωματίας ξέρει πολύ καλά ότι από τώρα και στο εξής ο Τσίπρας μπορεί να του φανεί χρήσιμος, έστω και σαν τριτοκλασάτος παίχτης στα παιχνίδια των Βρυξελλών. Παρά τους μη θριαμβευτικούς τόνους, όμως, το φαρμάκι του το έχυσε, αν και με πιο προσεκτικά λόγια σε σχέση με άλλους:

«Πρέπει ψύχραιμα να διαπιστώσω ότι ο κ. Τσίπρας, τον οποίο είχα προειδοποιήσει πριν από το δημοψήφισμα, δεν επιβλήθηκε. Είχα πει πριν από το δημοψήφισμα ότι η ελληνική διαπραγματευτική θέση δεν θα βελτιωθεί, αλλά θα γίνει πιο δύσκολη – και έγινε. Η κυβέρνηση Τσίπρα δέχθηκε τα πάντα, όλα όσα τους είχαμε προτείνει πριν από εβδομάδες, πριν από το δημοψήφισμα. Δεν βελτίωσε την κατάσταση των Ελλήνων, αλλά η συνολική συμφωνία είναι θετική, τόσο για την Ελλάδα όσο και για την υπόλοιπη Ευρωζώνη».

Με απόφαση φράξιας

Πολλοί ίσως να θεώρησαν πως ο Νίκος Χουντής έσπευσε να καταλάβει τη χηρεύουσα θέση του Μανώλη Γλέζου στο ευρωκοινοβούλιο για να βολευτεί προσωπικά, εγκαταλείποντας τη ματαιότητα των εσωτερικών πολιτικών πραγμάτων. Η αλήθεια είναι πως ο Χουντής τράβηξε για το Στρασβούργο με απόφαση της φράξιας της «Αριστερής Πλατφόρμας», η οποία ετοιμάζει την ανεξαρτητοποίησή της και θέλει να έχει έναν ευρωβουλευτή για να κρατάει τις επαφές με τους «έξω» και να μην αποκοπεί από τα διάφορα ρεύματα της «ευρωαριστεράς», της σοσιαλδημοκρατίας και των «πράσινων». Ο Χουντής, βέβαια, δεν μπορεί να το πει αυτό όσο η φράξια παραμένει εντός του ΣΥΡΙΖΑ κι έτσι μένει έκθετος στην κατηγορία ότι κοίταξε τη βόλεψή του. Υποθέτουμε πως όταν ξεκαθαριστεί η κατάσταση, θα βρουν έναν τρόπο να τον... αποκαταστήσουν.

Εμείς, βέβαια, βλέπουμε πολιτικά τα πράγματα. Γι' αυτό και στις κινήσεις της «Αριστερής Πλατφόρμας» βλέπουμε μια ακόμη προσπάθεια του αστισμού να δημιουργήσει ένα αριστερό ανάχωμα στην επαναστατική ριζοσπαστικοποίηση ενός κομματιού του ελληνικού λαού. Αυτό το αριστερό ανάχωμα θα φτιάξει την «παιδική χαρά της δραχμής» (κατ' αναλογία με την «παιδική χαρά του ευρώ» που έχουν φτιάξει τα τσιπράκια), χωρίς να παραλείψει τα παιχνίδια με διάφορες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.

Πονηρός

Η Μπακογιάννη πήρε μαζί της τον Χατζηδάκη (πάντα πιστό στο μητσοτακαίικο) και πετάχτηκε στις Βρυξέλλες να συναντήσει τον Γιούνκερ, σε μια προκλητική υποκατάσταση του προέδρου (μεταβατικού έστω) της ΝΔ. Ο Βαγγέλας «έπιασε το υπονοούμενο», διοχέτευσε τη δυσαρέσκειά του προς τα έξω, όμως δεν έχασε την ψυχραιμία του. Δεν αντέδρασε υστερικά, όπως ενδεχομένως θα έκαναν ο Σαμαράς και οι σύμβουλοί του. Ξέρει, βλέπετε, δυο πράγματα. Πρώτο, ότι αυτή την περίοδο μπαίνει σε κρίση ο ΣΥΡΙΖΑ, οπότε δε συμφέρει τη ΝΔ να οξύνει τα δικά της εσωτερικά προβλήματα. Δεύτερο, ότι σε περίοδο οιονεί προεκλογική, ουδείς θα τολμήσει να τον αμφισβητήσει εσωκομματικά. Ετσι δε και προκηρυχτούν εκλογές, όλοι θα συσπειρωθούν αναγκαστικά γύρω του. Κι αν η ΝΔ πάρει έστω και λίγο παραπάνω από το ποσοστό του περασμένου Γενάρη, τότε ο Βαγγέλας από μεταβατικός θα γίνει μόνιμος. Αλλωστε, οι αντίπαλοί του είναι είτε βουτηγμένοι στις διαμάχες με τους σαμαρικούς είτε απλώς άχρηστοι.

Ο Γκίκας... πρωθυπουργός

Τόσα άκουσε το τελευταίο εξάμηνο, να μην πάρει κι αυτός τη ρεβάνς του; Ο Γκίκας Χαρδούβελης μ' ένα φλύαρο (για τα δικά του μέτρα) κείμενο «ξεχέζει» την κυβέρνηση των Τσιπροκαμμένων για την τακτική της και υπεραμύνεται της συμφωνίας που είχε πετύχει αυτός, με δημοσιονομικά μέτρα 1 δισ., όπως αναφέρει. Ξεχνά, βέβαια, να πει πως το 1 δισ. θα γινόταν σύντομα περισσότερα, επειδή δε θα έβγαιναν οι στόχοι, όμως η είδηση βρίσκεται στην κατακλείδα της δήλωσής του: *«Είμαι βέβαιος ότι η Βουλή θα αρθεί στο ύψος της πρόκλησης και θα δώσει την απαραίτητη ευρεία πλειοψηφία στη συμφωνία. Ο Πρωθυπουργός έκανε μια καλή αρχή, στηρίζοντας την παραμονή της χώρας στην Ευρωζώνη. Είμαι βέβαιος ότι θα στηρίξει και μια κυβέρνηση που να μπορεί να εφαρμόσει τη συμφωνία».* Τι είδους κυβέρνηση θα είναι αυτή που θα μπορεί να εφαρμόσει τη συμφωνία; Μια κυβέρνηση στυγνών, αδίστακτων και χωρίς πολιτικές αναστολές τεχνοκρατών, με τον Γκίκα πρωθυπουργό! Λέτε να πρόκειται για δική του πρωτοβουλία ή πήρε εντολή από τα αφεντικά;

ZOOM

Νέα αναχώματα στον επαναστατικό ριζοσπαστισμό

Η παρατεταμένη πολιτική κρίση της περιόδου των μνημονίων επέφερε μια σημαντική ρευστότητα στο αστικό πολιτικό σκηνικό, το οποίο θυμίζει καλειδοσκόπιο. Το κραταιό ΠΑΣΟΚ οριακά μπήκε στη Βουλή, ενώ η εκλογική του βάση γιγάντωσε τον ΣΥΡΙΖΑ και πλαισίωσε το Ποτάμι. Από τα σπλάχνα της ΝΔ γεννήθηκε το κόμμα του Καμμένου. Το ΠΑΣΟΚ αποψιλώθηκε σταδιακά, ενώ η ΝΔ με τη μία, όταν ψήφισε το Μνημόνιο-2 το Φλεβάρη του 2012. Στο ίδιο διάστημα, εξαφανίστηκε το κόμμα του Καρατζαφέρη, με τους ψηφοφόρους του να μεταφέρονται σε ΧΑ και ΑΝΕΛ, ενώ η ΔΗΜΑΡ έλαμψε για μια διετία και μετά εξαϋλώθηκε.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, ο μεγάλος κερδισμένος της πενταετίας 2010-2015, δε θα μπορούσε να έχει διαφορετική τύχη απ' αυτή των άλλων αστικών κομμάτων εξουσίας, από τη στιγμή που όχι μόνο δεν ικανοποιεί ούτε στο ελάχιστο αυτά που υποσχέθηκε προεκλογικά, αλλά αντίθετα υπογράφει το Μνημόνιο-3, με όρους αποικιοκρατίας χειρότερους από εκείνους που περιλάμβαναν τα δυο προηγούμενα Μνημόνια. Εξι μήνες μετά την εκλογική του νίκη και το σχηματισμό κυβέρνησης, παρουσιάζει εικόνα κατάρρευσης, με 40 βουλευτές του να καταγγέλλουν τη συμφωνία που υπέγραψε η κυβέρνηση με τους ιμπεριαλιστές δανειστές και με ένα μεγάλο κομμάτι της οργανωμένης κομματικής του βάσης να είναι έτοιμη να ακολουθήσει την «Αριστερή Πλατφόρμα» στη ρήξη και τη συγκρότηση χωριστού πολιτικού φορέα. Δεν ξέρουμε ποιο κομμάτι της οργανωμένης βάσης θα περάσει με τους «αριστερούς», μια ένδειξη όμως αποτελεί το γεγονός ότι η πλειοψηφία της ΚΕ τάχθηκε ήδη κατά της συμφωνίας με κείμενο που υπογράφουν ακόμη και προβεβλημένα στελέχη των «προεδρικών»και των «53».

Θα γίνουν πολλά τις επόμενες μέρες στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ. Μάστορες του φραξιονιστικού αγώνα (από την εποχή του Περισσού ακόμη) ο Λαφαζάνης και η παρέα του, θα προσπαθήσουν να φύγουν από τον ΣΥΡΙΖΑ παίρνοντας όσο το δυνατόν περισσότερους βουλευτές και στελέχη, ρίχνοντας την ευθύνη της διάσπασης στους «προεδρικούς», οι οποίοι θα παίξουν το ίδιο παιχνίδι από την αντίστροφη, κατηγορώντας τους Λαφαζανικούς ότι υπηρετούν το πολιτικό σχέδιο της «αριστερής παρένθεσης». Εδώ, όμως, δε θα μας απασχολήσει η πιθανολόγηση των εσωτερικών διαδικασιών του ΣΥΡΙΖΑ, που αναμένονται παταγώδεις, αλλά η **ταξική φύση** του νέου μορφώματος που ετοιμάζεται. Ενός μορφώματος με το οποίο φλερτάρουν ήδη όχι μόνο στελέχη και συνιστώσες του ΣΥΡΙΖΑ που μέχρι πρότινος ανήκαν ή στήριζαν την προεδρική πλειοψηφία, αλλά και τμήματα της αυτοαποκαλούμενης «ριζοσπαστικής Αριστεράς».

Θα πούμε, λοιπόν, ευθύς εξαρχής ότι ο Λαφαζάνης και η φράξια του χτίζουν το νέο ανάχωμα στον ρουν του επαναστατικού ριζοσπαστισμού της εργατικής τάξης, των εργαζόμενων μικροαστικών στρωμάτων και της νεολαίας. Ενα αστικό κόμμα στα αριστερά του πολιτικού φάσματος, το οποίο θα προσπαθήσει να επιβιώσει πολιτικά μαζεύοντας την οργή και την απογοήτευση από την προδοσία της πλειοψηφίας της ηγετικής ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ.

Η δημιουργία τέτοιων μορφωμάτων δεν είναι αποτέλεσμα κάποιας συνωμοσίας στις κορυφές της αστικής τάξης. Προκύπτουν ιστορικά μέσα από τη δυναμική των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων. Δεν μαζεύτηκαν, δηλαδή, κάποιοι βιομήχανοι, τραπεζίτες και μιντιάρχες σε κάποια βίλα των βορείων προαστίων και αποφάσισαν να στηρίξουν τον Λαφαζάνη να κάνει νέο κόμμα για να λειτουργήσει σαν αριστερό ανάχωμα. Ο Λαφαζάνης και η παρέα του, που επί τόσα χρόνια υπηρέτησαν πιστά τον ΣΥΡΙΖΑ, διαπιστώνουν ότι σήμερα δεν έχουν άλλη επιλογή, αν θέλουν να διασωθούν πολιτικά. Το δικό τους πολιτικό στίγμα βρίσκεται έξω από το πλαίσιο της νέας δωσιλογικής συμφωνίας, η οποία έτσι κι αλλιώς δε θα εξασφάλιζε κυβερνητική μακροημέρευση και σ' έναν ενωμένο ΣΥΡΙΖΑ. Το ζήτημα, όμως, είναι ποιο είναι αυτό το πολιτικό στίγμα;

Οσο οι Λαφαζανικοί υφίσταντο ως διακριτή φράξια στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ η προγραμματική τους κατεύθυνση θα μπορούσε να συμπυκνωθεί στο σύνθημα «όχι πάση θυσία στο ευρώ». Δεν έθεταν ζήτημα αποχώρησης από την ΕΕ και την Ευρωζώνη, παρά μόνο εάν οι «εταίροι» επέμεναν να συνεχιστούν οι μνημονιακές πολιτικές. Μιλούσαν, βέβαια, όπως και όλος ο ΣΥΡΙΖΑ, για... σοσιαλιστική προοπτική, η οποία θα υλοποιούνταν μέσα από ένα μακρύ κοινοβουλευτικό δρόμο, ο οποίος ουδέποτε περιγράφηκε αναλυτικά (όπως συμβαίνει πάντοτε με τα σοσιαλδημοκρατικά και ρεβιζιονιστικά κόμματα).

Ετσι κι αλλιώς, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν υπήρξε ποτέ ένα κόμμα με όραμα, πρόγραμμα και στρατηγική. Ηταν μια ευκαιριακή μάζωξη διάφορων ρευμάτων, η οποία άρχισε να συγκροτείται **πολιτικά** (και όχι προγραμματικά), όταν «μύρισε» εξουσία. Κι όταν φάνηκε καθαρά ότι η αναρρίχηση στην πολιτική εξουσία δεν είναι ένα στοίχημα, αλλά ένας άμεσος στόχος, η προηγούμενη προγραμματική φλυαρία, η οποία προσπαθούσε να συγκεράσει τις ιδεοληψίες των διάφορων φραξιών, εγκαταλείφθηκε και στη θέση της μπήκε το «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης». Ηταν το επιστέγασμα της «βίαιης ωρίμανσης», όπως είχε χαρακτηρίσει τη σχετική διαδικασία ο Δραγασάκης.

Τι έκανε η «Αριστερή Πλατφόρμα» όλη αυτή την περίοδο της «βίαιης ωρίμανσης», που κράτησε από το 2012 μέχρι το 2015 και κορυφώθηκε μετά τις ευρωεκλογές του 2014; Κατέθετε διάφορες τροπολογίες στα κείμενα των αποφάσεων της ΚΕ του ΣΥΡΙΖΑ, ίσα-ίσα για να μπορεί να μετράει την εσωκομματική της δύναμη και να τη συγκροτεί σε διακριτή φράξια. Κατά τα άλλα, ιδιαίτερα μετά τις ευρωεκλογές, όταν φάνηκε καθαρά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ θα είναι η επόμενη κυβέρνηση, υποτάχτηκε πλήρως στην «αρχή της πλειοψηφίας» και δούλεψε για την εκλογική νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να δημιουργεί κανένα πρόβλημα στην πλειοψηφία, στην οποία είχαν ήδη προσχωρήσει άλλες φράξιες, όπως οι «53» και η ΚΟΕ, που τώρα συνασπίζονται με την «Αριστερή Πλατφόρμα». Κι όταν ο ΣΥΡΙΖΑ σχημάτισε κυβέρνηση με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ, χωρίς να έχουν κανένα πρόβλημα, έσπευσαν να πάρουν υπουργεία και να δείξουν πλήρη νομιμοφροσύνη απέναντι στη θεσμική λειτουργία του κυβερνητικού σχήματος.

Καθ' όλη τη διάρκεια της «σκληρής διαπραγμάτευσης», οι υπουργοί και τα στελέχη της Αριστερής Πλατφόρμας δε διαφοροποιήθηκαν σε τίποτα από την κυβερνητική πολιτική. Κινήθηκαν με τέτοιο σεβασμό απέναντι στο αστικό σύστημα, που η πλειοψηφία των αστικών ΜΜΕ (αυτή η ίδια πλειοψηφία που σήμερα προσπαθεί να τους αποδομήσει) εγκωμίαζε την εντιμότητα του Λαφαζάνη και την υπεύθυνη κομματική του στάση, προεξοφλώντας πως αυτός και η ομάδα του δεν πρόκειται να ρίξουν την κυβέρνηση. Οσο η ηγετική ομάδα διολίσθαινε προς την τελική μνημονιακή λύση, οι υπουργοί και τα στελέχη της «Αριστερής Πλατφόρμας» περιορίζονταν να επαναλαμβάνουν πως «δεν πρόκειται να υπογραφεί Μνημόνιο», διευκολύνοντας έτσι τον Τσίπρα να καλλιεργεί το αδιέξοδο και την «αναγκαστική λύση» στη συνείδηση του ελληνικού λαού. Μολονότι γνώριζαν πολύ καλά (καλύτερα από κάθε άλλον, αφού έβλεπαν τα πράγματα από τα μέσα) τι πρόκειται να γίνει, δεν έβαλαν κανένα εμπόδιο στον Τσίπρα, δεν προειδοποίησαν τον ελληνικό λαό γι' αυτό που έρχεται, δεν προσπάθησαν να οργανώσουν μέτωπο αντίστασης. Μοίραζαν αφειδώς κοινωνικά ηρεμιστικά.

Κορυφαία στιγμή «αντίστασης» ήταν γι' αυτούς το δημοψήφισμα. Πανηγύρισαν όσο κανένας άλλος το 61,3%, κάνοντας πως δεν βλέπουν το κείμενο των 11 σελίδων (Μνημόνιο ΣΥΡΙΖΑ) που στάλθηκε με υπογραφή του Τσίπρα στις 22 Ιούνη και κυρίως τις δυο επιστολές Τσίπρα στις 30 Ιούνη (ενώ είχε προκηρυχτεί το δημοψήφισμα), με τις οποίες ο πρωθυπουργός και πρόεδρός τους ζητούσε νέο δάνειο από τον ESM και πρότεινε ως Μνημόνιο-3 την «πρόταση Γιούνκερ» (με πέντε ανούσιες τροποιήσεις). Καλούσαν το λαό να συμμετάσχει σ' ένα κάλπικο δημοψήφισμα, εν πλήρη συνειδήσει πως το «όχι» θα γίνει «ναι». Δεν εξέφρασαν καμιά αντίρρηση ούτε όταν ο Τσίπρας, το ίδιο κιόλας βράδυ της μεγάλης νίκης του «όχι», προσγείωσε ανώμαλα όλο τον κόσμο που του πρόσφερε απλόχερα τη στήριξή του, ανακοινώνοντας ότι ζητά σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών για να καταλήξουν σε ενιαία θέση. Εκαναν ό,τι περνούσε από το χέρι τους για να μην κατηγορηθούν ως σαμποταριστές της «εθνικής προσπάθειας». Ακόμη και όταν ήρθε η ώρα της εξευτελιστικής νυχτερινής ψηφοφορίας επί του προσχέδιου συμφωνίας, που απαίτησαν οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ για να ξανακαθήσουν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων, οι βουλευτές της «Αριστερής Πλατφόρμας» μοιράστηκαν στα δύο (κάποιοι ψήφισαν «ναι» και κάποιοι «παρών»). Ολες οι κινήσεις τους αποκάλυψαν ότι ενδιαφέρονται μόνο για το ιδιαίτερο συμφέρον της φράξιας τους και όχι για να ενημερώσουν τον ελληνικό λαό και περισσότερο να τον οργανώσουν για ν' αντιμετωπίσει αυτό που ερχόταν μέσα από το ίδιο τους το κόμμα.

Αυτή η συμπεριφορά της «Αριστερής Πλατφόρμας», ιδιαίτερα στο εξάμηνο της

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 13

Στα τέσσερα

Ορισμένοι τίτλοι και σχόλια ευρωπαϊκών εφημερίδων, αλλά και δηλώσεις ιμπεριαλιστών ηγετών έδωσαν μια λακωνική περιγραφή των όσων διαδραματίστηκαν στο 17ωρο Eurosummit (σύνοδος κορυφής της Ευρωζώνης), που ολοκληρώθηκε με την υπογραφή μιας πολιτικής συμφωνίας για την Ελλάδα. Σταύρωσαν τον Τσίπρα έγραφε μια εφημερίδα, υπέβαλαν τον Τσίπρα σε διαρκή εικονικό πνιγμό, μια άλλη, για καθεστώς αποικίας, μια τρίτη. Δεν έχουμε δικαίωμα να εξευτελίζουμε την Ελλάδα σχολίασε δημόσια ο Ρέντσι. Και να μην είχαμε όλ' αυτά τα σχόλια, αρκούν οι δηλώσεις Καμμένου περί πραξικοπήματος που έγινε. Αλλά και να μη δεχτούμε όσα λέει ο Καμμένος μες στην παραζάλη του, καθώς το ψεκασμένο κόμμα του είναι και πάλι διχασμένο (ο ίδιος δε θέλει με τίποτα να χάσει τα «παρουσιάστε» και όλα τα υπόλοιπα του υπουργείου Πολέμου, όμως άλλοι βουλευτές «τσινάνε»), πρέπει να δεχτούμε την άποψη του Φίλη, που μίλησε επίσης για πραξικόπημα, μπροστά στο οποίο ο πρωθυπουργός δεν είχε άλλη επιλογή.

Ο Φίλης δεν είναι τυχαίος. Είναι γκεσέμι της τσιπρικής ομάδας και είναι εξουσιοδοτημένος να υπερασπίζεται τις απόψεις της στις τηλεοράσεις και τα ραδιόφωνα. Ελα, όμως, που η θεωρία του πραξικοπήματος, πέραν του ότι δεν περιποιεί τιμή στον Τσίπρα, δεν ταιριάζει καθόλου με τις δηλώσεις που έκανε ο ίδιος ο Τσίπρας μετά το τέλος της Ευρωσυνόδου. Χαμογελώντας, έστω και με το ζόρι, μίλησε για «δύσκολη συμφωνία» με την οποία «καταφέραμε να κερδίσουμε την αναδόμηση, την αναδιάρθρωση του χρέους» (ψέμα), η οποία επιπλέον άφησε «μια σημαντική παρακαταθήκη και την αναγκαία αλλαγή σε όλη την Ευρώπη»! Μοίρασε δε συγχαρητήρια στους συνεργάτες του γιατί έδωσαν «μια πολύ σκληρή μάχη μέχρι τέλους, που στο τέλος της ημέρας θα δικαιωθεί»!

Τελικά συνέβη ένα πραξικόπημα, μπροστά στο οποίο ο Τσίπρας ήταν αναγκασμένος να συνθηκολογήσει, όπως λέει ο Φίλης, ή κερδήθηκε «μια συμφωνία που θα δώσει τη δυνατότητα να σταθεί η χώρα στα πόδια της και ο ελληνικός λαός να μπορέσει να συνεχίσει να αγωνίζεται», όπως λέει ο Τσίπρας; Και μόνο αυτή η διάσταση δίνει το μέτρο της πολιτικής αλητείας των ανδρών και γυναικών που διαχειρίζονται το τελευταίο εξάμηνο τις τύχες του ελληνικού λαού, έχοντας το θράσος να αυτοβαφτίζονται Αριστερά και να καταθέτουν στεφάνια στην Καισαριανή, εκεί που εκατοντάδες κομμουνιστές αντιμετώπισαν θαρραλέα το εκτελεστικό απόσπασμα.

Ο Τσίπρας πήγε στις Βρυξέλλες χύρι για να κουνήσει μπροστά στη μούρη των ιμπεριαλιστών δανειστών το 61,3% του «όχι» στο δημοψήφισμα, αλλά για να εκλιπαρήσει «λιγότερο εξευτελισμό», όπως είπε ο φίλος του ο Ρέντσι, έχοντας σαν όπλο την απόφαση του συμβουλίου των πολιτικών αρχηγών και την προέγκριση του Μνημόνιου-3, που στις 4 τα ξημερώματα είχε ψηφίσει η ελληνική Βουλή με 251 ψήφους. Επεσε στα τέσσερα (για να χρησιμοποιήσουμε μια αγαπημένη φράση του ψεκασμένου κυβερνητικού συμμάχου του), αλλά οι ιμπεριαλιστές πέρασαν σαν οδοστρωτήρας από πάνω του.

Η ναΐδουριά των αστών πολιτικών, βέβαια, είναι παροιμιώδης και ο Τσίπρας την έδειξε βγαίνοντας από το κτίριο της ισοπέδωσης και με τις κινήσεις που έκανε στη συνέχεια, που όλες αποσκοπούν στο πώς θα μείνει με αξιώσεις στο πολιτικό παιχνίδι. Αν επρόκειτο για τη δική του ισοπέδωση από τους ιμπεριαλιστές, δε θα μας καιγόταν καρφί. Αυτός, όμως, υπέγραψε την ισοπέδωση του ελληνικού λαού κι αυτό ο λαός δεν πρέπει και δε θα του το συγχωρήσει.

Μετά από ένα εξάμηνο «σκληρής διαπραγμάτευσης», η παιδική χαρά του Μαξίμου κατάφερε να υπογράψει ένα εφιαλτικό για τον ελληνικό λαό τρίτο Μνημόνιο και ταυτόχρονα να βυθίσει σε ακόμη πιο βαθιά κρίση τον ελληνικό καπιταλισμό, με τη γενικευμένη εσωτερική στάση πληρωμών, με την ασάφεια και την αβεβαιότητα και στο τέλος με τις κλειστές τράπεζες, τις οποίες με μοναδική ευκολία έκλεισαν οι ιμπεριαλιστές (με υπογραφή Τσίπρα, βεβαίως), καθώς ο Τσίπρας και η παρέα του από τη μια ήθελαν να κερδίσουν στο εσωτερικό πολιτικό παιχνίδι (με το δημοψήφισμα) και από την άλλη αδιαφόρησαν τελείως για την αντίδραση των ιμπεριαλιστών και δεν είχαν πάρει κανένα μέτρο αντιμετώπισης ενός τέτοιου ενδεχόμενου.

Εκτός από πολιτικοί απατεώνες, αποδείχτηκαν και ανίκανοι. Κι αυτό δεν πρόκειται να τους το συγχωρήσει ούτε η ελληνική αστική τάξη. Μην κοιτάτε που τώρα όλοι έχουν στα όπα-όπα τον Τσίπρα. Αυτή τη στιγμή είναι ο χρήσιμος ηλίθιος για την ελληνική αστική τάξη. Ο άνθρωπος που πρέπει να ολοκληρώσει τη «δουλειά». Να νομοθετήσει τα προαπαιτούμενα, να υπογράψει τη λεόντειο δανειακή σύμβαση και το Μνημόνιο-3 (τα προαπαιτούμενα που νομοθετούνται με συνοπτικές διαδικασίες είναι μέρος του Μνημόνιου-3) και να περάσει το τεστ της πρώτης αξιολόγησης από την τρόικα (για να συζητηθεί μετά η ενδεχόμενη αναδιάρθρωση του χρέους). Αυτή την περίοδο δεν «επιτρέπονται» εκλογές και γι' αυτό χαϊδεύουν τον Τσίπρα. Μετά θα προσπαθήσουν να τον πετάξουν στα σκουπίδια, αν στο μεταξύ δεν τον έχουν αναγκάσει να πάει σε κάποια κυβέρνηση τεχνοκρατών.

ΥΓ. Για «πραξικόπημα που αποτράπηκε» έκανε λόγο την Τρίτη και ο Φλαμπουράρης, ενώ το ίδιο άφησε να εννοηθεί και στην τηλεοπτική του συνέντευξη ο Τσίπρας, «ξεχνώντας» όσα είχε πει στις Βρυξέλλες. «Ο ελληνικός λαός πρέπει να γνωρίζει ότι ο πρωθυπουργός και η αντιπροσωπία μας έδωσαν μάχη στις Βρυξέλλες και απέκρουσαν τους εκβιασμούς και τις προσπάθειες ανατροπής του Αλέξη Τσίπρα και της κυβέρνησής μας», είπε ο Φλαμπουράρης, ενώ ο Τσίπρας έθεσε το ερώτημα «ποιο πολιτικό σχέδιο υπηρετούν» οι διαφωνούντες του ΣΥΡΙΖΑ, υπαινισσόμενος ότι υπηρετούν το πολιτικό σχέδιο της πτώσης της κυβέρνησης. Προσπαθούν να μεταφέρουν τη συζήτηση σ' αυτό το πεδίο, για να κρύψουν τη δωσιλογική-αντιλαϊκή συμφωνία που υπέγραψαν.

«*Η Κυβέρνηση πρέπει να συσκέπτεται και να συμφωνεί με τους Θεσμούς για όλα τα σχέδια νόμου στους σχετικούς τομείς, με επαρκές χρονικό περιθώριο πριν την υποβολή τους για δημόσια διαβούλευση ή το Κοινοβούλιο*». Αυτό το μικρό απόσπασμα από την απόφαση που πήρε το Eurosummit (Ευρωσύνοδος κορυφής) το πρωί της Δευτέρας 13 Ιούλη του 2015, αποτελεί μνημείο δωσιλογισμού της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (με τη σύμφωνη γνώμη της ΝΔ, του Ποταμιού και του ΠΑΣΟΚ). Η Ελλάδα, από μια εξαρτημένη χώρα που διατηρούσε την τυπική ανεξαρτησία της, μετατρέπεται επίσημα σε Μπανανία, με τη βούλα της πλειοψηφίας του αστικού κοινοβουλίου.

Η κυβέρνηση δεν μπορεί να ασκήσει ούτε τη νομοθετική πρωτοβουλία, αν προηγουμένως το όποιο νομοθέτημα δεν έχει την έγκριση τριών μεγαλοϋπαλλήλων της Κομισιόν, της ΕΚΤ και του ΔΝΤ. Δεν μπορεί ούτε σε δημόσια διαβούλευση να δώσει ένα νομοσχέδιο, αν προηγουμένως δεν έχει αφιερώσει επαρκή χρόνο για διαβούλευση με την τρόικα και **αν η τρόικα δεν συμφωνήσει**.

Η διαδικασία τυπικής αποικιοποίησης, όμως, έχει και αναδρομικό περιεχόμενο: «*Με εξαίρεση το νομοσχέδιο για την ανθρωπιστική κρίση, η Ελληνική Κυβέρνηση θα επανεξετάσει, με σκοπό την τροποποίηση, τη νομοθεσία που εισήχθη σε αντίθεση με τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου, υπαναχωρώντας σε δεσμεύσεις προηγούμενων προγραμμάτων, ή θα προσδιορίσει σαφή ισοδύναμα αντισταθμιστικά μέτρα για τα κεκτημένα δικαιώματα που δημιουργήθηκαν στο μεσοδιάστημα*».

Μιλάμε για την απόλυτη υπαγόρευση. Μια κυβέρνηση-ξεφτίλα και ένα κοινοβούλιο-ξεφτίλα θα πρέπει να επανεξετάσουν όλους τους νόμους που ψηφίστηκαν μέχρι τώρα, και να τους αλλάξουν σύμφωνα με τις υποδείξεις της τρόικας! Κι επειδή δεν μπορούν να απολύσουν τον κόσμο που επαναπροσέλαβαν, θα πρέπει να βρουν «ισοδύναμα μέτρα», που ξέρουμε σε τι κατεύθυνση θα είναι.

Αφού τελείωσαν με τον καθορισμό του καθεστώτος Μπανανίας, οι ιμπεριαλιστές πέρασαν στην υπαγόρευση για το άμεσο χρονικό διάστημα: η Βουλή πρέπει να ψηφίσει δύο πακέτα προκαταρκτικών μέτρων, με καταληκτικές ημερομηνίες. Το πρώτο πακέτο μέχρι τις 15 Ιούλη (ψηφίστηκε ήδη με εξευτελιστικές διαδικασίες εξπρές) και το δεύτερο πακέτο μέχρι τις 24 Ιούλη. «*Αμέσως αλλά μόνο κατόπιν της θέσπισης των πρώτων τεσσάρων προαναφερθέντων μέτρων, καθώς και της υιοθέτησης όλων των δεσμεύσεων που περιλαμβάνονται σ' αυτό το έγγραφο από το Ελληνικό Κοινοβούλιο, αφού επιβεβαιωθούν αυτές από τους Θεσμούς και το Eurogroup, μπορεί να ληφθεί μια απόφαση με την οποία θα εντέλλονται οι Θεσμοί να διαπραγματευτούν ένα Μνημόνιο Κατανόησης (MoU)*».

Δηλαδή, για ν' αρχίσει η οποιαδήποτε συζήτηση για το Μνημόνιο-3, που θα συνοδεύει το νέο δάνειο, θα πρέπει να έχουν ψηφιστεί τα δυο πακέτα προκαταρκτικών νόμων και επίσης **η Βουλή να εγκρίνει τη συμφωνία**.

Ετσι, φτάσαμε στο αλαλούμ της περασμένης Τετάρτης. Το νομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή είχε ως πρώτο άρθρο του το ανακοινωθέν της Ευρωσυνόδου. Δηλαδή, ένα νομοθετικό σώμα κλήθηκε να δώσει ισχύ νόμου σε ένα ανακοινωθέν, που δεν έχει καμιά θεσμική υπόσταση ούτε με βάση το κοινοτικό δίκαιο (είναι απλά ένα πολιτικό κείμενο). Στη συνέχεια, οι ψεκασμένοι κυβερνητικοί εταίροι ζήτησαν το ανακοινωθέν της Ευρωσυνόδου να μην υπάρχει ως χωριστό άρθρο στο νομοσχέδιο, αλλά να μεταφερθεί στην Αιτιολογική Εκθεση. Ο Τσακαλώτος επικοινώνησε με την τρόικα, τη διαβεβαίωσε ότι ψηφίζοντας επί της αρχής οι βουλευτές ψηφίζουν και τη συμφωνία και είνε δεκτό το αίτημα για μεταφορά του ανακοινωθέντος στην Αιτιολογική Εκθεση. Ομως οι αιτιολογικές εκθέσεις των νομοσχεδίων δεν ψηφίζονται ούτε δημοσιεύονται στο ΦΕΚ. Μόνο στα πρακτικά της Βουλής μπορεί να τις βρει κάποιος. Οταν ο πονηρός Βενιζέλος έθεσε το θέμα το βράδυ στην Ολομέλεια, δεν πήρε καμιά απάντηση! Επειδή κάποιο «πουλάκι» ενημέρωσε τις Βρυξέλλες για την κουτοπονηριά των ψεκασμένων και των συμμάχων τους, προφανώς χτύπησαν οι σειρήνες των Βρυξελλών και ο Σαγιάς (ως αρμόδιος για τις δημοσιεύσεις στο ΦΕΚ) προχώρησε αδίστακτα σ' ένα νυχτερινό πραξικόπημα. Αλλο νόμο ψήφισε η Βουλή και άλλος νόμος δημοσιεύεται στο ΦΕΚ.

Η Βουλή ψήφισε επί της αρχής και επί του άρθρου 1 ένα νομοσχέδιο και όχι την Αιτιολογική του Εκθεση (όπως γίνεται πάντα). Το ψηφισθέν κείμενο είναι δημοσιευμένο στην ιστοσελίδα της Βουλής (http://www.hellenicparliament.gr/UserFiles/bcc26661-143b-4f2d-8916-0e0e66ba4c50/e-ems-pap.pdf). Είναι ένα κείμενο 9 σελίδων, που δεν περιέχει την ανακοίνωση της Ευρωσυνόδου. Στο ΦΕΚ (80Α, 16.7.15), όμως, έχει προστεθεί εισαγωγικά η ανακοίνωση της Ευρωσυνόδου, στα αγγλικά και τα ελληνικά, με αποτέλεσμα να πάει στις 24 σελίδες! Αυτό το πράγμα δεν το έχουμε ξαναδεί. Δηλαδή, ένα τμήμα της Αιτιολογικής Εκθεσης ενός νομοσχεδίου να περνάει παράνομα στο ΦΕΚ, και μάλιστα εντελώς «ξεκάρφωτο», χωρίς καν να έχει αρίθμηση άρθρου! Οι άνθρωποι είναι αδίστακτοι και δε διστάζουν να παραβιάζουν τις στοιχειωδέστερες κοινοβουλευτικές διαδικασίες, προκειμένου να ικανοποιήσουν τους ιμπεριαλιστές πάτρονές τους.

Μπανανία και με τη βούλα

Αρμαγεδδώνας

Τα προκαταρκτικά μέτρα των δύο πρώτων νομοσχεδίων στην πραγματικότητα έρχονται να κλείσουν την πέμπτη αξιολόγηση του προηγούμενου Μνημόνιου, που έληξε στις 30 Ιούνη.

Ο πρώτος προκαταρκτικός εφαρμοστικός νόμος του Μνημόνιου-3 θέσπισε νέα εφιαλτικά φορολογικά χαράτσια, με κυριότερο σ' αυτή τη φάση την αύξηση του ΦΠΑ κατά 10% σε όλα σχεδόν τα είδη πρώτης ανάγκης, την κατάργηση της έκπτωσης του ΦΠΑ στα νησιά κτλ. Η «ειδική εισφορά αλληλεγγύης» από έκτακτη γίνεται μόνιμη. Ο ΕΝΦΙΑ, φυσικά, παραμένει και πάει για μονιμοποίηση. Το αφορολόγητο των 12.000 ευρώ θα ακούγεται από τώρα και μετά σαν κακόγουστο ανέκδοτο. Η 13η σύνταξη σε μια μερίδα των χαμηλοσυνταξιούχων το ίδιο. Η επαναφορά του κατώτατου μισθού στα 751 ευρώ και η κατάργηση της διάκρισης σε εργαζόμενους πάνω ή κάτω από τα 25 χρόνια επίσης.

Στον ίδιο νόμο περιλαμβάνεται επίσης η πρώτη φάση της νέας αντιασφαλιστικής επίθεσης: νέο χαράτσι 2% στις κύριες και 6% στις επικουρικές συντάξεις (στην πραγματικότητα το χαράτσι θα είναι μεγαλύτερο, γιατί δε θα μπει στα καταβαλλόμενα, αλλά στα ποσά συντάξεων που ίσχυαν το 2009) - πλήρη κατώτατη σύνταξη μόνο στα 67 χρόνια - πάγωμα των ασφαλιστικών εισφορών του κράτους στα σημερινά επίπεδα μέχρι το 2021.

Από το προσχέδιο αφαιρέθηκαν οι ρυθμίσεις για την κατάργηση της πρόωρης συνταξιοδότησης, επειδή είχαν τεράστια προβλήματα και χρειάζονταν παραπέρα νομοτεχνική προετοιμασία. Η αφαίρεση έγινε με την έγκριση της τρόικας και οι ρυθμίσεις θα επανέλθουν τις επόμενες μέρες (ίσως με το δεύτερο προκαταρκτικό εφαρμοστικό νομοσχέδιο, την επόμενη Τετάρτη).

Αυτά, όμως, είναι μόνο τα προκαταρκτικά. Η απόφαση της Ευρωσυνόδου προβλέπει αυτά που έλεγε τις τελευταίες μέρες στις συνεντεύξεις της η Μέρκελ. Οτι τα μέτρα της «πρότασης» Γιούνκερ δεν είναι αρκετά και πρέπει να προστεθούν κι άλλα: «*Προκειμένου να δημιουργηθεί η βάση για μια επιτυχή σύναψη του Μνημονίου Κατανόησης*, **η ελληνική πρόταση μεταρρυθμιστικών μέτρων πρέπει να ενισχυθεί σημαντικά** *για να λάβει υπόψη την έντονα επιδεινωθείσα οικονομική και δημοσιονομική θέση της χώρας κατά τον τελευταίο χρόνο. Η ελληνική Κυβέρνηση πρέπει να δεσμευθεί επίσημα ότι θα ενισχύσει τις προτάσεις της σε ένα σύνολο τομέων που έχουν προσδιορισθεί από τους Θεσμούς,* **με ένα ικανοποιητικό ξεκάθαρο χρονοδιάγραμμα για νομοθέτηση και εφαρμογή**, *συμπεριλαμβανομένων σημείων αναφοράς, οροσήμων και ποσοτικών σημείων αναφοράς, προκειμένου να υπάρχει σαφήνεια στην κατεύθυνση των πολιτικών που θα ασκηθούν σε μεσοπρόθεσμο επίπεδο*».

Αρα, αυτό που ψήφισε ως προσχέδιο η ελληνική Βουλή τη νύχτα της προπερασμένης Παρασκευής προς Σάββατο, κρίθηκε ως απλή έκφραση υποταγής. Αυτό το εφιαλτικό πακέτο πρέπει να ενισχυθεί παραπέρα. Αυτή τη δουλειά θα κάνει η κυβέρνηση με την τρόικα και αναμένεται να κρατήσει κάνα δίμηνο, μέχρι να φτάσουμε στο Μνημόνιο-3. Περιττεύει να σημειώσουμε ότι το Μνημόνιο χαρακτηρίζεται έτσι στο κείμενο της συμφωνίας και όχι με άποιον άλλο όρο, όπως θα ήθελε η κυβέρνηση Τσίπρα. Οταν υποτάσσεσαι πλήρως, δεν μπορείς να περιμένεις μεγαλόψυχη μεταχείριση ούτε στο επίπεδο των διατυπώσεων. Οι ιμπεριαλιστές είναι αδίστακτοι και στη συγκεκριμένη συμφωνία αποτύπωσαν την πλήρη υποταγή του ελληνικού κράτους και τη μετατροπή της Ελλάδας σε προτεκτοράτο που θα διοικείται από την τρόικα.

Ο επερχόμενος Αρμαγεδδώνας περιγράφεται συνοπτικά και σε μια σειρά άλλους τομείς.

- Ριζική αντιασφαλιστική ανατροπή (γράφουμε χωριστά στη σελίδα 16).

- Πλήρης εφαρμογή των περιβόητων Εργαλειοθηκών του ΟΟΣΑ (εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις). Πρόκειται γι' αυτές τις Εργαλειοθήκες που ο ίδιος ο Τσίπρας έλεγε ότι δεν ήταν του ΟΟΣΑ και γι' αυτό η κυβέρνησή του δεν έχει καμιά υποχρέωση να τις εφαρμόσει!

- Ιδιωτικοποίηση του διαχειριστή του δικτύου μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας (ΑΔΜΗΕ), «εκτός αν μπορούν να βρεθούν εναλλακτικά μέτρα τα οποία θα έχουν ισοδύναμα αποτελέσματα στον ανταγωνισμό, όπως συμφωνήθηκε με τους Θεσμούς». Φυσικά, δεν υπάρχει περίπτωση να βρεθούν ισοδύναμα μέτρα, αυτό μπήκε καθαρά επειδή το ζήτησε η κυβέρνηση και δεν της χάλασαν το χατίρι (αφού δεν έχει πρακτική σημασία).

- Στο εργασιακό έχει και «αυστηρή αναθεώρηση και εκσυγχρονισμό των συλλογικών διαπραγματεύσεων», και ομαδικές απολύσεις. Και βέβαια, δεν έχει επαναφορά των όσων ίσχυαν πριν τους αντεργατικούς μνημονιακούς νόμους, ούτε επαναφορά του κατώτατου μισθού. Αντίθετα, τονίζεται απειλητικά: «*Θα πρέπει να αποφευχθεί επιστροφή σε πολιτικές που παρελθόντος που δεν είναι συμβατές με τους στόχους της προώθησης μιας ανάπτυξης βιώσιμης και χωρίς αποκλεισμούς*».

- Στα τραπεζικά προβλέπεται «*αποφασιστική δράση για τα μη εξυπηρετούμενα δάνεια*» (πλειστηριασμοί και πρώτης κατοικίας δηλαδή) και αποφυγή κάθε πολιτικής παρέμβασης στον ορισμό των διοικήσεων των τραπεζών (κι ας έχει το κράτος την πλειοψηφία των μετοχών τους).

Ολ' αυτά είναι απλώς σύντομες περιγραφές κεφαλαίων. Το ακριβές περιεχόμενο των ρυθμίσεων θα καταγραφεί στο Μνημόνιο-3, από την τρόικα φυσικά. Περιττεύει να επαναλάβουμε ότι η εφαρμογή του Μνημόνιου-3 θα ελέγχεται ασφυκτικά από την τρόικα (στην οποία θα συμμετέχει και το ΔΝΤ, στο οποίο μάλιστα η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να προσφύγει για νέο «πρόγραμμα», το Μάρτη του 2016 που λήγει το τρέχον). Η ανακοίνωση αναφέρει ότι «*οι ελληνικές αρχές θα πρέπει να εξομαλύνουν πλήρως τις μεθόδους εργασίας με τους Θεσμούς, συμπεριλαμβανομένων των απαραίτητων εργασιών στο έδαφος της Αθήνας, για να βελτιωθεί η εφαρμογή και η παρακολούθηση του προγράμματος. Η Κυβέρνηση πρέπει να συσκέπτεται και να συμφωνεί με τους Θεσμούς για όλα τα σχέδια νόμου στους σχετικούς τομείς, με επαρκές χρονικό περιθώριο πριν την υποβολή τους για δημόσια διαβούλευση ή το Κοινοβούλιο. Το Eurosummit επισημαίνει ξανά ότι η εφαρμογή είναι το κλειδί και σ' αυτό το πλαίσιο καλωσορίζει την πρόθεση των ελληνικών αρχών να ζητήσουν μέχρι τις 20 Ιουλίου στήριξη από τους Θεσμούς και τα Κράτη Μέλη για τεχνική βοήθεια και ζητά από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να συντονίσει αυτήν τη στήριξη από την Ευρώπη*».

Τα ασημικά στο σφυρί

Πριν ακόμη υπογραφεί το νέο Μνημόνιο, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου και τα υπόλοιπα αστικά κόμματα που τη στηρίζουν δέχτηκαν να δημιουργήσουν ένα νέο Ταμείο, χειρότερο από το ΤΑΙΠΕΔ, στο οποίο θα μεταφερθούν τα «ασημικά» του ελληνικού κράτους, προκειμένου να ρευστοποιηθούν, όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση της Ευρωσυνόδου. Στόχος είναι για όλη την περίοδο απονλήρωμής του νέου δανείου, δηλαδή τουλάχιστον για τα επόμενα 20-30 χρόνια, να ρευστοποιηθεί κρατική περιουσία ύψους 50 δισ. ευρώ. Απ' αυτά, τα πρώτα 25 δισ. θα πάνε για την αποπληρωμή του δανείου που θα συναφθεί για τη νέα ανακεφαλαιοποίηση των τραπεζών και για το υπόλοιπο ποσό το μισό θα πάει για την αποπληρωμή δανείων και το άλλο μισό για επενδύσεις.

Επειδή τα ακίνητα και οι επιχειρήσεις που έχουν περάσει στο ΤΑΙΠΕΔ δεν συγκεντρώνουν σε καμιά περίπτωση αυτό το ποσό (λόγος γίνεται για 7 δισ. ευρώ μόνο), είναι φανερό ότι στο νέο Ταμείο θα περάσουν οι τραπεζικές μετοχές που έχει στην ιδιοκτησία του το κράτος, καθώς και τα πιθανά μελλοντικά έσοδα από άντληση υδρογονανθράκων, ενώ το ποσό-στόχος των 50 δισ. θα είναι μια συνεχής πηγή πίεσης για παραπέρα ιδιωτικοποιήσεις (π.χ. όχι μόνο ο ΑΔΜΗΕ αλλά και η «μικρή ΔΕΗ»). Και βέβαια, η ύπαρξη αυτού του Ταμείου θα συνοδεύεται από συνεχή ασφυκτική επιτήρηση των ευρωενωσίτικων οργάνων, ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι δε θα υπάρξει άλλο Μνημόνιο.

Στόχος η εμπέδωση της ξενοδουλείας

Ο Γιάννης Δραγασάκης ούτε άπειρος είναι ούτε εν θερμώ λειτουργεί. Και ήξερε πολύ καλά ότι η φράση «ευχαριστώ την κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών», που ξεστόμισε ο Σημίτης το 1996, με τη λήξη της κρίσης των Ιμίων, θεωρήθηκε από τον αριστερό και προοδευτικό κόσμο της Ελλάδας ως διαπιστευτήρια της πιο βαθιάς ξενοδουλείας. Δεν ξέρουμε αν του Σημίτη του ξέφυγε η φράση ή την είχε προσχεδιάσει (μάλλον το δεύτερο ισχύει), για τον Δραγασάκη όμως είναι παραπάνω από βέβαιο ότι προσχεδίασε τη φράση και επέλεξε το κομματικό ραδιόφωνο του ΣΥΡΙΖΑ για να την πει.

«Πρέπει να ευχαριστήσω δημόσια την κυβέρνηση των ΗΠΑ και τον πρόεδρο Ομπάμα, διότι ενδεχομένως χωρίς τη δική του συμβολή και επιμονή ότι η συμφωνία πρέπει να περιλαμβάνει και θέματα χρέους και αναπτυξιακό ορίζοντα, ίσως να μην πετυχαίναμε», δήλωσε την περασμένη Τετάρτη, ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης, αφήνοντας κάγκελο τον «ΥΡΙΖΑ του 4%».

Ο Δραγασάκης είναι πιο έμπειρος από τα τσιπράκια στο φραξιονιστικό αγώνα. Εντύρησε σ' αυτόν στη μεγάλη του Περισσού σχολή. Ξέρει πολύ καλά ότι ο Λαφαζάνης και η φράξια του έχουν πάρει τις αποφάσεις τους για οργανωτική ρήξη (τώρα είναι η ευκαιρία τους) και πως παίζουν ένα πονηρό blame game (παιχνίδι επίρριψης ευθυνών), ομνύοντας τάχα στην ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ, με μοναδικό σκοπό να αποσείσουν τις κατηγορίες και να μεταφέρουν όλη την ευθύνη στην πλευρά των Τσιπραίων. Γι' αυτό και επιλέγει να σκληρύνει το παιχνίδι από τη μεριά των Τσιπραίων, ρίχνοντας στην πολιτική πιάτσα όχι μόνο την αποικιοκρατικού τύπου συμφωνία που υπέγραψε ο Τσίπρας στις Βρυξέλλες, αλλά και τις δημόσιες ευχαριστίες προς την αμερικάνικη κυβέρνηση και τον Ομπάμα.

«Οι άλλοι έτσι κι αλλιώς θα φύγουν, είναι καιρός εμείς να μετατραπούμε σε ένα σύγχρονο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα, που δεν επιδιώκει κανενός είδους ρήξη με τις κυρίαρχες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, αλλά κινείται μέσα στο πλαίσιο που αυτές ορίζουν και υπό τους όρους που υπαγορεύουν». Αυτό είναι το μήνυμα που προσπαθεί να περάσει στους παραζαλισμένους Τσιπραίους ο Δραγασάκης και γι' αυτό επέλεξε να κάνει τη συγκεκριμένη μέρα (πάνω στην κορύφωση της εσωκομματικής κρίσης) τη συγκεκριμένη δήλωση.

Η δήλωση Δραγασάκη δεν μας εξέπληξε καθόλου. Πριν από τις εκλογές ακόμη, η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν φειδόταν επαίνων για την αμερικάνικη πολιτική και τον Ομπάμα (ποιος ξεχνάει κάτι αηδιαστικές δηλώσεις του Τσίπρα, ότι πήγε στις ΗΠΑ και δεν είδε πουθενά θλιμμένα πρόσωπα;). Τον τελευταίο καιρό, ο Τσίπρας έψαχνε ευκαιρία για ν' ανακοινώσει ότι συνομίλησε πότε με τον Ομπάμα και πότε με τον Λιου. Τις αντιθέσεις των ΗΠΑ με τη Γερμανία τις παρουσίαζαν σαν «φιλελληνική στάση». Τώρα, μετά τη δωσιλογική συμφωνία που υπέγραψαν, σκοπός τους είναι πρώτο να παρουσιάσουν αυτή τη συμφωνία σαν το καλύτερο που μπορούσε να επιτευχθεί στις συγκεκριμένες συνθήκες και δεύτερο να εμπεδώσουν την ξενοδουλεία. Να περάσουν, δηλαδή, στον ελληνικό λαό την ιδέα ότι δεν μπορεί να ζήσει χωρίς «μεγάλους προστάτες».

Η Γερμανία, η Γαλλία και το Grexit

Στην Ευρωσύνοδο της περασμένης Κυριακής έγινε ολοφάνερο πως ο Τσίπρας μετατράπηκε σε σάκο του μποξ ανάμεσα στη Μέρκελ και τον Ολάντ, ο οποίος συνεπικουρούνταν από τον Ρέντσι. Δεν στεκόμαστε στις γαργαλιστικές περιγραφές που δημοσίευσαν ευρωπαϊκά ΜΜΕ, γιατί δεν μπορούμε να ελέγξουμε την αλήθεια τους, ούτε μπορούμε να ξέρουμε τι ήταν πραγματικό και τι θεατρικό. Στεκόμαστε στην ουσία η οποία για πρώτη φορά εκτέθηκε τόσο καθαρά. Οχι πως κινδύνεψε ο γερμανογαλλικός άξονας, όμως φάνηκαν οι ξεχωριστές επιδιώξεις που έχει ο καθένας από τους πόλους αυτού του άξονα.

Και βέβαια, αυτοί που ψάλλουν ύμνους στον Ολάντ πρέπει να μας πουν αν αυτός αγωνίστηκε για να μην περάσει έστω ένα (αριθμός 1) από τα αντιλαϊκά και ανterγατικά μέτρα που περιλαμβάνει η νέα συμφωνία. Είτε τα προκαταρκτικά μέτρα είτε αυτά που σχεδιάζονται για την τριετία, με την υπαγόρευση της τρόικας που επανέρχεται πιο δυνατή. Πρέπει να μας πουν αν στο διάστημα του πενταμήνου που προηγήθηκε, από γαλλικής πλευράς, από τον Ολάντ, τον Σαπέν, τον Βαλς, τον Μοσκοβισί ακούστηκε μία φορά λόγος συμβατός έστω και λίγο προς αυτά που (υποτίθεται ότι) ζητούσε η κυβέρνηση Τσίπρα. Δεν πέρασε και τόσος πολύς καιρός για να μη θυμόμαστε ότι σε ό,τι αφορά τα μνημονιακά μέτρα ακούγονταν και από πλευράς γάλλων παραγόντων τα ίδια πράγματα με τους Γερμανούς. Οτι η Ελλάδα πρέπει να υποβάλει πραγματικές προτάσεις, ότι δεν έχει επέλθει πρόοδος, ότι οι Ελληνες πρέπει ν' αποφασίσουν να κάνουν μεταρρυθμίσεις και όχι να ζητούν μόνο αλληλεγγύη κτλ.

Μέχρι και την εβδομάδα του δημοψηφίσματος, ο Ολάντ, ο Σαπέν και ο Μοσκοβισί βρίσκονταν σε πλήρη ευθυγράμμιση με τη Μέρκελ, τον Σόιμπλε και τον Γκάμπριελ. Μέχρι τότε, το διακύβευμα ήταν το περιεχόμενο του Μνημόνιου-3. Ολο αυτό το διάστημα, οι εκπρόσωποι του γαλλικού ιμπεριαλισμού συμφωνούσαν απόλυτα μ' αυτούς του γερμανικού: η ελληνική κυβέρνηση πρέπει να κάνει προτάσεις ρεαλιστικές. Αυτό ήταν το μότο τους. Οταν αυτό εξασφαλίστηκε, όταν δηλαδή η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου υποχώρησε κατά κράτος και δέχτηκε την «πρόταση Γιούνκερ», το διακύβευμα άλλαξε και έγινε «συμφωνία ή Grexit». Προηγουμένως, βέβαια, οι εκπρόσωποι της Γαλλίας ευθυγραμμίστηκαν πλήρως μ' αυτούς της Γερμανίας στην αντιμετώπιση του δημοψηφίσματος.

Με την επανέναρξη των διαπραγματεύσεων μετά το δημοψήφισμα, είχαμε δύο δεδομένα. Ο Τσίπρας είχε αποδεχτεί πλήρως το σχέδιο της τρόικας (οι πέντε διορθώσεις που πρότεινε ήταν καθαρά για τα μάτια) και είχε ο ίδιος προκαλέσει τη σύσκεψη των πολιτικών αρχηγών υπό τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, η οποία του έδωσε εντολή να γυρίσει με συμφωνία «πάση θυσία». Επεδίωκε πράγματι η Γερμανία μια ελεγχόμενη έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ ή αυτό ήταν ένα σκληρό διαπραγματευτικό επιχείρημα των Γερμανών, ώστε να πολωθεί γύρω απ' αυτό το ζήτημα η όλη διαπραγμάτευση και οι Γερμανοί και τον ηγεμονικό τους ρόλο να κατοχυρώσουν και την πιο σκληρή αποικιοκρατική συμφωνία να περάσουν;

Βέβαιη απάντηση σ' αυτό το ερώτημα δεν μπορεί να δοθεί. Και άλλες φορές η Γερμανία έχει ακολουθήσει παρόμοια διαπραγματευτική τακτική στις ευρωπα

Μοναδικό κριτήριο για τους εργαζόμενους οι δικές τους ανάγκες, το δικό τους δίκιο

Τα φίδια έχουν ζώσει τους εργαζόμενους που βρέθηκαν σε καθεστώς διαθεσιμότητας και στη συνέχεια επανήλθαν στις θέσεις τους, καθώς το νέο σκληρότατο Μνημόνιο-3 θέτει εν κινδύνω την επαναπρόσληψή τους, που οι συριζαίοι αναγκάστηκαν να κάνουν, πιεσμένοι από τον πεισματώδη και μακροχρόνιο αγώνα τους (καθαρίστριες, σχολικοί φύλακες, εκπαιδευτικοί τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, διοικητικοί υπάλληλοι πανεπιστημίων, κ.λπ.).

Η συμφωνία-λαιμητόμος για τα λαϊκά συμφέροντα που συνομολόγησε με τους ιμπεριαλιστές δανειστές ο Τσίπρας αναφέρει: «εξαιρουμένου του νόμου για την ανθρωπιστική κρίση, η ελληνική κυβέρνηση θα επανεξετάσει, με σκοπό να τις τροποποιήσει, τις θεσπισθείσες νομοθετικές πράξεις που δεν συνάδουν με τη συμφωνία της 20ής Φεβρουαρίου διότι συνιστούν υπαναχώρηση σε σχέση με δεσμεύσεις από προηγούμενα προγράμματα ή θα προσδιορίσει σαφή ισοδύναμα για την αντιστάθμιση των δικαιωμάτων που αποκτήθηκαν συνεπεία των ανωτέρω πράξεων».

Κινδυνεύουν, λοιπόν, να βρεθούν στον αέρα οι εργαζόμενοι, εκτός κι αν η συγκυβέρνηση «προσδιορίσει σαφή ισοδύναμα».

Αν υπάρξουν και ποια θα είναι αυτά θα το δούμε το επόμενο διάστημα. Ο αναπληρωτής υπουργός Διοικητικής Ανασυγκρότησης Κατρούγκαλος έσπευσε να δηλώσει ότι: «Δεν τίθεται θέμα ανάκλησης νομοθετημάτων» και «οι επαναπροσλήψεις θα αφαιρεθούν από τις προγραμματισμένες νέες προσλήψεις, δηλαδή, ότι τα ισοδύναμα μέτρα είναι η αντίστοιχη μείωση προσλήψεων στο δημόσιο, που για το 2015 ήταν 15.000».

Η δήλωση Κατρούγκαλου, ακόμη κι αν γίνει πράξη, αν αφαιρεθεί δηλαδή ο αριθμός των επαναπροσληφθέντων από τον αριθμό των προγραμματισμένων ακόμη και με το τελευταίο Μνημόνιο προσλήψεων (15.000 στο σύνολο), θα οδηγήσει σε ασφυξία το δημόσιο, που ήδη αντιμετωπίζει σοβαρότατο πρόβλημα σε υπηρεσίες του, λόγω της απουσίας του απαραίτητου προσωπικού. Ειδικά στην εκπαίδευση θα υπάρξει αδιέξοδο, που θα εντείνει παραπέρα την ήδη δραματική κατάσταση, καθώς στον αέρα είναι ακόμη και αυτές οι 2.500 προσλήψεις μονίμων, που διέρρεε το υπουργείο Παιδείας ότι θα γίνουν σε όλες τις εκπαιδευτικές βαθμίδες, ενώ αμφισβητούνται και οι προσλήψεις αναπληρωτών. Κοντολογίς, τα κενά για τη νέα σχολική χρονιά θα φθάσουν τις 25.000.

Οι διαβεβαιώσεις του Κατρούγκαλου σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να οδηγήσουν τους εργαζόμενους σε εφησυχασμό. Καμιά εμπιστοσύνη δεν πρέπει να δείξουν στους πολιτικούς απατεώνες που αφού υπέκλεψαν την ψήφο τους, παραμυθιάζοντάς τους με αντιμνημονιακές κορώνες, στη συνέχεια αποδέχτηκαν νέο επαίσχυντο Μνημόνιο, που θα αλυσοδέσει πολλές γενιές ελλήνων εργαζόμενων.

Μονόδρομος για τους εργαζόμενους είναι ο αγώνας τους για την υπεράσπιση του δικαιώματός τους στη δουλειά.

Ηδη ο Σύλλογος Διοικητικών Υπαλλήλων ΕΚΠΑ δηλώνει ότι:

«...ΔΕ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ την επιβολή μέτρων που το μόνο που διασφαλίζουν είναι τη δική μας εξαθλίωση και τη συνέχιση της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Οι ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ανάγκες και επιθυμίες είναι το μόνο κριτήριο που αναγνωρίζουμε.

Προασπίζουμε τις δικές μας ΖΩΕΣ και το δικό μας ΜΕΛΛΟΝ...».

Και η Συντονιστική Επιτροπή (πρώην) Εκπαιδευτικών σε Διαθεσιμότητα τονίζει:

«...Καλούμε την κυβέρνηση να μη διανοηθεί να πάρει πίσω αυτά τα ελάχιστα που κατάφερε να υλοποιήσει το προηγούμενο διάστημα, με βάση τις προεκλογικές της εξαγγελίες.

Καλούμε τους συναδέλφους να υπερασπιστούμε τα θεμελιώδη κοινωνικά αγαθά, τα στοιχειώδη εργασιακά δικαιώματα, το δικαίωμά μας στη δουλειά και το δικαίωμα των μαθητών μας στη μόρφωση, που κατακτήσαμε μετά από 2 χρόνια σκληρών αγώνων...».

Θέση πήραν και οι πρυτανικές αρχές του ΕΚΠΑ:

«Οι Πρυτανικές Αρχές θεωρούν ότι με τον σχετικό Νόμο και τις ακόλουθες αποφάσεις της Πολιτείας για την επαναφορά των υπαλλήλων που είχαν τεθεί υπό τις γνωστές συνθήκες σε διαθεσιμότητα, αποκαταστάθηκε στην περίπτωση του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών μια κραυγαλέα αδικία: αυτή της εξαρχής αθεμελίωτης εισήγησης περί του αριθμού και των κλάδων του δήθεν πλεονάζοντος προσωπικού. Το Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών έχει τεκμηριωμένα στοιχεία για την ανάγκη διατήρησης τουλάχιστον του προσωπικού που σήμερα διαθέτει. Αυτό καταδείχθηκε άλλωστε πέραν πάσης δυνατής αμφιβολίας από την αντικειμενική υποβάθμιση σειράς υπηρεσιακών λειτουργιών του Ιδρύματος κατά το διάστημα της αδίστακτης αποψίλωσής του από τόσα έμπειρα και ικανά στελέχη με την περιβόητη πλέον "διαθεσιμότητα", που καταδίκασε το Πανεπιστήμιο σε παρατεταμένη αδιαθεσία και καχεξία...

Από το απόσπασμα (σ.σ. εννοεί το σχετικό απόσπασμα της συμφωνίας για την επανεξέταση των ψηφισμένων νόμων και τα ισοδύναμα) προκύπτει σαφώς η δυνατότητα της Πολιτείας να χειρισθεί το θέμα με σύνεση και λογική, αποφεύγοντας τα λάθη του παρελθόντος, ειδικά σε ό,τι αφορά το ΕΚΠΑ. Θα μαρτυρούσε τουλάχιστον έλλειψη στοιχειώδους σοβαρότητας να ερμηνευθεί η παραπάνω διάταξη ως εξαγγελία μιας ανθρωπιστικής κρίσης με στόχο τους μόλις αποκατασταθέντες διοικητικούς μας υπαλλήλους.

Οι Πρυτανικές Αρχές είναι σε εγρήγορση για το θέμα, ούτως ώστε να διασφαλίσουν τα συμφέροντα του Ιδρύματος, το δίκαιο των στελεχών του και την δυνατότητα εύρυθμης λειτουργίας και απόδοσής του».

ΥΓ: Για ενημέρωση σημειώνουμε τους αριθμούς των διαθέσιμων που επαναπροσλαμβάνονται στις διάφορες υπηρεσίες (περίπου 9.000):

Επαναπρόσληψη 600 καθαριστριών του υπουργείου Οικονομικών.

Επαναλειτουργία της ΕΡΤ και διαδικασίες επαναπρόσληψης περίπου 1.500 απολυμένων.

Περίπου 1.800 εκπαιδευτικοί των ΕΠΑΛ επανατοποθετούνται στις θέσεις τους.

Ο υπουργός Παιδείας Αριστείδης Μπαλτάς επανασύστησε 1.174 οργανικές και προσωποπαγείς θέσεις προκειμένου να επαναπροσληφθούν «διαθέσιμοι» και απολυθέντες διοικητικοί υπάλληλοι πανεπιστημίων.

Επαναπρόσληψη περίπου 1.500 σχολικών φυλάκων.

Επαναπρόσληψη 1.500 δημοτόμπατσων.

Επανασύσταση από τον υπουργό Εργασίας Σκουρλέτη 251 θέσεων στον ΟΑΕΔ και 180 θέσεων στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ. Επανασύσταση 19 θέσεων στον ΟΓΑ.

Επαναπρόσληψη 61 υπαλλήλων του ΕΟΤ.

Επαναφορά 59 δημοσίων υπαλλήλων σε υπηρεσίες του υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης.

Επανασύσταση 29 θέσεων από τον υπουργό Οικονομίας, Υποδομών, Ναυτιλίας και Τουρισμού Γιώργο Σταθάκη (πηγή: Καθημερινή).

ΑΝΕΛ εναντίον ΑΝΕΛ

Συνηθισμένος στη χρήση της συνωμοσιολογίας και της σκανδαλολογίας ο Καμμένος είχε ένα παραπάνω λόγο ν' ανοίξει αυτή τη στιγμή ζήτημα χρηματιζόμενων δημοσιογράφων. Το κόμμα του είναι διχασμένο, ενώ ασκούνται πιέσεις για κυβέρνηση «ειδικού σκοπού», που δεν του αρέσει καθόλου (γιατί θα χάσει το υπουργείο και την προνομιακή σχέση με τον ΣΥΡΙΖΑ). Εμφανίστηκε, λοιπόν, με μια λίστα δημοσιογράφων που χρηματοδοτούνταν από το ΚΕΕΛΠΝΟ για να κάνουν προπαγάνδα. «Παίρνανε χρήματα από την ΕΕ δήθεν για τα εμβόλια, είτε για τη γρίπη, προκειμένου να κατευθύνουν τις βολές τους κατά συγκεκριμένων πολιτικών δυνάμεων», είπε ο Καμμένος και τράβηξε για την ΕΣΗΕΑ προκειμένου να καταθέσει τη λίστα, με τις κάμερες να τον ακολουθούν. «Θα τους ταράξουμε όλους στη νομιμότητα» ήταν η πολεμική του κραυγή.

Η διάψευση ήρθε από τον πρόεδρο του ΚΕΕΛΠΝΟ Θανάση Γιαννόπουλο, πρώην βουλευτή και υπουργό της ΝΔ και αποτυχόντα στις τελευταίες εκλογές με τους ΑΝΕΛ, στους οποίους προσχώρησε.

«Το ΚΕΕΛΠΝΟ καθ' όλα τα έτη λειτουργίας του ουδέποτε αποζημίωσε οιονδήποτε δημοσιογράφο (φυσικό πρόσωπο), αντιθέτως το ΚΕΕΛΠΝΟ διαχρονικά και βάση αρμοδιότητας, υλοποιεί εκστρατείες ενημέρωσης και ευαισθητοποίησης μέσω των ΜΜΕ- τηλεόραση, ραδιόφωνο, τύπος, διαδίκτυο κτλ, πάντοτε σε συνεργασία με τους επίσημους ομίλους και εταιρίες αυτών και τηρώντας αυστηρά τα προβλεπόμενα», δήλωσε ο Γιαννόπουλος, καταλήγοντας: «Ως εκ τούτου κάθε αναφερόμενη λίστα σε φυσικά πρόσωπα δημοσιογράφων είναι παντελώς ανυπόστατη».

Τόνισε ότι κάθε πληρωμή σε ΜΜΕ «εγένετο με όλες τις προβλεπόμενες διαδικασίες, με παραστατικά και παραδοτέα – ως επίσης οι κατά το παρελθόν γενόμενοι έλεγχοι από αρμόδια οικονομικά όργανα δεν καταλόγισαν ευθύνες ούτε στη διοίκηση ούτε στους υπαλλήλους του Οργανισμού», καλύπτοντας πλήρως τις προηγούμενες διοικήσεις. Και ξανακάρφωσε τον Καμμένο στην ψύχρα: «Αυτά που ανεφέρθησαν από τον υπουργό Εθνικής Αμύνης για μαύρα χρήματα τα οποία εδόθησαν κατά καιρούς από το ΚΕΕΛΠΝΟ σε δημοσιογράφους είναι εκτός πραγματικότητας».

Το ότι δίνονται λεφτά από δημόσιους φορείς σε ιδιοκτήτες ΜΜΕ και επιλεγμένους δημοσιογράφους είναι κοινό μυστικό εδώ και δεκαετίες. Και αργομισθίες και λεφτά για «υπηρεσίες». Αυτά δίνονται νομότυπα. Υπάρχουν και τα «μαύρα» που δίνονται από τα μυστικά κονδύλια του υπουργείου Εξωτερικών, της ΚΥΠ και άλλων ευαγών ιδρυμάτων. Ο Γιαννόπουλος υπερασπίστηκε το νομότυπο σε ό,τι αφορά τα λεφτά που έδωσε το ΚΕΕΛΠΝΟ, βγάζοντας τον Καμμένο ψεύτη. Μάλλον έχει χαράξει άλλο δρόμο επιστροφής του στα βουλευτικά έδρανα. Ο Βαγγέλας έχει τον τρόπο του να μαζέψει στο γαλάζιο μαντρί κάποια από τα ορφανά του σαμαρισμού που ξεστράτισαν τα τελευταία χρόνια. Αυτή την περίοδο της κορύφωσης της εσωτερικής πολιτικής κρίσης θα δουν πολλά τα μάτια μας.

Και στην Κύπρο «διαγωνισμός της ντροπής»

«Διαγωνισμό της ντροπής» από τον Σεπτέμβριο του 2018 για την πρόσληψη των εκπαιδευτικών και μεταβατική περίοδο 12 ετών μετά το πέρας της οποίας (το 2027) θα καταργηθεί οριστικά ο πίνακας διοριστέων ψήφισε και η κυπριακή Βουλή.

Σύμφωνα με το νέο νόμο την τριετία 2015-2018 οι διορισμοί θα γίνονται με βάση το υφιστάμενο σύστημα. Σε αυτή την περίοδο 1.525 οργανικές θέσεις θα δοθούν για τη μονιμοποίηση εκπαιδευτικών που ήδη εργάζονται στα σχολεία ως συμβασιούχοι και έκτακτοι.

Από τον Σεπτέμβριο του 2018 μέχρι τις 31 Αυγούστου 2027 οι προσλήψεις θα γίνονται με αναλογία 50-50 από το παλιό και το νέο σύστημα. Από την 1η Σεπτέμβριο του 2027 ο πίνακας διοριστέων καταργείται οριστικά.

Ο διαγωνισμός θα περιλαμβάνει εξέταση επί του γνωστικού αντικειμένου στον κλάδο και στην ειδικότητα του υποψηφίου, εξέταση δεξιοτήτων του υποψηφίου και εξέταση για τη γνώση της ελληνικής γλώσσας.

Και η Κύπρος, λοιπόν, βαδίζει στο δρόμο που άνοιξε η «πρωτοπόρος» Ελλάδα επί υπουργίας Αρσένη το 1998, όταν ο «διαγωνισμός της ντροπής», έγινε πράξη με τα ανοιγμένα από τις ορδές των ΜΑΤ κεφάλια των εκπαιδευτικών.

Η κατάργηση της επετηρίδας, που ήταν το μόνο αδιάβλητο και δίκαιο σύστημα διορισμών στην εκπαίδευση, ήταν το εναρκτήριο λάκτισμα για την πλήρη άλωση των εργασιακών σχέσεων στη δημόσια εκπαίδευση και την υποτίμηση των πανεπιστημιακών πτυχίων. Επιβλήθηκε με το ψεύτικο επιχείρημα της «αξιοκρατίας» και σε καμιά περίπτωση δεν οδήγησε στην αύξηση των μόνιμων διορισμών. Αντίθετα δημιούργησε στρατιές νέων αδιόριστων και μάλιστα και αδιόριστων που ενώ πέτυχαν στο διαγωνισμό, ο διορισμός τους στη συνέχεια μπλοκαρίστηκε λόγω της αντιεκπαιδευτικής και αντιλαϊκής πολιτικής των μηδενικών σχεδόν διορισμών και της δραματικής περικοπής των δαπανών.

Ας συζητήσουμε για το (ψευτο) δίλημμα «ευρώ ή δραχμή»

Αυτή την περίοδο άναψε πάλι η συζήτηση γύρω από το δίπολο ευρώ ή δραχμή. Οι οπαδοί της δραχμής πλήθυναν και πολλοί απ΄ αυτούς ισχυρίζονται ότι η έξοδος από το ευρώ και η επιστροφή στη δραχμή είναι η μοναδική διέξοδος που μπορεί να βγάλει την καπιταλιστική Ελλάδα από την βαθιά κρίση, στην οποία βρέθηκε μετά την πολύχρονη ένταξή της στην ΕΕ και στο ευρώ, ως συνέπεια της πολιτικής που ασκήθηκε και ασκείται από τον γαλλογερμανικό άξονα, που παρά τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις του κυριαρχεί και επιβάλλει τις θελήσεις του στα κράτη-μέλη της ΕΕ και της ζώνης του ευρώ.

Αυτό το ρεύμα δεν είναι ενιαίο. Υπάρχουν αυτοί που βλέπουν τη διέξοδο όχι μόνο στην επιστροφή στη δραχμή, αλλά και στην έξοδο ταυτόχρονα από την ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία, αλλά και αυτοί που περιορίζονται μόνο στην επιστροφή στη δραχμή στο πλαίσιο της ΕΕ. Κοινός παρανομαστής και των δύο αυτών τάσεων είναι η παραδοχή ότι η Ελλάδα θα εξακολουθήσει να είναι καπιταλιστική. Υπάρχει ακόμη η αστική πολιτική δύναμη που λανσάρεται ως κομμουνιστικό κόμμα, που έχει ως στρατηγικό στόχο την έξοδο από την ΕΕ και την ταυτόχρονη κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, με κοινοβουλευτικές διαδικασίες. Μπορεί το μαρξισμό-λενινισμό να τον έχουν απορρίψει και να τον πολεμούν, δεν είναι όμως τόσο αφελείς ώστε να πιστεύουν ότι θα αλλάξουν τον καπιταλισμό και θα κοινωνικοποιήσουν τα μέσα παραγωγής με εκλογικούς και κοινοβουλευτικούς περιπάτους. Αυτά τα λένε μόνο και μόνο επειδή θέλουν να κρύψουν το στρατηγικό τους στόχο που δεν είναι άλλος από έναν εκσυγχρονισμό του καπιταλιστικού συστήματος.

Τον Ιούνη του 1981, ο Κ. Καραμανλής ο πρεσβύτερος έβαλε την καπιταλιστική Ελλάδα στην ΕΕ, ενώ ο Κ. Σημίτης το Γενάρη του 2002 την έβαλε στο ευρώ. Τότε μπήκαν στο ευρώ δώδεκα χώρες, υπουργός Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών ήταν ο Γιάννος Παπαντωνίου και διοικητής της ΤτΕ ο Λουκάς Παπαδήμος. Ολόκληρη η αστική τάξη –όχι μόνο οι σημιτικοί- πανηγύριζε τότε για την είσοδο της Ελλάδας στο ευρώ! Τον Ιούνη του 2015, λοιπόν, συμπληρώθηκαν 34 χρόνια από την ένταξη της Ελλάδας στην ιμπεριαλιστική ΕΕ και 13,5 χρόνια από την ένταξη στο ευρώ.

Τα χρόνια αυτά, που δεν είναι λίγα, τα λεγόμενα θεσμικά όργανα της ΕΕ (Συμβούλιο Κορυφής, Συμβούλια Υπουργών, Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο) πήραν σημαντικές αποφάσεις που επέδρασαν καταλυτικά στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας και διαμόρφωσαν μια συγκεκριμένη κατάσταση: ξεπατώθηκαν η αγροτική οικονομία και η βιομηχανική βάση της χώρας, που μετατράπηκε σε μια χώρα παροχής τουριστικών υπηρεσιών, ενώ τόσο το γενικό εμπορικό ισοζύγιο όσο και το αγροτικό έγιναν ελλειμματικά με τα ελλείμματά τους να παίρνουν τεράστιες διαστάσεις πολύ πριν το 2010 που ο γαλλογερμανικός άξονας, με πρόσχημα την αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους μας επέβαλε μια χρόνια κινεζοποίηση. Κινεζοποίηση από την οποία δεν μπορούμε να βγούμε με εκλογές και δημοψηφίσματα και με την ανάληψη της διαχείρισης της καπιταλιστικής εξουσίας από κόμματα τύπου ΣΥΡΙΖΑ. Απ' αυτή, μιλώντας τηλεγραφικά, μπορούμε να απαλλαγούμε, αν ο ελληνικός λαός, με μπροστάρισσα την εργατική τάξη, αποκτήσει ταξική πολιτική συνείδηση, ξεπεράσει τα αστικά πολιτικά κόμματα, με όποια ταμπέλα κι αν εμφανιστούν, και αποφασίσει να πάρει τα όπλα και να αγωνιστεί για τη συντριβή του αστικού πολιτικού συστήματος και την εγκαθίδρυση της Δικτατορίας του Προλεταριάτου. Μέχρι να πραγματοποιηθεί αυτός ο στόχος, η εργατική τάξη και ο λαός πρέπει να αγωνίζονται για τη βελτίωση της θέσης τους.

Οι οπαδοί της δραχμής, όπως και οι οπαδοί της κοινωνικής αλλαγής με κοινοβουλευτικούς περιπάτους, οφείλουν να εξηγήσουν στην εργατική τάξη, στη φτωχή αγροτιά και στα εκμεταλλευόμενα μικροαστικά στρώματα των πόλεων πώς θα μπορέσουν να ξεπεράσουν την κινεζοποίηση της ελληνικής κοινωνίας, έχοντας ως βάση την αποσαθρωμένη παραγωγική βάση στο βιομηχανικό και αγροτικό τομέα, τα τεράστια ελλείμματα στο εμπορικό ισοζύγιο, την έλλειψη συναλλαγματικών αποθεμάτων. Εχοντας σαν βάση ένα λαό σκληρά βασανισμένο από την αστική τάξη, συγχυσμένο ιδεολογικά και πολιτικά. Το ερώτημα που τίθεται είναι πώς αυτός ο λαός θα δεχτεί να σηκώσει και άλλα βάρη προκειμένου να βγει ο καπιταλισμός από τη χρόνια αυτή κρίση; Με κραυγές και ιδεολογήματα του τύπου «δώστε μας 20 δισ. ευρώ» ή ότι υπάρχει η παραγωγική βάση της χώρας και μπορούμε, στηριζόμενοι σ' αυτή, να δημιουργήσουμε τους όρους για να μπορέσουμε να ξεφύγουμε από την άθλια κατάσταση στην οποία μας έχει ρίξει ο γαλλογερμανικός άξονας και οι ευρωπαίοι «σύμμαχοί μας», δε βγαίνουμε απ' αυτή.

Τα πράγματα, λοιπόν, είναι πολύ σοβαρά και καλούμαστε όλοι να ανοίξουμε μια σοβαρή συζήτηση για να διαπιστώσουμε την πραγματική κατάσταση στην οποία έχει οδηγηθεί η καπιταλιστική παραγωγική βάση της χώρας μας από το γαλλογερμανικό άξονα και τους «θεσμούς». Χωρίς να θέλουμε να βλογήσουμε τα γένια μας, πρέπει να θυμίσουμε, ότι εδώ και χρόνια αποδεικνύουμε με συνεχή αρθρογραφία από τις στήλες της «Κόντρας», ότι στα 34 χρόνια παραμονής στην καπιταλιστική ΕΕ αποσαθρώθηκε η παραγωγική βάση της χώρας μας. Παρολαυτά, θα μπούμε σ' αυτή τη συζήτηση, γιατί τη θεωρούμε απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου το αντικαπιταλιστικό και εργατικό κίνημα (που σήμερα δε βρίσκεται στα καλύτερά του) να γειωθεί στην πραγματικότητα, να αποβάλει την παιδική αρρώστια του αυθορμητισμού και της πολιτικής ουράς στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα α'λα ΣΥΡΙΖΑ και Αριστερή Πλατφόρμα και να διαμορφώσει τους όρους για την πολιτική ανασυγκρότηση της εργατικής τάξης και το χάραγμα της επαναστατικής στρατηγικής και τακτικής, της βίαιης ανατροπής του καπιταλισμού και της εγκαθίδρυσης της δικτατορίας του προλεταριάτου.

Εμείς έχουμε καταλήξει και σταθερά προβάλλουμε τη θέση, ότι το πραγματικό ερώτημα που πρέπει να μπαίνει σήμερα είναι «Κομμουνισμός ή βαρβαρότητα», ξεκινώντας από την ανάλυση που έχουμε κάνει για την κατάσταση της παραγωγικής βάσης της χώρας μας και το επίπεδο πολιτικής συνείδησης του λαού μας. Γι' αυτό και αποκρούουμε τα ψευτοδιλήμματα που τίθενται κατά καιρούς από τις διάφορες σοσιαλδημοκρατικές δυνάμεις, όπως ο ΣΥΡΙΖΑ μέχρι πρόσφατα και τώρα η Αριστερή Πλατφόρμα, όπως για παράδειγμα το «ναι» ή «όχι» στο πρόσφατο δημοψήφισμα. Εμείς απαντήσαμε, όπως είναι γνωστό, με αποχή από το δημοψήφισμα, γιατί θα βγει μνημόνιο ό,τι και να ψηφίσει κάποιος. Πολλοί και ιδιαίτερα αυτοί που έχουν χαράξει ως στάση ζωής τον ακολουθητισμό στα σοσιαλδημοκρατικά κόμματα, χαρακτήρισαν τη θέση μας αυτή ως αναχωρητική και εξωπραγματική. Η τακτική του ακολουθητισμού δεν πρέπει να συνεχιστεί άλλο, γιατί έχει αποδειχτεί καταστροφική. Οδηγεί τους εργαζόμενους στο να εναποθέτουν τις ελπίδες τους σε κόμματα σαν τον ΣΥΡΙΖΑ, όπως έγινε στις εκλογές του περασμένου Γενάρη, και μετά στην απογοήτευση.

Γι' αυτό και είναι επιτακτική ανάγκη να ανοίξει η συζήτηση γύρω από την πραγματική κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην παραγωγική βάση της χώρας από την 34χρονη παραμονή της στην ιμπεριαλιστική ΕΕ, για να μην κάνουμε σχέδια επί χάρτου και να μην παγιδευτούμε στο νέο ψευτοδίλημμα «ευρώ ή δραχμή», που θ' αρχίσει να προβάλλεται όλο και πιο δυνατά μετά την παταγώδη χρεοκοπία της πολιτικής της συγκυβέρνησης Τσίπρα-Καμμένου και την εμφάνιση στην πολιτική σκηνή της χώρας της Αριστερής Πλατφόρμας. Από την πλευρά μας θα αρχίσουμε να αναλύουμε ξανά την παραγωγική βάση της χώρας, ευελπιστώντας ότι στη συζήτηση θα μπουν και άλλοι αγωνιστές του αντικαπιταλιστικού και επαναστατικού κινήματος. Και βέβαια, η συζήτηση δεν είναι υποχρεωτικό να διεξαχθεί από τις στήλες της «Κ», έντυπης και ηλεκτρονικής.

Γεράσιμος Λιόντος

Τακτικισμοί απελπισίας

Αργά το βράδυ της περασμένης Πέμπτης και ενώ είχε αναβάλει τον αναμενόμενο ανασχηματισμό, ο Τσίπρας διένειμε μέσω non paper της ομάδας προπαγάνδας του Μαξίμου αποσπάσματα ομιλίας του σε σύσκεψη κυβερνητικών και κομματικών στελεχών, με την οποία επιτίθεται στους βουλευτές που καταψήφισαν τον πρώτο προκαταρκτικό μνημονιακό νόμο (μιλά για «επιλογή που έρχεται σε σύγκρουση με τις αρχές της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης και σε μια κρίσιμη ώρα δημιουργεί ένα ανοιχτό τραύμα στο εσωτερικό μας») και προαναγγέλλει εμμέσως εκλογές, με τη φράση: «Η επιλογή αυτή των συντρόφων μας, καθιστά ουσιαστικά έωλη τη στήριξη της πρώτης στην ιστορία του τόπου κυβέρνησης της Αριστεράς, καθώς πλέον είμαι αναγκασμένος να συνεχίσω **μέχρι και την ολοκλήρωση της συμφωνίας**, με κυβέρνηση που θα στηρίζεται σε μειοψηφικό αριθμό βουλευτών σε σχέση με το συνολικό αριθμό των 300 αντιπροσώπων».

Δεν χρειάζεται να παίρνουμε τοις μετρητοίς κάθε κίνηση τακτικισμού της πανικόβλητης παιδικής χαράς του Μαξίμου. Στόχο έχει να σπρώξει τους Λαφαζάνηδες να κάνουν τώρα τη ρήξη. Το ορόσημο της ολοκλήρωσης της συμφωνίας, που θέτει, μπορεί να πάρει πολλούς μήνες ακόμη, αφού η συζήτηση για το χρέος (το κέρδος υποτίθεται αυτής της συμφωνίας) θα ξεκινήσει μετά την πρώτη αξιολόγηση του Μνημόνιου-3, που τοποθετείται περί τα τέλη του χρόνου. Τους επόμενους μήνες θα δουν πολλά τα μάτια μας καθώς σοβεί μια βαθύτατη πολιτική κρίση.

Χρέος εφιάλτης - χρέος θηλιά

Το παραμύθι της μείωσης του χρέους έλαβε τέλος. Το μόνο που κάνει η απόφαση της Ευρωσυνόδου είναι να επαναλάβει την απόφαση του Eurogroup το Νοέμβρη του 2012. Αναφέρει απλά ότι θα ξαναδεί το ζήτημα μιας **πιθανής** νέας περιόδου χάριτος και επιμήκυνσης των πληρωμών του χρέους (για μείωση επιτοκίων δεν κάνει λόγο), με τον όρο όμως ότι οι ελληνικές κυβερνήσεις θα τηρούν πιστά τις εντολές της τρόικας και θα εφαρμόζουν με συνέπεια τα αντιλαϊκά μέτρα. Γι' αυτό και η συζήτηση για το χρέος θα αρχίσει μετά την πρώτη αξιολόγηση.

Ονομαστική μείωση του χρέους αποκλείεται ρητά και κατηγορηματικά (με υπογραφή και του Τσίπρα), ενώ η ελληνική κυβέρνηση επαναλαμβάνει τη **δέσμευσή της να αποπληρώσει όλους τους δανειστές της πλήρως και έγκαιρα**.

Ρυθμίσεις για το χρέος μπορεί να γίνουν, κι αυτό ήταν γνωστό από το 2012. Ποιος είναι ο στόχος αυτών των ρυθμίσεων; Το λέει καθαρά η απόφαση της Ευρωσυνόδου: *«Να διασφαλίσουν ότι οι μικτές χρηματοδοτικές ανάγκες θα παραμείνουν σε διαχειρίσιμο επίπεδο».* Να εξασφαλίσουν, δηλαδή, ότι ο δανειζόμενος (το ελληνικό κράτος) θα μπορεί να πληρώνει στους δανειστές του τις τοκοχρεολυτικές δόσεις. Γιατί αν δεν μπορεί, τότε θα χρεοκοπήσει και θα πρέπει να τρέχουν για άλλου τύπου συμφωνίες. Πρόκειται για την τακτική που ακολουθούν και οι τράπεζες προς τους πελάτες τους, όταν αυτοί ζορίζονται να αποπληρώσουν τα δάνεια. Μ' αυτό τον τρόπο, όμως, η θηλιά του χρέους μεταφέρεται και στις επόμενες δεκαετίες, στις επόμενες γενιές και **θα εξακολουθήσει να χρησιμοποιείται ως πηγή απομύζησης του πλούτου που παράγει ο ελληνικός λαός και ως εργαλείο για τη διατήρηση και εμβάθυνση της κινεζοποίησης της ελληνικής κοινωνίας**.

Παρά ταύτα, ο Τσίπρας και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθούν να αναμασούν το παραμύθι της αναδιάρθρωσης του χρέους που «πέτυχαν». Δε διστάζουν να επικαλεστούν ακόμη και την καινούργια έκθεση του ΔΝΤ, που δημοσιεύτηκε την περασμένη Τρίτη. Τι προβλέπει αυτή η έκθεση; Οτι το χρέος θα αυξηθεί στο 200% του ΑΕΠ και ότι οι χρηματοδοτικές ανάγκες του ελληνικού κράτους μέχρι το τέλος του 2018 θα είναι 85 δισ. ευρώ, δηλαδή 25 δισ. ευρώ παραπάνω από την εκτίμηση που είχε κάνει το Ταμείο στην έκθεσή του πριν από δύο βδομάδες! Τα 85 δισ. ευρώ είναι όσα προβλέπονται (μάλιστα) από τη συμφωνία που έγινε στην Ευρωσύνοδο. **Δηλαδή, η συγκυβέρνηση Τσίπρα-Καμμένου συμφώνησε να κάνει αυτό που απέκλειε, αυτό για το οποίο κατήγγειλε με δριμύτητα τις προηγούμενες κυβερνήσεις: να πάρει ένα δάνειο το οποίο θα χρησιμοποιηθεί για την αποπληρωμή των τοκοχρεολυσίων των προηγούμενων δανείων!**

Ομως η έκθεση του ΔΝΤ, την οποία με θράσος επικαλέστηκε ο Τσίπρας και από το βήμα της Βουλής, αποδίδει την ευθύνη για τη νέα αύξηση του χρέους αποκλειστικά στην κυβέρνησή του. Αναφέρει: *«Τα γεγονότα των τελευταίων δύο εβδομάδων -το κλείσιμο των τραπεζών και η επιβολή κεφαλαιακών ελέγχων- επιβάλλουν ένα βαρύ τίμημα στο τραπεζικό σύστημα και την οικονομία, οδηγώντας σε παραπέρα σημαντική χειροτέρευση της βιωσιμότητας του χρέους σε σχέση με αυτή που προβλεπόταν στην πρόσφατα δημοσιευμένη DSA (Debt Sustainability Assessment - Αποτίμηση Βιωσιμότητας του Χρέους). Μια πλήρης και αναλυτική αναθεώρηση για την ανάλυση της βιωσιμότητας του χρέους μπορεί να γίνει μόνο σε επόμενο στάδιο, λαμβάνοντας υπ' όψη τη χειροτέρευση της οικονομικής κατάστασης ως αποτέλεσμα του κλεισίματος του τραπεζικού συστήματος και τις λεπτομέρειες των πολιτικών που μένει να συμφωνηθούν. Ωστόσο, είναι ήδη καθαρό σε αυτό το στάδιο, ότι θα υπάρξει σημαντική αύξηση των χρηματοδοτικών αναγκών. Η αρχική (αμοιβαία συμφωνημένη) αποτίμηση των τριών θεσμών είναι ότι οι συνολικές ανάγκες μέχρι το τέλος του 2018 θα αυξηθούν σε 85 δισ. ευρώ ή περίπου 25 δισ. ευρώ παραπάνω από αυτά που προβλέφθηκαν στη δημοσιευμένη Αποτίμηση Βιωσιμότητας του Χρέους (DSA) του ΔΝΤ, που δημοσιεύτηκε πριν από μόλις δυο βδομάδες, κυρίως λόγω των εκτιμώμενων αναγκών για μια μεγαλύτερη υποστήριξη του τραπεζικού τομέα με 25 δισ. ευρώ»!* Στη συνέχεια, η έκθεση του ΔΝΤ αναφέρει ότι το χρέος θα φτάσει το 200% του ΑΕΠ μέχρι το 2018, ενώ το 2022 θα πέσει μόλις στο 170% του ΑΕΠ, σε αντίθεση με την πρόβλεψη για 142% που έγινε στη μεγάλη έκθεση του ΔΝΤ πριν από δύο εβδομάδες! Για να γίνει βιώσιμο το χρέος, πάντα σύμφωνα με το ΔΝΤ, η Ελλάδα θα πρέπει να πετύχει πρωτογενή πλεονάσματα της τάξης του 3.5% για τις επόμενες δεκαετίες, πράγμα που λίγες χώρες έχουν πετύχει μέχρι σήμερα!

Αυτή είναι η μεγάλη επιτυχία του Τσίπρα, του Δραγασάκη και του Τσακαλώτου. Το χρέος θα παραμείνει δυσθεώρητο στο διηνεκές, μέχρι να έρθει μια γνήσια προλεταριακή επανάσταση να το διαγράψει μονομερώς όλο.

αντιΚΥΝΩΝΙΚΑ

Η στήλη οφείλει να στείλει ανθοστήλη και να μνημονεύσει (τι μνημόνιο ρε;) ότι αύριο κλείνουν δεκαεπτά χρόνια γάμου του πολυχρονεμένου μαιτρ (42 πίστες) του playstation, bon viveur και κουμπάρου του κουμπάρου Ταγίπ με τη γραμματέα, νηπιαγωγό και γιατρό σύζυγό του. Του και «Βούδα της Ραφήνας» αποκληθέντος.

«Ηταν πρωί -ή βράδυ, δεν έχει ιδιαίτερη σημασία- του προπερασμένου Αυγούστου» (της 17ης συγκεκριμένα), όταν ο Αντώνης Σαμαράς (με το συμπάθιο) απένειμε τιμητική πλακέτα στον σκηνοθέτη Γιάννη Σμαραγδή για τη συνεισφορά του στην έβδομη τέχνη και ειδικότερα για την προβολή της περιοχής της Πύλου στην ταινία του «Ο Θεός αγαπάει το χαβιάρι». Οι πιστοί (piss tea) αναγνώστες θα θυμούνται την αναφορά της στήλης -και όχι μόνον και ω χειμώνων- στις ιστορικές ανταλλαγές φιλοφρονήσεων μεταξύ των δύο καλλιτεχνών (τι γελάτε ρε;) και τη μαντινάδα που ο Γιάννης Σμαραγδής απήγγειλε εξαιρετικά αφιερωμένη στον τότε πρωθυπουργό: «Σαν ήλιος βγήκες φωτεινός / στ'ς Αμερικής τ' αλώνι / κι έλαμψες και ήρθες νικητής / και σ' αγαπάμε όλοι». Τώρα, αυτό το «όλοι» θα το συζητούσαμε αν είχαμε να κάνουμε με τη λογική και την πραγματικότητα ή έστω όχι με την κολοσσιαία γελοιότητα, αλλά τέλος πάντων... Λοιπόν, οι έχοντες καλύτερο μνημονικό θα θυμούνται και τις δικές μας μαντινάδες που ήρθαν ως απάντηση, καθώς και εκείνες τις λαϊκής (like kiss) μούσας («Είν' η χαμέρπεια ντροπή / το γλείψιμο σαράκι / τέτοιας μορφής αυνανισμός / σε κάνει ανθρωπάκι»).

Στα ειρωνικά και επικριτικά σχόλια που ακολούθησαν τη μαντινάδα, ο Γιάννης Σμαραγδής μέσω του ραδιοφώνου του Σκάι απάντησε ως εξής: «Ο Αντώνης Σαμαράς είναι ο κατάλληλος άνθρωπος, την κατάλληλη στιγμή, στην κατάλληλη θέση και δεν έπαψα να στέλνω τη θετική μου ενέργεια όσο πιστεύω ότι προσπαθεί»...

Ποιος να 'ξερε, ποιος να σκεφτεί και ποιος να φανταζόταν
πως θα 'φτανε η ανταμοιβή δυο μέρες στο κατόπι!

Δύο μέρες μετά τη μαντινάδα του στον Σαμαρά, ο στιχοπλόκος σκηνοθέτης ζήτησε και έλαβε 50.000 ευρώ έπειτα και από παρέμβαση του υπουργείου Πολιτισμού. Αυτό κατήγγειλε ο πρώην πρόεδρος του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου Γιώργος Παπαλιός.

- Θαρρείς πως τέλειωσε εκεί το πράμα ωρέ Γκόλφω;

- Γιατί; Τι τρέχει Τάσο μου; Μολόγα το, θα σκάσω.

Η είδηση ήταν σαφής και σα φις και την παραθέταμε όπως τη λάβαμε από τον πρώτο τυχόντα λειτουργό της δημόσιας πληροφορίας: «Νέος πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης διορίστηκε με απόφαση του υπουργού Πολιτισμού και Αθλητισμού Πάνου Παναγιωτόπουλου, ο σκηνοθέτης και μέχρι τώρα αντιπρόεδρος του φεστιβάλ Γιάννης Σμαραγδής. Οπως είναι γνωστό ο προηγούμενος πρόεδρος, ο δήμαρχος της Θεσσαλονίκης Γιάννης Μπουτάρης, είχε παραιτηθεί από τη θέση του επικαλούμενος τις ανάγκες του προεκλογικού του αγώνα που τότε ξεκινούσε».

Οπως σημειώνει το «Βαθύ Κόκκινο» του σ. Γιώργη, σήμερα ο ίδιος άνθρωπος πλέκει το εγκώμιο του νέου μνημονιακού ηγέτη δηλώνοντας: «Οι καιροί απέδειξαν πως η χώρα απέκτησε ηγέτη. Τον Αλέξη Τσίπρα. Αυτό αποδεικνύεται από τις πράξεις του. Ενώ φάνηκε κάποια στιγμή ότι το δημοψήφισμα ήταν λάθος, τελικά αποδεικνύεται ότι είχε στρατηγική. Δεν είναι ο επικεφαλής ενός κόμματος, είναι ο πρωθυπουργός μιας χώρας που κατά την δική μου πρόβλεψη μέχρι το τέλος της χρονιάς θα την οδηγήσει στην ανάπτυξη και είμαι βέβαιος γι' αυτό όπως είχα προβλέψει εδώ και χρόνια, όταν ήταν αρχηγός του τότε μικρού κόμματος ΣυΡιζΑ, ότι θα γίνει πρωθυπουργός».

Κάποια κρατική επιδότηση θα επιδιώκει και τώρα, συμπεραίνει σωστά το «Βαθύ Κόκκινο» και μας βάζει στην αναμονή για τις λαμπρές μέρες που έρχονται. Γιατί καλοκαιριάζει, ο λόρδος Byron δεν δίνει υλικό, οι εθνοπατέρες σταμάτησαν κι αυτοί το γράψιμο, δύσκολα όλα...

Κατά τα λοιπά, στέκουμε αποσβολωμένοι μπροστά στο νέο Αρμαγεδδώνα. Για τον οποίο τόσα και τόσα έγραψε αυτή η εφημερίδα, τόσα και τόσα προέβλεψε με μαθηματική ακρίβεια. «Αν ξυπνήσεις μονομιάς θα 'ρθει ανάποδα ο ντουνιάς» μα με τι «προσόντα», με ποια οργάνωση, με ποιες αρχές και σε ποιες βάσεις μπορεί να πατήσει ένα τέτοιο όνειρο;

Κοκκινοσκουφίτσα

Φυλακίζουν και πρόσφυγες!

Η ιστορία που θα διηγηθούμε παρακάτω είναι απολύτως αληθινή. Δεν προέρχεται από διηγήσεις, αλλά από τα ίδια τα επίσημα στοιχεία, αντίγραφα των οποίων έχουμε στα χέρια μας. Ο Πακιστανός S.A., κάτοχος προσφάτου Δελτίου Αιτούντος Διεθνούς Προστασίας, που εκδόθηκε από την Υπηρεσία Ασύλου, πιάστηκε στο Σύνταγμα να πουλάει μικροαντικείμενα χωρίς να έχει άδεια μικροπωλητή. Παραπέμφθηκε στο Αυτόφωρο, καταδικάστηκε σε φυλάκιση 6 μηνών **με τριετή αναστολή**, άσκησε **έφεση** και αφέθηκε ελεύθερος από το δικαστήριο.

Η Διεύθυνση Αλλοδαπών Αττικής, όμως, είχε άλλη άποψη. Με απόφαση του διευθυντή της ταξίαρχου Εμμανουήλ Γρηγοράκη **αποφάσισε την κράτησή του** «μέχρι την έκδοση απόφασης επί του αιτήματος για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας του απελαυνομένου και η οποία καταρχήν δεν δύναται να υπερβαίνει τους τρεις μήνες (...) Η ανωτέρω κράτηση δύναται να παραταθεί για το χρονικό διάστημα έξι μηνών με νεότερη απόφαση».

Δηλαδή, ο συγκεκριμένος αλλοδαπός είναι ταυτόχρονα αιτών άσυλο, εφοδιασμένος με ένα νομιμοποιητικό έγγραφο το οποίο γράφει φαρδιά πλατιά ότι *«ο κάτοχος του δελτίου έχει δικαίωμα να παραμένει και να κυκλοφορεί στην Ελληνική επικράτεια, εκτός του νομού Θεσπρωτίας»*, και απελαυνόμενος! Εχει κριθεί όχι επικίνδυνος από ένα ελληνικό δικαστήριο, το οποίο του επέβαλε μια ελαφριά ποινή με αναστολή, έχει επιπλέον το περιβόητο τεκμήριο αθωότητας, αφού έκανε έφεση στην καταδικαστική ποινή, αλλά ταυτόχρονα «συνιστά κίνδυνο για την Εθνική Ασφάλεια ή την Δημόσια Τάξη», όπως αναφέρει η απόφαση του ταξίαρχου της Αστυνομίας. Βάσει αυτής της απόφασης κλείστηκε στην Αμυγδαλέζα. Κλείστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο οποίο τον πρώτο καιρό της σημερινής κυβέρνησης οργάνωναν φιέστες ο Πανούσης με τη Χριστοδουλοπούλου. Εβγαλαν κάποιους κρατούμενους για να υπάρξουν τηλεοπτικά πλάνα και την ίδια στιγμή οι μπάτσοι φροντίζουν να ξαναγεμίσουν το στρατόπεδο συγκέντρωσης ακόμη και με πρόσφυγες.

Τα στοιχεία που τυποποιούν την υπόθεση του S.A. περιγράφουν έναν καφκικό εφιάλτη. Ο άνθρωπος δεν διέπραξε κανένα έγκλημα απ' αυτά που μπορούν να δικαιολογήσουν το χαρακτηρισμό «επικίνδυνος για την εθνική ασφάλεια και τη δημόσια τάξη». Ούτε κατασκοπία έκανε, ούτε ναρκωτικά πουλούσε, ούτε σε trafficking ή δουλεμπόριο επιδιδόταν, ούτε πλαστά έγγραφα κατασκεύαζε, ούτε ληστεία ή κλοπή διέπραξε. Μικροπράγματα πουλούσε, όπως τόσοι αλλοδαποί, για να βγάλει το μεροκάματο. Για να μην αναγκαστεί να κλέψει ή να ζητιανέψει. Το δικαστήριο που τον δίκασε του επέβαλε την ελάχιστη ποινή (φυλάκιση τουλάχιστον έξι μηνών προβλέπει ο σχετικός δρακόντειος νόμος για ένα αδίκημα που παλιότερα ήταν πταίσμα) και ανέστειλε την εκτέλεση της ποινής δεχόμενο τη διαβεβαίωσή του ότι δεν έχει ξαναδικαστεί (προφανώς δεν υπήρχε αντίγραφο ποινικού μητρώου).

Ενας ταξίαρχος της Αστυνομίας, όμως, έχοντας προφανώς οδηγίες από την πολιτική του ηγεσία, έκρινε πως η απόφαση του δικαστηρίου δεν έχει καμιά σημασία. Εκρινε πως αυτό το όλως ελαφρύ αδίκημα (από το οποίο ενδεχομένως να μπορούσε να απαλλαγεί σε δεύτερο βαθμό, αφού έκανε έφεση, βάσει της οποίας τεκμαίρεται αθώος) καθιστά τον S.A. επικίνδυνο για τη δημόσια τάξη. Και στην πράξη μέτρησε η κρίση του ταξίαρχου της Αστυνομίας.

Η συγκεκριμένη περίπτωση είναι χαρακτηριστική, γιατί δεν αφορά έναν αλλοδαπό χωρίς χαρτιά, αλλά έναν αλλοδαπό με χαρτιά. Αν στη θέση του βρισκόταν ένας έλληνας μικροπωλητής χωρίς άδεια, θα αφηνόταν ελεύθερος αμέσως μετά τη δικαστική απόφαση. Ο αλλοδαπός, όμως, φυλακίστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, μολονότι είχε χαρτιά που νομιμοποιούν την παρουσία του στην Ελλάδα (μέχρι να εξεταστεί τελεσίδικα το αίτημά του για χορήγηση διεθνούς προστασίας).

Ο καφκικός εφιάλτης, όμως, είχε και συνέχεια. Οι φίλοι και συγκάτοικοι του S.A. βρήκαν δικηγόρο και έκαναν προσφυγή στο διοικητικό πρωτοδικείο κατά της απόφασης κράτησης του ταξίαρχου της Αστυνομίας. Η πρόεδρος Ελένη Στρατίκη, πετώντας στα σκουπίδια όλ' αυτά που αναφέραμε παραπάνω, επικρότησε την προκλητική αστυνομική απόφαση, με το επιχείρημα ότι, *«εάν αρθεί η κράτησή του, είναι πιθανό να προβεί σε κάθε ενέργεια προκειμένου να αποτρέψει με οποιονδήποτε τρόπο την εκτέλεση της απόφασης περί απέλασής του»*! Ο άνθρωπος έχει κάνει αίτηση για άσυλο, αλλά η πρόεδρος συμπεραίνει εκ των προτέρων ότι αυτή θα απορριφθεί και θα εκδοθεί απόφαση απέλασης. Ετσι, τον φυλακίζει προληπτικά!

Αυτές είναι οι δημοκρατικές αλλαγές που θα επέφερε η νέα κυβέρνηση στο Μεταναστευτικό. Η απόλυτη αστυνομική αυθαιρεσία, που κάνει σκόνη τις πιο στοιχειώδεις εγγυήσεις δικαίου της αστικής δημοκρατίας. Εχει να πει τίποτα η κυρία Χριστοδουλοπούλου για όλ' αυτά ή είναι απασχολημένη με άλλα;

Γιατί βαπτίζουμε τους πραγματικούς τρομοκράτες ως φίλους;

Από τον Γιώργο Χαρίση, στέλεχος του ΣΥΡΙΖΑ και από τα ηγετικά στελέχη της συνδικαλιστικής του παράταξης ΜΕΤΑ, πήραμε τη δήλωση που δημοσιεύουμε παρακάτω. Η ιδεολογική και πολιτική αντίθεσή μας (και) με τα στελέχη της «Αριστερής Πλατφόρμας», που ετοιμάζουν την οργανωτική τους ρήξη με τον ΣΥΡΙΖΑ είναι δεδομένη και γνωστή. Οταν κάποιες απόψεις, όμως, αναδεικνύουν αλήθειες που και εμείς υποστηρίζουμε, δεν έχουμε κανένα δισταγμό να τις δημοσιεύσουμε, έστω κι αν διαφωνούμε με πλευρές τους.

Δε θα μπορούσαμε ποτέ να συμφωνήσουμε με τα περί «μεταμοντέρνου πραξικοπήματος» στην Ευρωζώνη, γιατί ό,τι συνέβη συνέβη εντός του νομικού πλαισίου αυτού του ιμπεριαλιστικού οργανισμού, ο οποίος ποτέ δεν υπήρξε «Ευρώπη της ισότητας και της αλληλεγγύης». Ούτε θα συμφωνήσουμε ότι η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ αμφισβήτησε τις κυρίαρχες ευρωπαϊκές επιλογές. Ποτέ δεν τις αμφισβήτησε (παρά την προεκλογική δημαγωγία), αλλά πάντοτε έλεγε ότι αναζητεί λύση στο πλαίσιο των κανόνων της ΕΕ και της Ευρωζώνης.

Ούτε αποκαλύφθηκε τώρα ο χαρακτήρας της Ευρωζώνης. Τέτοιος ήταν πάντα. Οι απατεώνες του ΣΥΡΙΖΑ ήθελαν να πείσουν τον ελληνικό λαό ότι ήταν κάτι διαφορετικό. Ομως, η σύγκριση αυτής της πραγματικά εγκληματικής-τρομοκρατικής συμμορίας με τα κατηγορητήρια που αποδίδονται σε αναρχικούς αγωνιστές μας βρίσκει απολύτως σύμφωνους. Ακολουθεί ολόκληρη η δήλωση του Γ. Χαρίση.

Γιατί βαπτίζουμε τους πραγματικούς τρομοκράτες ως φίλους;

Τούτες τις μέρες ο ελληνικός λαός αλλά και όλοι οι λαοί της Ευρώπης και του κόσμου, που παρακολουθούν τις εξελίξεις στη χώρα μας, διαπίστωσαν ότι πραγματοποιείται ένα μεταμοντέρνο, όπως λέγεται, πραξικόπημα.

Τιμωρείται ένας λαός που αντιστάθηκε και ψήφισε διαφορετικά και εξανδραποδίζεται μια κυβέρνηση και μια χώρα που θέλησε να αμφισβητήσει τις κυρίαρχες ευρωπαϊκές επιλογές. Επιδόθηκε τελεσίγραφο με την απαίτηση: ή εφαρμόζετε σκληρά και βάρβαρα μνημονιακά μέτρα ή στραγγαλίζουμε τη χώρα σας!

Η ευρωζώνη αποκαλύφθηκε ότι λειτουργεί ως μια φυλακή και το «ιερατείο» της ως εγκληματική και τρομοκρατική οργάνωση!

Εκανα αυτόν το συνειρμό γιατί παρακολουθώντας χθες το «τρομοδικείο» στις Φυλακές Κορυδαλλού ενάντια στους αναρχικούς, μεταξύ των οποίων και ενάντια στον γιο μου Φοίβο, η εισαγγελέας της έδρας ανάγνωσε το κατηγορητήριο, σχετικά με τη συμμετοχή τους σε εγκληματική και τρομοκρατική οργάνωση, με βάση τον «αντιτρομοκρατικό» ν.187Α.

Πιο συγκεκριμένα, ανέφερε ότι: «Οποιος τελεί έγκλημα με τρόπο ή σε έκταση ή υπό συνθήκες που είναι δυνατό να βλάψουν σοβαρά μια χώρα ή έναν διεθνή οργανισμό και με σκοπό να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή να εξαναγκάσει παρανόμως δημόσια αρχή ή διεθνή οργανισμό να εκτελέσει οποιαδήποτε πράξη ή να απόσχει από αυτήν ή να βλάψει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις συνταγματικές, πολιτικές, οικονομικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού...».

Οι αναρχικοί αυτοί, με βάση το κατηγορητήριο, αντιμετωπίζουν δεκάδες χρόνια φυλάκισης. Αντιθέτως, η εγκληματική συμμορία της Ε/Ε και του Eurogroup που με τις αποφάσεις τους καταστρέφουν τη χώρα, απειλούν έναν ολόκληρο λαό με Γενοκτονία, καταπατούν τις συνταγματικές προβλέψεις και εκθέτουν τη διεθνή θέση της χώρας, όχι μόνο δεν αντιμετωπίζονται σαν τέτοια συμμορία, αλλά είναι συνομιλητές μας, καθορίζουν την πολιτική μας, «γράφουν» τους νόμους μας και το πιο σημαντικό ότι... παρακαλάμε να είμαστε φίλοι και μέλη της.

Δύο μέτρα και δυο σταθμά, λοιπόν... Η πολιτεία «βαπτίζει» όποιους θέλει και όσους την αμφισβητούν ως «τρομοκράτες», ενώ τους ισχυρούς και εκβιαστές της ως φίλους, συνομιλητές και ομοτράπεζους!

15/07/2015

Σαν τους προηγούμενους!

Γιατί ο Τσίπρας δεν ήθελε να μιλήσει στη Βουλή την περασμένη Τετάρτη, όταν η κοινοβουλευτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ βρισκόταν αντιμέτωπη με την ψήφιση του πρώτου μνημονιακού της νόμου (και όχι απλώς μιας εξουσιοδότησης και ενός προσχέδιου συμφωνίας); Και γιατί αναγκάστηκε να πάει και να μιλήσει στο τέλος, λίγο πριν τα μεσάνυχτα;

Ηταν αναμφισβήτητα μια πράξη δειλίας και πανικού. Την προηγούμενη μέρα είχε δώσει μια συνέντευξη στην ΕΡΤ, η οποία μολονότι ήταν μαγνητοσκοπημένη και όχι ζωντανή, με δημοσιογράφους-γλάστρες, εξελίχτηκε σε Βατερλό για τον έως τώρα αλαζόνα πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ και πρωθυπουργό. Η επιχειρηματολογία που προσπαθούσε να αρθρώσει ο Τσίπρας στις ερωτήσεις-πάσες των θλιβερών γλαστρών ήταν πανομοιότυπη μ' εκείνη που ακούμε πέντε χρόνια τώρα από όσους προηγήθηκαν του Τσίπρα στον πρωθυπουργικό θώκο. Αυτή η επιχειρηματολογία συμπυκνώνεται σε τρεις λέξεις: «Σώσαμε τη χώρα»! Και τα υπόλοιπα ήταν πανομοιότυπα: «Ξέρουμε ότι ο λαός υποφέρει, πονάμε κι εμείς μαζί του, αλλά όλοι μαζί θα δουλέψουμε για να διορθώσουμε τα πράγματα, τώρα που γλιτώσαμε την καταστροφή της χρεοκοπίας και του Grexit».

Δεν έχει σημασία τι λόγια έχουν χρησιμοποιήσει στο παρελθόν ο Γιωργάκης, ο Παπακωνσταντίνου, ο Βενιζέλος, ο Σαμαράς, ο Κουβέλης, ο Στουρνάρας, ο Χαρδούβελης και τι λόγια χρησιμοποίησε ο Τσίπρας. Το μήνυμα που εκπεμπόταν στον ελληνικό λαό από τους προηγούμενους ήταν πανομοιότυπο μ' αυτό που εξέπεμψε ο Τσίπρας. Κι αυτό πρέπει να έγινε αντιληπτό από το προπαγανδιστικό επιτελείο του Μαξίμου, γι' αυτό και αποφασίστηκε να μην πάει ο Τσίπρας στη Βουλή, προκειμένου να μην αναγκαστεί να επαναλάβει τις ίδιες αθλιότητες, που τον ταυτίζουν με όλους τους προηγούμενους μνημονιακούς πρωθυπουργούς.

Ο Μεϊμαράκης του έκανε τη χάρη να δεχτεί να μην μιλήσει κι αυτός, όμως οι υπόλοιποι πολιτικοί αρχηγοί (Κουτσούμπας και Γεννηματά κυρίως και λιγότερο ο Θεοδωράκης) στηλίτευσαν την απουσία του. Αρχισαν ν' ακούγονται μουρμούρες και από τους βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ, που δεν μπορούσαν ν' αρκεστούν στο μουρμουρητό του Βίτσα, τα ακατανόητα ελληνικά του Τσακαλώτου και τις λακωνικές παρεμβάσεις του Βούτση, που τα έβαλε με τον Μητσοτάκη. Ετσι, επιστρατεύτηκε μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα ο Τσίπρας, για να επαναλάβει όσα είχε πει και στην ΕΡΤ και να τον πάρει στο ψιλό ο Βαγγέλας, προσφέροντάς του «αντιπαράθεση», γιατί την έχει ανάγκη για να συσπειρώσει τους βουλευτές του.

Νέα αναχώματα στον επαναστατικό ριζοσπαστισμό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 7

κυβερνητικής θητείας του ΣΥΡΙΖΑ, δείχνει πως ποντάριζαν σε μια σχετικά πιο ήπια μνημονιακή συμφωνία, την οποία θα μπορούσαν να αντέξουν και να πλασάρουν ως «αναγκαίο κακό». Οταν αυτό δεν κατέστη δυνατό, όταν οι ιμπεριαλιστές ισοπέδωσαν την «παιδική χαρά» του Μαξίμου, η ηγετική ομάδα της «Αριστερής Πλατφόρμας» διαπίστωσε ότι η λύση γι' αυτήν είναι η ρήξη, προκειμένου να διασωθεί και να μην δει τον κόσμο της να τη μουντζώνει μαζί με τους Τσιπραίους. Ακολουθεί, δηλαδή, μια οπορτουνιστική-τυχοδιωκτική τακτική με μοναδικό της μέλημα την πολιτική της επιβίωση ως φράξια. Την παραμονή της στο πολιτικό παιχνίδι υπό ένα νέο σχήμα.

Ακόμα πιο χαρακτηριστική, όμως, είναι η πολιτική τους συμπεριφορά μετά το μαζικό «όχι» που αποφάσισαν να ψηφίσουν στη Βουλή. «Στηρίζουμε την κυβέρνηση, καταψηφίζουμε το Μνημόνιο» είναι η τακτική που διατυπώθηκε διά στόματος Λαφαζάνη την περασμένη Τετάρτη. Εκλογές δεν χρειάζεται να γίνουν, η χώρα έχει πρωθυπουργό που τον στηρίζουμε και από το υπουργείο θα φύγω αν μου το ζητήσει ο πρωθυπουργός, συμπλήρωσε ο Λαφαζάνης! Πέρα από το φραξιονιστικό παιχνίδι, που υπηρετεί αυτή η τακτική, υπάρχουν και πολιτικές συνέπειες και πολιτικό μήνυμα προς τα μεγάλα αφεντικά. Οι πολιτικές συνέπειες είναι πως το σύστημα βοηθιέται να περάσει το Μνημόνιο-3 (οι Λαφαζανικοί απλώς καταγράφουν τη διαφωνία τους, σε επίπεδο Βουλής και μόνο). Το πολιτικό μήνυμα προς τα μεγάλα αφεντικά είναι πως το κυοφορούμενο νέο πολιτικό μόρφωμα δεν πρόκειται να θέσει σε κίνδυνο την πολιτική σταθερότητα που χρειάζεται ο ελληνικός καπιταλισμός. Αντίθετα, θα την υπηρετήσει πιστά.

Ο Λαφαζάνης και η παρέα του το ξέρουν καλά αυτό το παιχνίδι, καθώς βγήκαν από τη μήτρα του Περισσού και διδάχτηκαν από τα μικράτα τους τι σημαίνει ψευτο-κομμουνιστική και ψευτο-αριστερή αντιπολίτευση στο αστικό σύστημα εξουσίας. Σημαίνει σεβασμός στην αστική νομιμότητα, σημαίνει αποθέωση του κοινοβουλευτικού παιχνιδιού, σημαίνει συμβολή στην αποσόβηση των «ατυχημάτων» που εγκυμονούν οι πολιτικές κρίσεις του συστήματος, σημαίνει εγκλωβισμό ζωντανών ριζοσπαστικών δυνάμεων ώστε να μην κινηθούν σε εξεγερσιακή κατεύθυνση. Αυτή την περίοδο, ο Λαφαζάνης και η φράξια τους δίνουν εξετάσεις όχι στον «ΣΥΡΙΖΑ του 4%» (θεωρούν δεδομένο ότι θα κερδίσουν το μεγαλύτερο κομμάτι του), αλλά στην ελληνική αστική τάξη και τους ιμπεριαλιστές πάτρονες. Προσπαθούν να πείσουν ότι δικαιούνται κι αυτοί μια θέση στον πολιτικό αστερισμό του αστικού συστήματος, γιατί μπορούν να βοηθήσουν στον εγκλωβισμό κοινωνικών δυνάμεων που χωρίς αυτούς θα έτειναν προς τα «άκρα».

Ποια είναι η προγραμματική (λέμε τώρα) πλατφόρμα επί της οποίας συγκροτείται το νέο μόρφωμα; Μήπως κάποια ριζοσπαστική ρεφορμιστική κατεύθυνση στο εργατικό κίνημα; Τα συνδικαλιστικά στελέχη της φράξιας έχουν δώσει εξετάσεις δεκαετίες τώρα, κυρίως ως ακολουθητές της ΠΑΣΚΕ. Ορισμένοι έχουν πρωταγωνιστήσει ακόμη και σε εργατοπατερικές πρακτικές. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η φλυαρία, σαν αυτή που ακούγεται από διάφορες πλευρές της λεγόμενης «ριζοσπαστικής αριστεράς», που ονειρεύονται πλατιά αγωνιστικά μέτωπα με την «Αριστερή Πλατφόρμα», έχει ως στόχο να σπείρει σύγχυση και να κρύψει το γεγονός πως όλες οι κινήσεις (και των διαφωνούντων του ΣΥΡΙΖΑ και αυτών των πλευρών της «ριζοσπαστικής αριστεράς») αρχίζουν και τελειώνουν στη φιλοδοξία να οικοδομήσουν έναν πόλο του αστικού πολιτικού φάσματος ικανό να αντιπροσωπευτεί στη Βουλή.

Οποιος λοιπόν δε θέλει να φλυαρεί αλλά θέλει να βλέπει τα πράγματα συγκεκριμένα, θα αναγνωρίσει πως η βασική πλατφόρμα επί της οποίας θα επιχειρήσει να συγκροτηθεί πολιτικά το νέο μόρφωμα είναι το «έξω από το ευρώ - επιστροφή στη δραχμή». Δεν έχει μείνει τίποτ' άλλο, καθώς τα ιδεολογήματα που έως τώρα χρησιμοποίησε ο ΣΥΡΙΖΑ διαψεύστηκαν οικτρά και σκεπάστηκαν από την ταφόπλακα του νέου Μνημόνιου. Γι' αυτό εμείς μιλάμε για «παιδική χαρά της δραχμής». Στο θέμα θα χρειαστεί να επανέλθουμε πολλές φορές, γιατί πρέπει -όσο μπορούμε- να φράξουμε το δρόμο στους νέους πολιτικούς απατεώνες που κρύβουν από τον ελληνικό λαό τη μεγάλη αλήθεια ότι μια επιστροφή στη δραχμή σε συνθήκες ελληνικού καπιταλισμού θα είναι εξίσου καταστροφική με τα Μνημόνια για τον ελληνικό λαό. Προς το παρόν, περιοριζόμαστε να αντιγράψουμε τη σχετική περικοπή από την ανακοίνωση που εξέδωσε η «Κόντρα» στις 14 Ιούλη και ήδη διανέμεται πλατιά σε χώρους δουλειάς και στις συγκεντρώσεις, στο πλαίσιο μιας μεγάλης καμπάνιας ενημέρωσης και ζύμωσης:

«Στις συνθήκες του καπιταλισμού, το δίλημμα "ευρώ ή δραχμή" είναι ψευτοδίλημμα. Δε βρισκόμαστε στα 1980 για ν' αγωνιστούμε ενάντια στην ένταξη στην ΕΟΚ. Από τότε πέρασαν 35 χρόνια στη διάρκεια των οποίων ο ελληνικός καπιταλισμός εντάχθηκε πλήρως στον καπιταλιστικό καταμερισμό εργασίας του ευρωπαϊκού ιμπεριαλιστικού συστήματος. Κατέστρεψε την αγροτική παραγωγή, κατέστρεψε κι αυτή την υποτυπώδη βιομηχανία που υπήρχε. Καταχρέωσε τα νοικοκυριά. Εκανε την κεντρική τράπεζα παράρτημα της ΕΚΤ. Μια έξοδος από το ευρώ και εισαγωγή της δραχμής, στις σημερινές συνθήκες, θα ήταν εξίσου καταστροφική με τη μνημονιακή πολιτική της Ευρωζώνης. Ο ελληνικός λαός θα καλούνταν να πληρώσει τις συνέπειες της κρατικής χρεοκοπίας, ενός συνεχώς υποτιμούμενου νομίσματος και μιας διαλυμένης οικονομίας, στην οποία θα κάνουν πλιάτσικο οι καπιταλιστές, ντόπιοι και ξένοι».

Εμείς θα πολεμήσουμε ενάντια στο νέο ανάχωμα, όπως πολεμήσαμε από την πρώτη στιγμή τον επελαύνοντα προς την εξουσία ΣΥΡΙΖΑ. Οταν αυτοί που φλερτάρουν σήμερα με την «Αριστερή Πλατφόρμα» φιλοτεχνούσαν το πορτρέτο του «αριστερού» ΣΥΡΙΖΑ, ο οποίος ταλαντεύεται και πρέπει να του ασκηθεί πίεση από τ' αριστερά για να έρθει στα ίσια του, εμείς ξεσκεπάζαμε τον αστικό-σοσιαλδημοκρατικό χαρακτήρα αυτού του κόμματος. Και προβλέπαμε -προεκλογικά και μετεκλογικά- τη σημερινή κατάληξη. Αυτοί που σήμερα «κωλοτρίβονται», για να το πούμε λαϊκά, με την «Αριστερή Πλατφόρμα» είναι οι ίδιοι που εκστασιάζονταν με το δημοψήφισμα και μετατρέπονταν σε χειροκροτητές του Τσίπρα, επιμένοντας πως ο λαός μπορεί ν' αναγκάσει την ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ να μην υποταχτεί στους ιμπεριαλιστές δανειστές! Οποία πολιτική διορατικότητα...

Η εργατική τάξη πρέπει να απεγκλωβιστεί από το θανάσιμο εναγκαλισμό των αστικών-ψευτοαριστερών κομμάτων, που μεταλλάσσονται συνεχώς, δημιουργώντας νέα αναχώματα όταν γκρεμίζονται τα παλιά. Για να γίνει αυτό, πρέπει να υπάρξει ανεξάρτητη εργατική επαναστατική πολιτική. Οσοι το αντιληφθούν αυτό θα συμβάλουν στο δύσκολο έργο της ταξικής ανασυγκρότησης. Οσοι επιλέξουν το ρόλο του μαϊντανού στο λαχανόκηπο της αστικής ψευτοαριστεράς θα είναι συνυπεύθυνοι σ' αυτήν στην προσπάθεια εξαπάτησης τμημάτων του ελληνικού λαού.

Πέτρος Γιώτης

Λακίζουν

Η αναπληρώτρια υπουργός Οικονομικών Νάντια Βαλαβάνη λακίζει από το κυβερνητικό σχήμα, αδυνατώντας να σηκώσει το βάρος της νέας μνημονιακής συμφωνίας ή τρέχει κάτι άλλο; Την Τετάρτη, έδωσε στη δημοσιότητα μια δακρύβρεχτη επιστολή που, όπως είπε, κατέθεσε στο μέγαρο Μαξίμου το πρωί της Δευτέρας, ενώ δεν έδωσε καμιά απάντηση στο αν θα παραδώσει τη βουλευτική έδρα, όπως έλεγαν διάφορες φήμες την προηγούμενη μέρα.

Σύμφωνα με τη Βαλαβάνη, η επιστολή της παραδόθηκε στο Μαξίμου το πρωί της Δευτέρας. Τι ώρα δεν είπε. Το σημειώνουμε γιατί η συμφωνία στις Βρυξέλλες ανακοινώθηκε γύρω στις 10 το πρωί της ίδιας μέρας. Σε κάθε περίπτωση, ο Τσίπρας δεν μπορούσε να λάβει γνώση της επιστολής και της δραματικής έκκλησης της Βαλαβάνη να μην υπογράψει και να γυρίσει πίσω «για να στηριχτούμε στο λαό – όπως το έκανες και την προηγούμενη φορά». Τι νόημα, λοιπόν, είχε αυτή η επιστολή από μια βουλευτή και υπουργό που τη νύχτα της Παρασκευής προς Σάββατο ψήφισε «ναι», αν όχι να ετοιμάσει τα μελλοντικά της πολιτικά βήματα; Δεν είναι προκλητικό να λέει εκ των υστέρων η Βαλαβάνη ότι ψήφισε το δωσιλογικό προσύμφωνο «όντας σίγουρη ότι δεν υπάρχει περίπτωση να υπάρξει συμφωνία»;

Από το μέγαρο Μαξίμου έλεγαν άλλα πράγματα. Ελεγαν ότι την Τρίτη η Βαλαβάνη είχε αποσύρει την παραίτησή της, αλλά την ξανακατέθεσε όταν είδαν το φως της δημοσιότητας οι πληροφορίες περί απόσυρσης 200.000 ευρώ από λογαριασμό στον οποίο είναι συνδικαιούχος, δυο μέρες πριν αναγγελθεί το δημοψήφισμα και κλείσουν οι τράπεζες. Η Βαλαβάνη διέψευσε ότι απέσυρε χρήματα η ίδια, όμως η φλύαρη δήλωσή της έχει ένα τεράστιο κενό (θυμίζει πολύ τον Βουλγαράκη). Δεν αναφέρεται σε λογαριασμούς που είναι συνδικαιούχος και σε κινήσεις συγγενικών της προσώπων. Και ο δεξιός Αυγενάκης που έβγαλε την υπόθεση (έχοντας προφανώς πληροφορίες από ανθρώπους του στο τραπεζικό κύκλωμα του Ηράκλειου) λέει πως τα λεφτά τα έβγαλαν η μάνα και η αδελφή της Βαλαβάνη. Αν αυτό αληθεύει, τότε εξηγούνται πολλά.

Πρέπει να έχεις πολύ θράσος για να υποστηρίζεις ότι ψήφισες το δωσιλογικό προσύμφωνο με τη βεβαιότητα ότι δε θα υπάρξει συμφωνία, όταν έχει προηγηθεί η συμφωνία των πολιτικών αρχηγών στο προεδρικό μέγαρο και όταν το πρόπλασμα της συμφωνίας ήταν ήδη αποτυπωμένο στο νομοσχέδιο που ψήφισες, μαζί με τη μεγάλη πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ και σύσσωμες τις κοινοβουλευτικές ομάδες της ΝΔ, του Ποταμιού, των ΑΝΕΛ και του ΠΑΣΟΚ. Ομως από πολιτικούς σαν τη Βαλαβάνη ποτέ δεν έλειψε το θράσος. Από τον Περισσό στις παρυφές του ΝΑΡ κι από εκεί στον ΣΥΡΙΖΑ είναι η πολιτική της διαδρομή. Την Παρασκευή τα λογάριαζε αλλιώς, αλλά τη Δευτέρα μάλλον συνειδητοποίησε ότι σ' αυτόν τον μνημονιακό ΣΥΡΙΖΑ δεν έχει μέλλον, οπότε αποφάσισε ν' αλλάξει ρότα.

Μολονότι δεν είναι πολιτικό στέλεχος του βελησνεκούς της Βαλαβάνη, εντούτοις δεν είναι χωρίς σημασία η παραίτηση του γενικού γραμματέα του υπουργείου Οικονομίας, Υποδομών, Ναυτιλίας και Τουρισμού Μάνου Μανουσάκη. «Η κυβερνητική πολιτική όπως αυτή εκφράζεται στο Σχέδιο Νόμου με τίτλο: "Επείγουσες ρυθμίσεις για τη διαπραγμάτευση και σύναψη συμφωνίας με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Στήριξης", καθιστά αδύνατη την παραμονή μου σε αυτή τη θέση», αναφέρει στη λακωνική επιστολή παραίτησης που έστειλε στους Τσίπρα και Σταθάκη, στην οποία μάλιστα παραλείπει –προφανώς σκόπιμα- να παραθέσει τις τυπικές ευχαριστίες για την εμπιστοσύνη που του έδειξαν, που συνηθίζονται σ' αυτές τις περιπτώσεις. Τέτοια ώρα τέτοια λόγια, όμως. Ο Μανουσάκης ήταν στενός συνεργάτης και προσωπική επιλογή του Γ. Σταθάκη και η παραίτησή του δίνει το μέτρο της κρίσης που μαστίζει τον ΣΥΡΙΖΑ.

Το παλεύει ο Καμμένος

Μάλλον δε φανταζόταν ποτέ ο Καμμένος πως θα εξαρτιόταν από τα πολιτικά νάζια της Σταυρούλας (Ξουλίδου)! Στην πραγματικότητα ξέρει ότι υπάρχουν στο κόμμα του πιο ισχυρές προσωπικότητες, όπως η Κόλλια-Τσαρουχά, που ποτέ δεν έκοψε τους δεσμούς της με τη ΝΔ και με τον Βαγγέλα μπορεί να μετατρέψει το φλερτ σε δεσμό. Ξέρει ακόμη πως δεν μπορεί να τους βολέψει όλους στην κυβέρνηση, όπως π.χ. τον Χαϊκάλη που θεωρεί τον εαυτό του ριγμένο.

Ο Καμμένος είναι αποφασισμένος να μείνει στο Πεντάγωνο όσο αντέξει η κυβέρνηση Τσίπρα, όμως με την κοινοβουλευτική ομάδα των ΑΝΕΛ διχοτομημένη και σίγουρους μόνο τον Κουΐκ, την Κουντουρά και τον Δ. Καμμένο (οι υπόλοιποι το παίζουν... αντιμνημονιακοί) είναι υποχρεωμένος να εκφωνεί χρησμούς πιο αξεδιάλυτους απ' αυτούς της Πυθίας και να κάνει συνεχώς πιρουέτες. Στη συνεδρίαση της Βουλής για τον πρώτο εφαρμοστικό νόμο του Μνημόνιου-3, όμως, δεν άντεξε. Αφησε στην άκρη τους χρησμούς και πήρε το λόγο για να απευθύνει δραματική έκκληση για τη σωτηρία της κυβέρνησης Τσίπρα. Δηλαδή, για τη δική του σωτηρία.

κοράκι ΣΦΥΡΑ ΤΟ!

Ο λαός απαιτεί Αντιπτέριση καθαρή

Η στήλη δεν γνωρίζει τις δυσκολίες που συνάντησαν ο πρωθυπουργός και η ελληνική αντιπροσωπία κατά τη διάρκεια των «διαπραγματεύσεων» με τους ευρωπαίους εταίρους. Επίσης, δεν μπορεί να φανταστεί το αποτέλεσμα μιας «διαπραγμάτευσης» που θα γινόταν με τις ευρωπαίες εταίρες. Αυτό όμως που γνωρίζει και δεν μπορεί κανένας να αμφισβητήσει είναι οι δυσκολίες να βρεθεί θέμα άξιο σχολιασμού στην αθλητική επικαιρότητα της τελευταίας βδομάδας. Ομως, ως γνωστόν, στη δημοκρατία και στην αθλητική δημοσιογραφία δεν υπάρχουν αδιέξοδα και παρά τις δυσκολίες θα καταφέρουμε και αυτή τη βδομάδα να είμαστε μέσα στον παλμό του αθλητικού «γίγνεσθαι».

Θα ξεκινήσουμε με το άθλημα της Αντιπτέρισης, στα ελληνικά μπάντμιντον, και την απόφαση του υφυπουργού Αθλητισμού Σταύρου Κοντονή να διατάξει έκτακτο οικονομικό έλεγχο στην Ομοσπονδία του αθλήματος, μετά από καταγγελίες των υπάλληλων. Οι υπάλληλοι της Ομοσπονδίας είναι απλήρωτοι επί μήνες και έχουν προχωρήσει σε επίσχεση εργασίας. Πριν μερικές μέρες, κατήγγειλαν ότι από το Φεβρουάριο και μετά η Ομοσπονδία δεν έχει υποβάλλει στο ΙΚΑ αναλυτικές περιοδικές δηλώσεις και ζήτησαν από την κυβέρνηση να δώσει λύση στο πρόβλημά τους. Ο Κοντονής, γνωστός για την ευαισθησία του σε θέματα διαφθοράς και διαφάνειας (δεν πρέπει να ξεχνάμε πως κατατρόπωσε στο πρόσφατο παρελθόν του μεγαλοκαπιταλιστές που λυμαίνονται το ελληνικό επαγγελματικό ποδόσφαιρο), διέταξε να ελεγχθούν διεξοδικά και σε βάθος τα οικονομικά της Ομοσπονδίας, προκειμένου να εξακριβωθεί ο τρόπος που διαχειρίστηκε η διοίκησή της την πρώτη δόση από την τακτική επιχορήγηση της Γενικής Γραμματείας, η οποία ανέρχεται στα 26.000 ευρώ.

Η στήλη αισθάνεται την υποχρέωση να σταθεί στο πλευρό του Κοντονή και κάνει έκκληση στους απανταχού οικονομολόγους να βοηθήσουν. Ολοι θα πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να φτάσει ο έλεγχος μέχρι το κόκκαλο και να διαλευκανθεί μέχρι το τελευταίο σεντ η διαχείριση του αστρονομικού ποσού των 26.000 ευρώ, προκειμένου να μη μείνουν σκιές, και το μπάντμιντον να αποδοθεί καθαρό στους πολυπληθείς λάτρεις του.

Πράσινα «εμπόδια» στην κόκκινη κυριαρχία

Την περασμένη Τρίτη, ο πρόεδρος της ΠΑΕ Παναθηναϊκός Γιάννης Αλαφούζος υπέβαλε στη Super League τις προτάσεις της πράσινης ΠΑΕ για την τροποποίηση του Κανονισμού Ιδιότητας και Μετεγγραφών της ΕΠΟ. Από τις δηλώσεις του Αλαφούζου αλλά και από τη χρονική στιγμή που επέλεξε η πράσινη ΠΑΕ να δημοσιοποιήσει τις προτάσεις της είναι φανερό ότι πρόκειται για μια επικοινωνιακή κίνηση. Οι τέσσερις προτάσεις αφορούν διατάξεις και κανονισμούς που ισχύουν στα μεγάλα ευρωπαϊκά πρωταθλήματα και αναλυτικά είναι οι εξής:

1. Περιορισμός στα ρόστερ των ομάδων: Κάθε ομάδα να μπορεί να δηλώσει μέχρι 25 ποδοσφαιριστές άνω των 25 ετών και απεριόριστους κάτω από αυτή την ηλικία. Στην πρόταση προβλέπεται και μεταβατική περίοδος δυο χρόνων, με 27 ποδοσφαιριστές άνω των 21 ετών τον πρώτο χρόνο και 26 ποδοσφαιριστές το δεύτερο χρόνο. Οι πράσινοι επεσήμαναν ότι αντίστοιχες διατάξεις υπάρχουν σε όλα τα μεγάλα πρωταθλήματα και ότι η ΟΥΕΦΑ «παροτρύνει» να θεσπιστούν τέτοιες διατάξεις.

2. Περιορισμός δανεικών παιχτών: Κάθε ομάδα να μπορεί να έχει μέχρι 6 δανεικούς παίχτες, να μην μπορεί να δανείσει πάνω από 2 σε άλλη ομάδα του πρωταθλήματος, ούτε και να δανείσει ποδοσφαιριστές σε πάνω από δύο ομάδες του πρωταθλήματος.

3. Διατάξεις για τις μεταγραφές: Η πρόταση στοχεύει σε προσαρμογή και των εθνικών μεταγραφών σε διατάξεις της ΟΥΕΦΑ για συνεισφορά αλληλεγγύης και αποζημίωση κατάρτισης. Θα θεσπιστεί ένα ποσοστό επί του ποσού μετεγγραφής ή κάποιο ποσό όταν υπογράψει το πρώτο επαγγελματικό του συμβόλαιο. Με τον τρόπο αυτό τα σωματεία, ερασιτεχνικά ή επαγγελματικά, που συμβάλλουν στην ανάπτυξη του ποδοσφαίρου και την «παραγωγή» ποδοσφαιριστών, θα εξασφαλίσουν σημαντικούς πόρους για την επιβίωσή τους.

4. Λύσεις συμβολαίων: Θέσπιση κανονισμού για την αποζημίωση ποδοσφαιριστών και ομάδων σε περιπτώσεις λύσης συμβολαίου σύμφωνα με τις διεθνείς διατάξεις.

Οι πράσινοι είναι σε δυσχερή θέση σε σχέση με τους ερυθρόλευκους όσον αφορά την οικονομική δυνατότητα και ευρωστία καθώς και σε θέματα που αφορούν το έμψυχο δυναμικό των ομάδων και τις «συνεργασίες» μεταξύ των ΠΑΕ. Για το λόγο αυτό προσπαθούν να τροποποιήσουν τους κανόνες του παιχνιδιού με σκοπό να αντιμετωπίσουν την ερυθρόλευκη κυριαρχία στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Σε συνδυασμό με τις μεταγραφικές κινήσεις της πράσινης ΠΑΕ, που έχουν δώσει το δικαίωμα στους οπαδούς του Παναθηναϊκού να κάνουν αισιόδοξες προβλέψεις για την ομάδα τους, ο Αλαφούζος προσπαθεί να συσπειρώσει τον κόσμο του Παναθηναϊκού και να ενισχύσει τη θέση του στο «ρευστό» σκηνικό του ελληνικού ποδοσφαίρου.

Αλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε τις συναντήσεις Σαββίδη-Μελισσανίδη-Αλαφούζου, με σκοπό τη δημιουργία ενός μετώπου εναντίον του Μαρινάκη και του Ολυμπιακού. Αυτή τη στιγμή υπάρχει ένα κλίμα ευφορίας στο πράσινο στρατόπεδο, όμως όλα κρίνονται στην πράξη και μόνο αν η αγωνιστική εικόνα και τα αποτελέσματα στο γήπεδο είναι καλά, θα μπορέσει ο Αλαφούζος να πετύχει το στόχο του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι οι καπιταλιστικές μπίζνες κρίνονται πάντα από το τελικό αποτέλεσμα και από τα κέρδη που αποφέρουν.

Ο Αλαφούζος έχει προσπαθήσει και στο παρελθόν να κάνει επικοινωνιακές κινήσεις, όμως η κυριαρχία του Ολυμπιακού στον αγωνιστικό χώρο και τα φράγκα που μπήκαν στο ερυθρόλευκο ταμείο από το Champions League τις ακύρωσαν στην πράξη. Η συγκεκριμένη προσπάθεια δείχνει να έχει μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας, αν αναλογιστούμε τα δρώμενα στο ερυθρόλευκο στρατόπεδο και την εμπλοκή του Μαρινάκη στην υπόθεση της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης στο ελληνικό ποδόσφαιρο. Οπως ισχύει και για τους κινηματογράφους, το ραντεβού είναι το Σεπτέμβριο με την έναρξη του πρωταθλήματος και τότε θα φανεί σε πραγματικές συνθήκες η επιτυχία ή όχι της προσπάθειας Αλαφούζου.

Η στήλη, αν και έχει δηλώσει τη σθεναρή αντίθεσή της στην πολιτική της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, θα μιμηθεί τον αντιπρόεδρο της συγκυβέρνησης Γιάννη Δραγασάκη, ο οποίος μιμούμενος τον πρώην πρωθυπουργό Κώστα Σημίτη (με την ελιά στο πρόσωπο και την πχιότητα ζωής, για να μαθαίνουν οι νεότεροι), ευχαρίστησε τον αμερικανό πρόεδρο για την βοήθειά του στη διατύπωση του Μνημονίου 3, που θα υπογράψει η «πρώτη φορά Αριστερά» κυβέρνηση. Ετσι, θα ευχαριστήσει τον πρόεδρο της ΠΑΕ Παναθηναϊκός Γιάννη Αλαφούζο, που βοήθησε να καλύψουμε το χώρο της στήλης σε μια βδομάδα «άγονης» αθλητικής επικαιρότητας.

Κος Πάπιας

papias@eksegersi.gr

Σύμφωνα με ασφαλείς πληροφορίες της στήλης, το νέο παιχνίδι θα ξεκινήσει με τζακ ποτ και μια μεγάλη έκπληξη. Σε αντίθεση με τα όσα ισχύουν για τα παιχνίδια της ΟΠΑΠ ΑΕ, στα οποία μετά από κάθε τζακ ποτ αυξάνεται το ποσό που θα μοιραστούν οι τυχεροί της επόμενης κλήρωσης, στο ΤΣΑΚΑlotto τα κέρδη μετά από τζακ ποτ θα μειώνονται και οι δύο τυχεροί συνταξιούχοι θα γίνουν ένας. Με τον τρόπο αυτό θα διαψευστούν σαν κοινοί συκοφάντες όλοι όσοι κατηγορούν την «πρώτη φορά Αριστερά» κυβέρνηση, ότι είναι ίδια με τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ. Με την ευκαιρία της αναφοράς μας στην ΟΠΑΠ ΑΕ και τα τυχερά παιχνίδια, να πούμε ότι σύμφωνα με διαρροές της εταιρίας υπάρχει σοβαρή εμπλοκή στους «κουλοχέρηδες» και θα καθυστερήσει η έναρξη της λειτουργίας τους. Κάποιες πληροφορίες αναφέρουν ότι υπάρχουν σκέψεις να μη βγουν καθόλου στην αγορά, γιατί οι όροι που θα τεθούν δεν είναι συμφέροντες για την κερδοφορία της ΟΠΑΠ ΑΕ. Μετά την ανέγερση της «Αγια-Σοφιάς», φαίνεται να υπάρχει εμπλοκή σε μια ακόμη μπίζνα του Γατούλη. Προσεχώς περισσότερα.

ΣΙΝΕΜΑ

ΜΑΤΙΕ ΑΜΑΛΡΙΚ

Το μπλε δωμάτιο

Μετά το βραβευμένο στις Κάννες «Τουρνέ στο Παρίσι» (2010), ο γάλλος ηθοποιός και σκηνοθέτης επιλέγει να μεταφέρει στη μεγάλη οθόνη το ομώνυμο μυθιστόρημα του βέλγου Ζορζ Σιμενόν.

Ο Ζουλιέν και η Εσθέρ είναι εραστές και βρίσκονται κάθε Πέμπτη σε δωμάτιο επαρχιακού ξενοδοχείου, καθώς και οι δυο είναι παντρεμένοι. Ο Ζουλιέν καταλήγει να θεωρείται ύποπτος για τη δολοφονία της Εσθέρ. Τελικά, παγιδεύεται στις μνήμες και τα ψέματα που ο ίδιος κατασκεύασε.

Ο Αμαλρίκ παρουσιάζει μία ταινία στα χνάρια των φιλμ νουάρ και εμπνευσμένη από το χιτσκοκικό σύμπαν. Το γεγονός ότι η ιστορία εξελίσσεται όχι γραμμικά, αλλά με πολλές αναδρομές στο παρελθόν με τρόπο σύνθετο, είναι αδιαμφισβήτητα ένα πλεονέκτημα για το σκηνοθέτη, ο οποίος το εκμεταλλεύεται δεόντως. Μινιμαλιστική προσέγγιση, διάθεση νοσταλγική και υφέρπων αισθησιασμός είναι κάποια από τα κύρια χαρακτηριστικά αυτού του ερωτικού θρίλερ, τα οποία όμως δεν είναι αρκετά ώστε να συνθέσουν μια ταινία που δεν πρέπει να χάσει κανείς.

ΑΛΑΝ ΡΙΚΜΑΝ

Ενα μικρό χάος

Ενα εξαιρετικό δείγμα της κατηγορίας «γιατί γυρίζονται άραγε αυτές οι ταινίες;». Ο Ρίκμαν -ηθοποιός περισσότερο, παρά σκηνοθέτης (αυτή είναι η δεύτερή του σκηνοθετική δουλειά), παρουσιάζει μια ιστορία που βασίζεται σε πραγματικά γεγονότα. Οταν ο βασιλιάς Λουδοβίκος ο 14ος αποφασίζει να αλλάξει τους κήπους στις Βερσαλλίες, ο υπεύθυνος αρχιτέκτονας θα προσλάβει μια γυναίκα της οποίας τα σχέδια τον εντυπωσιάζουν, αφού δεν στηρίζονται στη συμμετρία κατά τα αναγεννησιακά πρότυπα, αλλά δημιουργούν την αίσθηση του χάους, που προσιδιάζει πιο πολύ στη γαλλική φινέτσα. Οπως ήδη καταλάβατε, ερωτεύονται ο ένας τον άλλο, αλλά αυτός είναι παντρεμένος με μια σκληρή και συμφεροντολόγα γυναίκα, οπότε μπλέκουμε και σε ερωτικό τρίγωνο... Στο τέλος φυσικά, καταλήγουν μαζί.

Πραγματικά, πρόκειται για μια αδιάφορη ιστορία, πανομοιότυπη με εκατοντάδες άλλες του είδους. Ο σκηνοθέτης δεν καταφέρνει ούτε σε αυτό το επίπεδο να σταθεί. Το τελικό αποτέλεσμα είναι εντελώς άνευρο, υποτονικό και αναμενόμενο.

ΠΑΟΛΟ ΚΑΙ ΒΙΤΟΡΙΟ ΤΑΒΙΑΝΙ

Χάος

Γυρισμένο στα 1984, το «Χάος» των αδελφών Ταβιάνι στηρίζεται σε νουβέλες του Λουίτζι Πιραντέλο και αποτελεί τοιχο-

Dixi et salvavi animam meam

ΑΓΑΜΟΙ ΘΥΤΑΙ!

Shto dzieplats? (Τι να κάνουμε;)

Το διαρκές αποτέλεσμα μούντζας και ψήφου

Plan B?

Ωρα Ε(φθίνεις), Αλέξη

Εντιμος συμβιβασμός;

Τι (μα)ΝΙΚΗ το ΟΧΙ...

Δημιουργική ασάφεια;

Οταν είναι να δουλέψει το πόπολο για να διαχειριστεί τις υποθέσεις του κεφαλαίου, η αστική διακυβέρνηση βρίσκει πολλούς τρόπους και επιτίθεται

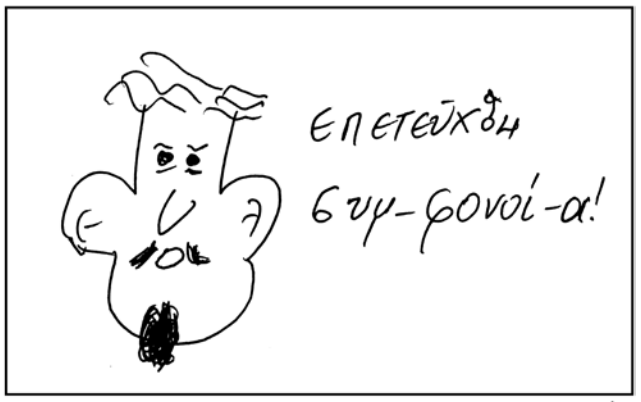

➤ Με τον Αλέξη το @@@μιά/μάς φτιάξαν κι άλλη κουστουμιά.

➤ «Σε εγρήγορση βρίσκεται ήδη από χθες η ΕΛ.ΑΣ, υπό το φόβο το κύμα των αντιδράσεων για τη συμφωνία Ελλάδας-ΕΕ να συνοδεύεται από γενικευμένα επεισόδια με στόχο την εύθραυστη κοινωνική και κυβερνητική σταθερότητα». Οταν απειλείται ο «νόμος και η τάξη» οι... φύλακες γρηγορούν. (Το απόσπασμα από kathimerini.gr, 14-7-2015).

➤ Ο Βαρουφάκης Grexit και ο λαός (τα έχει) nexit.

➤ «Περίοδο χάριτος 30 ετών χρειάζεται το ελληνικό χρέος» (kathimerini.gr, 14-7-2015). Πώς λέμε χαριστική βολή.

➤ Για «ταξικό ΟΧΙ και το μέλλον της ανισότητας» (kathimerini.gr, 12-7-2015) μιλάει ΚΑΙ ο Μάνθος Ντελής (που δεν ανήκει στην έξω-τέτοια αριστερά...).

➤ 7.500 επαναπροσλήψεις = 7.500 επαναπολύσεις.

➤ «Πλήρης στάση πληρωμών και "μαύρες" τρύπες τον Ιούνιο» (Καθημερινή). Και είναι γνωστό ποιοι «πέφτουν» στις μαύρες τρύπες...

➤ «Εγγύηση η παρουσία μας για κοινωνική δικαιοσύνη» (avgi.gr, 14-7-2015). Αυτοτρόλιασμα.

➤ Ο Θ. Καρτερός γράφει (στην Αυγή, 14-7-2015) ότι δεν υπογράφει. Και, γιατί, ρε καραγκιόζη, «μας» παραμυθιάζεις όλο αυτόν τον καιρό;

➤ Ο (υπόλοιπος) αστικός Τύπος δεν το 'χε και μεγάλο πρόβλημα να κάνει (άλλη) μία στροφή 360 μοιρών. Κάτι φιλοσυριζαίικα έντυπα όπως η «Εφημερίδα των Συντακτών» προσπαθούν μέσα σε διάστημα ημερών να «παλαντζάρουν», όμως τα γραπτά μένουν...

➤ Ουρές, ουρίτσες, ουράρες: Ουραγοί της σοσιαλδημοκρατίας που επιδιώκουν να χρισθούν «συνακόλουθοι»...

➤ Τώρα οι συνιστώσες και οι τάσεις το παίζουν... αντιστάσεις. Συνένοχοι ΟΛΟΙ!

➤ Καιρός να γίνεται ζγα-ζγα κατανοητό ότι δεν υπάρχει ασφάλεια οικίας σε συνθήκες αποικίας...

➤ (Γ)lifo...

➤ Δραγασάκης: «Ευχαριστώ τις ΗΠΑ»...

➤ Μπορεί ο Τσίπρας να δηλώνει ότι εξάντλησε δυνατότητες και λύσεις, είναι όμως ο ελληνικός εργαζόμενος λαός που εξαντλείται από τη συνεχή αφαίμαξη.

➤ Λουδίτες «ανακάλυψε» ο Γ. Πανούσης και μάλιστα αιθεροβάμονες. Μάλιστα, κύριε προϊστάμενε των μπάτσων και πάσης καταστολής.

➤ Στην ιστοσελίδα «Ανοιχτό Παράθυρο» το σχόλιο του υπουργού Πανούση. Καμιά φορά στα ανοιχτά παράθυρα μπαίνουν... παρείσακτοι καμπούμ...

➤ «Βράζει» ο Σύριζα. Στο τέλος θα πάθει καμιά ηλίαση και ανακοπή.

➤ Δημοπρατούνται λιμουζίνες της Μαρίας Κάλλας. Τρέχουμε!

➤ Οταν μιλάει ο Λεουτσάκος, ο Βίτσας φεύγει (σαν το Johnny Walker).

➤ Καλό σας βράδυ. Καλώ σας βράδυ.

➤ Δεν είδαμε καμιά διαμαρτυρία για το μνημόνιο από τα «τρανταχτά» ονόματα που υπέγραψαν υπέρ του «ΟΧΙ».

➤ «Η επιλογή της ευθύνης απέναντι στα λαϊκά στρώματα» είπε ο Τσίπρας την Τετάρτη τη νύχτα στη Βουλή. Ξέρουμε, ξέρουμε: της ε-φτύνεις τα λαϊκά στρώματα! Παπατζή!

➤ Πώς λέγεται ο Καμμένος εκτός κυβέρνησης; Κλαμένος...

➤ Πάαλι επεν(γ)δύσεις, εμπροσθοβαρείς (το πιάσατε το υπονοούμενο, μεγάλοι, μεγάλοι;)

➤ Οι υπηρέτες και συνεργοί του Σόιμπλε ψήφισαν το μνημόνιο που έφερε στη βολή (και έχωσε στο λαό) ο οχιναίς Αλέξης.

➤ Οι -κατά Πανούση- λουδίτες. Οι κυβερνητικοί είναι απλοί λωποδύτες! (με τεράστιους αριθμούς...).

➤ Ενότητα του Σύριζα. Η... ποια;

➤ Ωιμέ, σ' αυτούς τους ουρίτσες που πάντα επιδιώκουν την «προστασία» κάποιου σοσιαλδημοκράτη.

➤ «Να μας στα πέριορα τ' αλαργινά του κόσμου/ στους έρημους κι απάτητους Σκυθικούς δρόμους. Τώρα δουλειά σου, ω Ηφαιστε, όσα ο πατέρας/ πρόσταξε, να γνοιαστείς, και τ' όνομα τούτο στους ψηλούς γκρεμούς/ να πεδικλώσεις/ μ' αλύσων ασύντριφτα δεσμά/ ατσαλένια» (Αισχύλου: «Προμυθεύς Δεσμώτης» - μτφρ. Ι. Γρυπάρη).

➤ Πλήρως απεδείχθη ότι η φράση «θα σκίσουμε τα μνημόνια» ήταν η ίδια με τη φράση «θα ασκήσουμε τα μνημόνια» - και την απαραίτητη καταστολή θα προσθέταμε...

➤ Ιδού λοιπόν, η «εθνική ενότης»...

➤ Σεμνά και ταπεινά (χωρίς χειροκροτήματα) η (όχι και) αριστερά με την επάρατη μνημονιακή δεξιά και το παλαιοκομματικό ΠΑΣΟΚ οδηγούν το λαό στην περαιτέρω φτωχοποίηση. Φόκο!

➤ Σύριζα: αυτοί που μένουν κι αυτοί που φεύγουν.

Βασίλης

Γραφία της Σικελίας στις αρχές του περασμένου αιώνα. Πέντε σπονδυλωτές ιστορίες που αφορούν σε διάφορες εκφάνσεις της κοινωνικής και προσωπικής ζωής, όπως η μετανάστευση και η διάλυση της οικογένειας, ο έρωτας και η επιρροή της φύσης στον ανθρώπινο νου, η επιστροφή του διανοούμενου στην πατρική γη και τις παιδικές μνήμες, η σύγκρουση των κολίγων με τους φεουδάρχες και, βέβαια, ο θάνατος, αποτελούν τη δομή της ταινίας.

Δεν έχουμε διαβάσει τις πρωτότυπες ιστορίες του Πιραντέλο, οι Ταβιάνι όμως πετυχαίνουν με μοναδική ευκολία και θετικώς νοούμενη ελαφρότητα να παρουσιάζουν εντελώς αντίθετες, δύσκολες και συνάμα κωμικές καταστάσεις. Το μόνο ίσως αρνητικό στοιχείο της ταινίας είναι η μεγάλη της διάρκεια. Οι Ταβιάνι, αν και καθόλου φλύαροι, υιοθετούν έναν πιο αργό ρυθμό που ενίοτε ελαφρώς κουράζει. Σε τελική ανάλυση όμως, το «Χάος» είναι μια απολαυστική ταινία και σίγουρα μια από τις πιο ωραίες στιγμές των Ταβιάνι.

Ελένη Π.

οι τοίχοι έχουν φωνή

◆ Αν υπήρχαν μίντια το 40 θα ήμασταν όλοι δοσίλογοι (ανυπόγραφο χαρτοπανό με κόκκινα και μαύρα γράμματα, στη Θεσσαλονίκη)

Αντιλαμβανόμαστε το μένος ενάντια στη δωσιλογική προπαγάνδα των μίντια, όμως η μιντιοφοβία παίζει το παιχνίδι τους. Τους παρουσιάζει σαν ανίκητους. Και το '40 υπήρχαν μίντια της εποχής. Υπήρχαν εφημερίδες υπό τον έλεγχο των κατακτητών και της κυβέρνησης των Κουϊσλινγκ, υπήρχε ραδιόφωνο επίσης υπό τον έλεγχό τους. Δεν μπόρεσαν όμως να τραβήξουν την πλειοψηφία του λαού στις δωσιλογικές θέσεις. Το δίκτυο αντιπληροφόρησης που οργάνωσαν το ΚΚΕ, το ΕΑΜ, η ΕΠΟΝ έπαιξε το δικό του ρόλο και τους νίκησε κατά κράτος. Παράνομες εφημερίδες και φυλλάδια, συνθήματα στους τοίχους, τα χωνιά στις εαμοκρατούμενες γειτονιές, μέσα αντιπληροφόρησης που η χρήση τους γινόταν με τεράστιους κινδύνους και θυσίες, νίκησαν κατά κράτος τα πλούσια δωσιλογικά μίντια. Ας μην διαστρεβλώνουμε, λοιπόν, την Ιστορία, γιατί αυτό στρέφεται σε βάρος μας, καθώς μηδενίζει τη δύναμη των προοδευτικών μέσων αντιπληροφόρησης. Ας φροντίσουμε να δημιουργήσουμε και να απλώσουμε όσο πιο πλατιά γίνεται το δίκτυο αντιπληροφόρησης. Και κυρίως ας φροντίσουμε αυτό το δίκτυο αντιπληροφόρησης να μην είναι μια ντουντούκα που επαναλαμβάνει γενικόλογα συνθήματα, αλλά να είναι ένα πραγματικό δίκτυο πολιτικών αποκαλύψεων, που προσφέρει γνώση-προϋπόθεση για την ανάπτυξη της ταξικής συνείδησης. Με τα ευφυολογήματα του twitter δε γίνεται αντιπληροφόρηση που σέβεται αυτό που υπονοεί η λέξη.

◆ ΟΧΙ – μέχρι το τέλος – Ολοι στο Σύνταγμα – Παρασκευή 10.7.2015 (αφίσες)

Ανάλογο κάλεσμα υπήρχε και για την Κυριακή. Αν βρισκόμασταν στο καφενείο κάποιου χωριού, θα λέγαμε «βρεγμένη σανίδα που σας χρειάζεται». Οι άνθρωποι που χειροκροτούσαν εκστασιασμένοι τη συγκέντρωση με ομιλητή τον Τσίπρα την Παρασκευή 3 Ιούλη, οι άνθρωποι που χόρευαν συρτό και τραγουδούσαν αντάρτικα (!) το βράδυ της Κυριακής 5 Ιούλη, πάντα στην ίδια πλατεία, ξαφνικά θυμήθηκαν ότι ο «άνθρωπός τους» πρόδωσε τη λαϊκή εντολή και άρχισαν τα καλέσματα. Αντί για μια έντιμη αυτοκριτική (για να μην πούμε αντί για την αυτοδιάλυση των πολιτικών τους σχημάτων, για λόγους αξιοπρέπειας και φιλότιμου), επιμένουν να σφυρίζουν αδιάφορα, σα να μην έτρεξε τίποτα. Αντε, να φτιάξει το κόμμα ο Λαφαζάνης για ν' αρχίσουν τα προεκλογικά αλισβερίσια μαζί του.

◆ Δε θα μπορούσαμε βέβαια να ξεχάσουμε τις αγαπημένες εφημερίδες της στήλης, το «Χωνί» και την «Εποχή», που μας συντρόφεψαν τόσες φορές την περίοδο της «σκληρής διαπραγμάτευσης», καθώς ενημέρωναν το αναγνωστικό τους κοινό για τις μεγάλες νίκες που κατήγαγαν συνεχώς ο Τσίπρας και ο Μπαρουφάκης. Μπορούμε να ξεχάσουμε εκείνο το πρωτοσέλιδο του «Χωνιού» με τον Σόιμπλε καταματωμένο και μωλωπισμένο από τα χτυπήματα των δυο ημιθέων της συγκυβέρνησης; «Και τώρα δουλειά» ήταν το μήνυμα που πέρασε στους αναγνώστες του το «Χωνί» την περασμένη Κυριακή (πριν ακόμη υπογραφεί η τελική συμφωνία), αποφεύγοντας να γράψει «Σκάστε και σκάβετε». Ομως δεν είχε τέτοιο χαρακτήρα η προτροπή. Για «τον Αλέξη και τους συνεργάτες του» έλεγε, που «αφού κράτησαν τη χώρα όρθια, σηκώνουν τα μανίκια». Αντίθετα, η «Εποχή» μιλούσε για «βαρύ τίμημα για κοινωνία-ΣΥΡΙΖΑ». Στο editorial της πρώτης σελίδας, όμως, διαβάσαμε μόνο την αγωνία για την ενότητα του ΣΥΡΙΖΑ. Για την κοινωνία δε διαβάσαμε τίποτα. Σωστούς τους βρίσκουμε. Η παραμονή στην εξουσία είναι ο... τελικός σκοπός.

Εμείς που παράγουμε τον κοινωνικό πλούτο θ' αφήσουμε να μας αρπάξουν την Κοινωνική Ασφάλιση;

Αφαιρέθηκαν από τον πρώτο προκαταρκτικό εφαρμοστικό νόμο του Μνημόνιου-3 οι ρυθμίσεις για την κατάργηση της πρόωρης συνταξιοδότησης. Ετσι όπως τις είδαμε να αποτυπώνονται σε ένα προσχέδιο που διέρρευσε η κυβέρνηση, θεωρούσαμε σίγουρο ότι δε θα μπορούσαν να πάνε στη Βουλή, γιατί απουσίαζε η στοιχειώδης νομοτεχνική επεξεργασία. Εγιναν οι συνεννοήσεις με την τρόικα, δόθηκε προφανώς η σχετική άδεια κι έτσι αυτές τις ρυθμίσεις θα τις δούμε μάλλον στο δεύτερο προκαταρκτικό εφαρμοστικό νόμο, που πρέπει να ψηφιστεί την επόμενη Τετάρτη.

Εμειναν, όμως, οι άλλες αντιασφαλιστικές ρυθμίσεις, που αποτελούν τα προκαταρκτικά μέτρα μέχρι τη συνολική αντιασφαλιστική ανατροπή, η οποία πρέπει να έχει ψηφιστεί μέχρι τα τέλη του Οκτώβρη και ν' αρχίσει να ισχύει από την 1η Γενάρη του 2016 (όπως προβλέπει η συμφωνία της Ευρωσυνόδου).

Με θράσος χιλίων χιμπατζήδων, ο Τσίπρας και τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ υποστηρίζουν ότι κατάφεραν να μην κόψουν μισθούς και συντάξεις. Λες και ο κόσμος δεν καταλαβαίνει πως το να αυξήσεις κατά 10% τον ΦΠΑ στα περισσότερα τρόφιμα σημαίνει ότι του βάζεις το χέρι στην τσέπη και του παίρνεις ό,τι του έχει απομείνει για να ζήσει. Οι συντάξεις, όμως, πλήττονται και ευθέως, με την αύξηση από 4% σε 6% της εισφοράς υγείας στις κύριες συντάξεις και την επιβολή, για πρώτη φορά, εισφοράς υγείας ύψους 6% και στις επικουρικές συντάξεις. Στην πραγματικότητα, αυτό το νέο χαράτσι θα είναι μεγαλύτερο, γιατί δε θα μπει στα καταβαλλόμενα ποσά συντάξεων, αλλά στα ποσά συντάξεων που ίσχυαν το 2009 (πριν γίνουν οι απανωτές περικοπές με τους μνημονιακούς νόμους).

Η σημαντικότερη ανατροπή, όμως, είναι η εισαγωγή της εξής ρύθμισης: «*Στους συνταξιοδοτούμενους όλων των ασφαλιστικών ταμείων μετά τις 30.06.2015, χορηγείται σύνταξη που αναλογεί στις καταβαλλόμενες εισφορές και μετά την συμπλήρωση του 67ου έτους, χορηγείται το πλήρες ποσό της κατώτατης εγγυημένης σύνταξης (κατώτατο όριο)*».

Αυτό θα πλήξει κυρίως τις συντάξεις λόγω θανάτου και τις αναπηρικές, γιατί συνταξιούχοι γήρατος που να μπορούν να πάρουν την κατώτερη σύνταξη πριν από τα 67 δεν υπάρχουν πλέον. Για παράδειγμα, μια νοικοκυρά ή μια άνεργη εργάτρια, που ζούσε με το μεροκάματο του συζύγου της, έτσι και τον χάσει θα πρέπει να ζήσει με μια σύνταξη 200-300 ευρώ το μήνα, μέχρι να γίνει 67 ετών. Πρόκειται για μια ασφαλιστική διάταξη που μόνο στη Χιλή του Πινοτσέτ θα μπορούσε να εφαρμοστεί! Μια διάταξη ξέχειλη από κοινωνική αναλγησία. Φανταστείτε μια οικογένεια με δυο ανήλικα παιδιά, στην οποία εργάζονται και οι δύο γονείς και ο ένας πεθαίνει ξαφνικά και σε σχετικά μικρή ηλικία. Αυτά τα ανήλικα παιδιά δε θα στερηθούν μόνο το μισθό του γονιού που έχασαν, αλλά θα στερηθούν και την κατώτερη σύνταξη και θα πρέπει να αρκεστούν σε μια σύνταξη-φιλανθρωπικό βοήθημα, μέχρι ο εν ζωή γονιός τους να γίνει 67 ετών!

Στεκόμαστε ιδιαίτερα σ' αυτή τη διάταξη, όχι μόνο για τον αγριανθρωπικό χαρακτήρα που έχει αυτή καθαυτή, αλλά και γιατί μας δίνει μια γεύση του τι πρόκειται ν' ακολουθήσει τον Οκτώβρη, με τη ριζική αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση. Εδώ και πολλά χρόνια καθόρισαν έναν αυθαίρετο τρόπο υπολογισμού των συντάξεων, με αποτέλεσμα εργαζόμενος που συνταξιοδοτείται στο όριο ηλικίας και με 15 πλήρη χρόνια ασφάλισης (4.500 ένσημα) να παίρνει μεν την κατώτερη σύνταξη, όμως αυτή να χωρίζεται σε δύο μέρη: το αναλογικό και το προνοιακό. Εμφανίζουν, δηλαδή, τον εργαζόμενο σαν ευεργετούμενο. Σαν να μην δικαιούται την άθλια κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ, αλλά ένα μέρος της αποτελεί... προνοιακό βοήθημα!

Η ρύθμιση αυτή αποτελεί το πρόκριμα για τη ριζική αντιασφαλιστική ανατροπή που θα επιχειρηθεί τον Οκτώβρη, καθώς εμφανίζει ακόμη και την κατώτερη σύνταξη ως χάρισμα, που περιέχει μέσα της ένα τμήμα που ο συνταξιούχος δεν το δικαιούται. Μ' αυτή τη λογική θα επιχειρηθεί η νέα αντιασφαλιστική ανατροπή.

Και πριν αποφασιστεί αυτό στην Ευρωσύνοδο, **η ίδια η κυβέρνηση είχε προτείνει μια σαρωτική αντιασφαλιστική ανατροπή**. Στο κείμενο προτάσεων (11 σελίδες), που με την υπογραφή του Τσίπρα κατατέθηκε στο Eurogroup στις 22 Ιούνη, αναφερόταν: «***Οι συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις του 2010 και του 2012 βελτίωσαν εν μέρει τη σταθερότητα του συνολικού συνταξιοδοτικού συστήματος***, *το οποίο προηγουμένως ήταν αποσπασματικό και* ***δαπανηρό*** *και μετέφερε βάρη αστάθειας στις μελλοντικές γενιές. Ομως παραπέρα,* ***απαιτούνται πολύ περισσότερα φιλόδοξα και θαρραλέα βήματα για να συμπληρωθούν αυτές οι μεταρρυθμίσεις*** *και να αντιμετωπιστούν οι στρεβλώσεις του συστήματος (...) Για να συμπληρωθεί το πακέτο, οι αρχές θα περάσουν στη δεύτερη φάση περαιτέρω νομοθετικές μεταρρυθμίσεις με στόχο να εγκαθιδρύσουν τον Οκτώβρη του 2015 έναν* ***στενότερο δεσμό μεταξύ των εισφορών και των παροχών*** *στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης και της ενοποίησης των ξεχωριστών ταμείων (...)* ***θα υπάρχει ένας καθαρός δεσμός ανάμεσα στις εισφορές και τις απονομές****, έτσι που να ενθαρρύνεται η δηλωμένη εργασία και* ***μακρύτεροι εργασιακοί βίοι***».

Αυτό που σχεδιάζεται, λοιπόν, είναι παραπέρα εμβάθυνση στη λογική των νόμων Λοβέρδου-Παπακωνσταντίνου, ώστε το σύστημα να γίνει καθαρά κεφαλαιοποιητικό, δηλαδή να λειτουργεί όπως η ιδιωτική ασφάλιση. Κι επίσης, αύξηση των ορίων ηλικίας και πάνω από τα 67.

Αυτά όλα θα τα ξανασυζητήσουμε, όμως εκείνο που πρέπει να συζητήσουμε ως εργαζόμενοι είναι αν θα δεχτούμε, εμείς που παράγουμε όλο τον κοινωνικό πλούτο, να μας αρπάξουν την Κοινωνική Ασφάλιση. Στο χέρι μας είναι να ορθώσουμε επιτέλους αποτελεσματική ταξική αντίσταση.

Ψέματα μέχρι το τέλος

«Η ρήτρα μηδενικού ελλείμματος δεν καταργείται. Η ρήτρα μηδενικού ελλείμματος θα επανεξεταστεί ***μέχρι το τέλος του 2016****, όταν θα φέρουμε τη συνολική μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό».*

Το είπε με γεμάτο το στόμα ο Τσίπρας στη συνέντευξη που έδωσε την περασμένη Τρίτη στην ΕΡΤ. Και βέβαια, τα δυο παπαγαλάκια που του έπαιρναν τη συνέντευξη δεν τον σταμάτησαν για να του πουν: «πρωθυπουργέ, δεν ξέρετε τι υπογράψατε στις Βρυξέλλες ή λέτε ψέματα;».

Στο προσύμφωνο το οποίο οι ιμπεριαλιστές απαίτησαν να υπογραφεί από την ελληνική βουλή προκειμένου να μπουν σε διαπραγμάτευση στο Eurogroup και το Eurosummit, και υπογράφτηκε νυχτιάτικα τις πρώτες πρωινές ώρες του Σαββάτου 11 Ιούλη, αναφέρεται: «*Επιπλέον, και προκειμένου για τη βιωσιμότητα του συνταξιοδοτικού συστήματος, οι Αρχές θα νομοθετήσουν περαιτέρω μεταρρυθμίσεις* ***έως την 31η Οκτωβρίου του 2015****,* ***με έναρξη ισχύος από την 1η Ιανουαρίου 2016***».

Στη συμφωνία του Eurosummit, που υπέγραψε ο ίδιος ο Τσίπρας, αναφέρεται: «*Η Ελληνική Κυβέρνηση πρέπει, ιδίως, σε συμφωνία με τους Θεσμούς: να πραγματοποιήσει φιλόδοξες μεταρρυθμίσεις στο συνταξιοδοτικό σύστημα και να καθορίσει πολιτικές προκειμένου να αντισταθμίσει πλήρως τη δημοσιονομική επίπτωση της απόφασης του Συμβουλίου της Επικρατείας για την συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση του 2012 και να εφαρμόσει τη ρήτρα μηδενικού ελλείμματος ή αμοιβαία συμφωνηθέντων εναλλακτικών μέτρων* ***μέχρι τον Οκτώβριο του 2015***».

Ο Τσίπρας ξέρει πολύ καλά τι υπέγραψε, ιδιαίτερα στο Ασφαλιστικό, που είναι κομβικής σημασίας ζήτημα. Ξέρει πολύ καλά ότι η προθεσμία που έχει δεν είναι για το τέλος του 2016, αλλά για το τέλος Οκτώβρη του 2015. Σε τρεις μήνες, δηλαδή, και όχι σε ενάμιση χρόνο, θα πρέπει να ολοκληρώσει τη μεγάλη αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση. Και βέβαια, στο πλαίσιο αυτής της μεταρρύθμισης η ρήτρα μηδενικού ελλείμματος στις επικουρικές συντάξεις και τα εφάπαξ θα εφαρμοστεί κανονικά, γιατί δεν υπάρχει περίπτωση να βρεθούν ισοδύναμα μέτρα, ειδικά αυτή την περίοδο. Εχει μάθει όμως να λέει αδίστακτα τα πιο χοντρά ψέματα κι αυτή την τακτική συνεχίζει. Και θα τη συνεχίσει μέχρι την τελική πτώση του.

βαθύ κόκκινο

Πολίτες, αλλά τι είδους πολίτες;

Ηταν σκληρός ο αγώνας της αστικής τάξης ενάντια στα φεουδαρχικά καθεστώτα. Προμετωπίδα αυτού του αγώνα υπήρξε η κατάκτηση του εκλογικού δικαιώματος και η καθιέρωση του κοινοβουλευτισμού. Μέσα από τη διδασκαλία των διαφωτιστών και την αλυσίδα των αστικών επαναστάσεων, ο υπήκοος των φεουδαρχικών καθεστώτων μετατράπηκε σε πολίτη της αστικής δημοκρατίας. Αυτή η αλλαγή υπήρξε μια τεράστια ιστορική πρόοδος.

Από τότε, βέβαια, πέρασαν δυο αιώνες. Ο κοινοβουλευτισμός παγιώθηκε και το γενικό εκλογικό δικαίωμα έγινε το βασικό εργαλείο εξασφάλισης της συναίνεσης των εργατικών και εργαζόμενων μαζών. Ενίοτε αυτή η συναίνεση εξασφαλίζεται με κάποιες παραχωρήσεις προς τις εργαζόμενες μάζες, ο κανόνας όμως είναι πλέον η απόλυτη εργαλειοποίηση του γενικού εκλογικού δικαιώματος για την ανάδειξη του εκάστοτε διαχειριστή της κυβερνητικής εξουσίας, χωρίς κανένα ουσιαστικό αντάλλαγμα στο πεδίο των λαϊκών διεκδικήσεων.

Στη χώρα μας το ζούμε αυτό χαρακτηριστικότερα από κάθε άλλη φορά την τελευταία εξαετία. Το 2009 εκλέχτηκε το ΠΑΣΟΚ με τεράστιο ποσοστό και από το «λεφτά υπάρχουν» έφερε σε λίγους μήνες το Μνημόνιο. Το 2012 αναδείχτηκε μια συμμαχική κυβέρνηση με την υπόσχεση ότι θα αναθεωρήσει ριζικά το Μνημόνιο και σε λιγότερο από ένα μήνα είχε πάρει τα πρώτα νέα μνημονιακά μέτρα. Το 2015 εκλέχτηκε πανηγυρικά «για πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση» και μέσα σ' ένα πεντάμηνο είναι πανέτοιμη να υπογράψει το Μνημόνιο-3.

Στη διάρκεια αυτού του πεντάμηνου δύο φορές οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της ΕΕ κατέστησαν σαφές ότι αυτό που ονομάζεται λαϊκή εντολή είναι κενό γράμμα. Μια φορά μετά τις εκλογές και μια φορά μετά το δημοψήφισμα.

Κι όμως, ο κοινοβουλευτισμός ως πολιτικό σύστημα δε δείχνει να κλονίζεται. Ενας από τους λόγους είναι η αντίληψη που έχουν ακόμη οι εργατικές και εργαζόμενες μάζες για την ιδιότητα του πολίτη και για το εκλογικό δικαίωμα που αποτελεί την κορωνίδα αυτής της ιδιότητας. Πρέπει να αποφύγουμε κάθε ψυχολογική ή ψυχολογίζουσα ερμηνεία αυτής της συμπεριφοράς. Αυτό που ονομάζουμε κοινοβουλευτικό κρετινισμό έχει υλικά αίτια στη βάση του.

Η αστική κοινωνία παράγει ιδεολογία (ψευδή συνείδηση, δηλαδή) απ' όλους της τους πόρους. Το εργατικό κίνημα δεν έχει εκείνη την πολιτική συγκρότηση που είναι απαραίτητη για να διαρρήξει την ιδεολογία και να δημιουργήσει ταξική συνείδηση. Δεν έχει ούτε τη στοιχειώδη συνδικαλιστική συγκρότηση που θα του επιτρέψει να προστατέψει τη θέση του μέσα στο εκμεταλλευτικό καπιταλιστικό σύστημα.

Αυτοί οι δύο παράγοντες δρουν συμπληρωματικά. Η απουσία στοιχειωδώς αγωνιστικού συνδικαλιστικού κινήματος παράγει αποστράτευση και ηττοπάθεια, ενώ η απουσία ενός ισχυρού εργατικού πολιτικού πόλου δεν επιτρέπει τη συγχώνευση της επαναστατικής πολιτικής κατεύθυνσης με ό,τι υπάρχει ως αυθόρμητο κίνημα.

Αδιέξοδο; Φαύλος κύκλος; Οχι βέβαια. Ο εντοπισμός αυτού του προβλήματος γίνεται για να εξαχθεί το συμπέρασμα πως μία από τις κατευθύνσεις που πρέπει να επικεντρωθεί η ζύμωση της επαναστατικής εργατικής κατεύθυνσης είναι η πλήρης αλλαγή περιεχομένου της έννοιας του πολίτη. Πολίτες, αλλά όχι της αστικής δημοκρατίας, γιατί αυτό μας μετατρέπει σε υπηκόους των νέων, των κεφαλαιοκρατικών δυναστειών. Πολίτες που δεν αναθέτουν σε μεσσίες πολιτικούς την εκπροσώπησή τους, αλλά παίρνουν την τύχη τους στα χέρια τους. Πολίτες που συνειδητοποιούν ότι ο αστικός κοινοβουλευτισμός είναι θηλιά στο λαιμό των εργαζόμενων. Επομένως, πολίτες-ανατροπείς της αστικής δημοκρατίας και των θεσμών της. Πολίτες που σκέφτονται και ενεργούν στο όνομα μιας μελλοντικής δημοκρατίας, της εργατικής δημοκρατίας.

Π.Γ.

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»
ετήσια συνδρομή 85 €
εξάμηνη συνδρομή 45€
λογαριασμός ΕΤΕ:
10087804638

ΚΟΝΤΡΑ
ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ιουστινιανού 24, τηλ-fax 2310221898
http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr
Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή
Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης
Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σπηλιάς 5, Μεταμόρφωση